

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

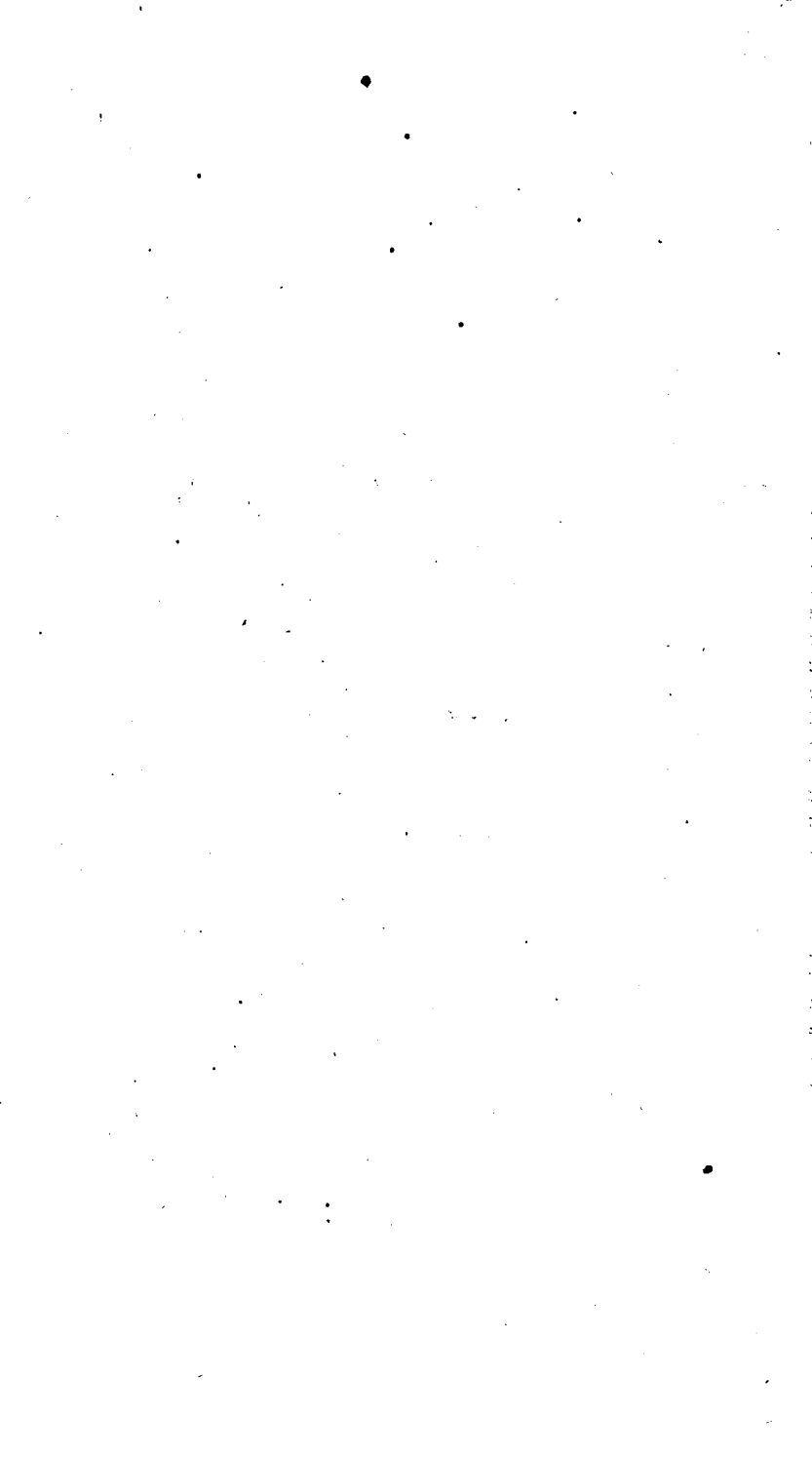
SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORiar.

T. V. P. II.

ADNOTATIONES

AD LIB. III. ET IV.



ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo *Aldinum*, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur *Arch. Vind.* et *Theo.* Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit *Portus.* Συμβουλῇ sicubi conspicitur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum *Medic. Pass. Ask.* VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in *Platone*, *Xenophonte*, *Demosthene*, *Dinarcho*, multisque aliis συμβουλῇ sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. **WESS.** — *Commode* I. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, *suasu* eiusdem. *Structura orationis* sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύσια, κελεύων αὐτὸν αἰτεῖν etc. Caeterum I. 157, 12. apud *Nostrum* in συμβουλῆς consentiunt omnes. **S.**

12. ἵνα ἢ δούς ἀνιῶτο, ἢ μὴ δούς) *Ista* scribens et vicina, [I. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsitan *Euripidis* in *Iphig. Aul.* 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως Ἄψαιτ' ἄθραυστα: *ista* vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, exspectanda, debetur ingenio *Ti. Hemsterhusii*, locum explanantis ad *Hesych.* in ἄθραυστα. *Euripides* illie suum imitabatur *Aeschylum* *Suppl.* vs. 385. ἀμμηχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην εἰλεῖν. **VALCK.**

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) *Glossator* *S. Germani*: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ἑρνοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Α' δις καὶ τρίς, καὶ *Herodot. T. V. P. II.*

ἀπειράκις οἱ Κωμικοί. Qui improbabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέκνα εὐεidéα τε καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Niteti formam non nego, miror tamen. Erat unica *Apriae* filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit *Larcher*, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις) *Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum.* Quam lib. I. c. 5. recte converterat *Valla*, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit *Io. Davies* ad *Ciceron. Tusc. IV. 15.* rectius omisisset ad mentem *Bentleii*. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant *Herodoteis*: *Soph. Antig. 538.* οὐδ' ἰμάνθανον Τρέφων δὲ ἄτα. *Aiac. 818.* ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. *Pausan. II. p. 157.* ὡς ἔγνωσαν ἀπατώμενοι. VII. pag. 557: ἐπεὶ ἀπατώμενοι συνῆκαν. *Eurip. Med. 26.* ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἥσθετ' ἡδίκημένη. *Xenophon. Ἑλλ. VII. pag. 359, 41.* οὐκ αἰσθάνεσθε ἑξαπατώμενοι. *Thucyd. II. 51.* ἐπὶ τὴν αἰσθοίτην κάμων: vertit *Lucretius VI. 1229.* ubi se quisque videbat *Implicitum morbo.* Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. *Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes.* VALCK.

CAP. II. 1. οἰκειῦνται Καμβύσῃ) *Dinon* in Persicis, et *Lynceas Naucratis* in Aegyptiacis, τὴν Νειτῆτιν Κύρη πεμφθῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμείσidos, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσῃ, apud *Athen. XIII. p. 560. F.* ubi quae narrata fuerant e *Ctesia*, de *Neitete*, ad *Cambysen* missa, pleraque concinunt *Herodoteis*. In Νειτῆτις, Νίτωκρῃς, aliisque nominibus Aegyptiacum latere *Minervae Neir* vel *Nhῑb*, vidit *Iablonskius*, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκηῖνται Καμβύσῃ) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti Athenaeus ostendit XIII. pag. 560., Dino in Persicis et Lynceas Naucratis Aegyptiacorum lib. III. amplexi fuerunt, quos Polyaeus Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quacrerere omitto: adprobavit suo eam calculo Ctesias. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κατὰ θῆσιν, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit Berglerum, Carthaginensium, alio tamen gestu declaratae, in Plutarchi Timol. p. 240. E. Camhysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico in Phaedon. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ, ἄνω καὶ κατὰ στρεφίται: et Demosthen. adv. Aristogit. I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον ἡττᾷται τοῦ θούλου, τότε ἄνω καὶ κατὰ πάντα χρεὶ νομίζῃ ἐστράφη. Rursus περὶ Στεφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὗς οὗτος ἄνω καὶ κατὰ διακινῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo Dio uterque, Aristides, Libanius etc. Neque id mirum, popolare enim. WESS.

16. τὴν ἐκ' Αἰγύπτου στρατὴν) Apud Athen. XIII. pag. 560. F. tradidisse dicuntur Dinon, et Lynceas, Καμβύσῃν ἰνδικοῦντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐκ' Αἰγύπτου ποιῆσαι στρατείαν. Suum hic atque alibi recuperabit Herodotus, στρατὴν: cui exercitus dicitur στρατὴν, expeditionem suscipere, στρατὴν ποιῆσαι, III. 39. V. 77. Ut Herodotus, στρατείαν et στρατείαν tanquam diversa semper distinxerunt Thucydides, Xenophon, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium H. Stephani, Sylburgii, Hemsterhusii, Tylori, Marklandi, Ruhnkenii. VALCK. — στρατὴν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολεμικά apud alios valere, saepe citra ius inculcata. Herodotus non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κατὰ δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολεμικά: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad Diodor. I. 54. et Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς) Bene Arch.; Τρεῖς Med. et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσωνήτου ἀποστέλλουσι τρήρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τρήρεϊ μὴ: tum III. 44. ἀπέπεμπε τεσσαράκοντα τρήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖα ἐς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) *Mactatis custodibus* Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de *Cambyse* sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλπεσιν, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips.* Vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Deficit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob.* II. 121, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλις, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἥ ante ἐστὶ *Iac. Perizonius* Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475. nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἣ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae *Iac. Gronovii* plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicem excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευτᾷ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad finem s. urbis Cadytis, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt; quod *H. Stephan.* et *Gronovius* pulcre viderunt) Palaestinarum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ iustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinarum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Καδύτιν adpellavit? Sanctam aiunt קדשׁ sive קדשׁ fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדשׁ Καδύτιν, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto *Καδύτις* Caduta, quum *Καδύτις* apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut *Καδύτις* superiore libro [II. 159, 7.] atque hic *Καδύσιος* corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr.* Peritzol pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de Cadytis situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes Perizonium, Relandum, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) Isac. Toussaint, Dissert. ante hos xxii. annos Franequerae scripta, de Cadyti Herodotea, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus Scaligeri et Perizonii, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari recontrior, Cades Barnea inseri non potest. Gaza Dissertationis Toussaint foret opportuna, modo nomen congrueret. H. Relandi Philistaeorum Gath, unde *Καδύτις* et *Καδύτις* nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De Ienysso nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope Rhaphiam fuisse. De Serbonide palude et Typhone demerso in eam videndus Apollon. Rhod. II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. *σάξαντες ὕδατι*) Divinus hic Arch. liber est. *ἔλξαντες ὕδατι* quis intelligit? nec melius erit *ἐλίσσαντες ὕδατι*, quod Pavii extudit ingenium; namque *κατὰ δὴ τὰ εἰρημμένα*, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de Codd. dicam, excludunt. Vasa innuuntur vinarie, quae aqua stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc *σάξαντες ὕδατι*, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] *πλήσαντες ὕδατος*. Cl. Reiskius, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex Clementis Alex. Paedag. II. p. 219. *ἀποσπασμένους τροφαῖς*, et Athen. VII. pag. 322. *τυρῶ τε σάξας*: tum Polybii Excerpt. pag. 1489. *σάττουσιν εἰς ἀγγεῖα* adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, *ἀγγεῖον ὕδατι σπασμένον* Luciani Deae Syr. c. 48. Adcedit Cercidae versus in Stobaei Serm. IV. p. 54. *ἀνέρες, ὅν τὸ κίαρ Παλῶ σπασκται καὶ δυσχενίστω τυρῷ*. Quibus omne Herodot. T. V. P. II.

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἷματι τε καὶ σαρκὶ διασάττειν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροκύδα) Corrimenti docto viro κροκύδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροκὺς est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροκύδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροκυδιζῖν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροκῦδων. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi msssti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἑπτὰ. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυροῦντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περιτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commode reddi περιξυροῦνται. Sed pro περιξυροῦντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus περίξυρεῖντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videtur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περιτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκειράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περίτροχον κείρον

μειν, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. ix, 25. קצוצי פאה circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitrinae* Commentarius in *Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροτάλ) Dedi *S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi 'Οροτάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροτάλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, Sol et Luna. In Οὐροτάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum ווא, solem lumenque indicans, se prodit: desit enim praegnans caussa, ut 'Ολοτάλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* וואווא Urotal, [vel Orvetal] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum ז.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. Luna, sive *Coelestis Venus* Arabum, l. 131. 'Αλίττα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλάτ, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הלאל Halala, Alila, sive Luna μηνσιδής et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. βαλόμενον τῶν ὠμοβρέων etc.) Aldi et aliorum, etiam Arch. (e quo ἀψόμενον Galeus, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego βάπτειν in Musis iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρὸν ἐνερβάφατο II. 146. Amnis *Corys* Arabum Geographo ווארי וואלקרי, torrens Core. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζωσι) Nihil in his quod offendant: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant Valla et schedae, quae

ἵνα δακόμεναι τὸ ὕδωρ ποτίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim ποτίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [L. 17.] et ἱστρατοπεδιύετο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατεύεσθαι praeterea et στρατοπεδιύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπεδιύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψικάσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψακάς, Ψιάθος, Ψαλος, Σίαλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ἔεται, ψικάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ἔεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluviā irrigari vel humectari est ἔεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γε ἔεται ἐφί ἢ χῶρη. Assyria ἔεται ὀλίγω, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ἔεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ἔεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζεται ἢ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ἔεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ἔεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μέλιτι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Sequor Med. etsi patroni ψικάδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ἔεται. ψικάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χρόνοις: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam sub bin-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλάκις usurpatur,] in superiore Aegypto pluviā cadere, sive, uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. ἰανίσι δύνει λεπταῖς τὸν θῆν. Mitto νεφερὸν ψεκάδει λεπτῇ μεμιγμένον *Plutarchi* *Socr. Gen.* p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκάδας ὕεσθαι *Heracliti Allegor.* p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πισόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepositionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. significatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem humanum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis* Tyranni in *Diodori* T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura. WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl. Abreschius*. Non audeo accedere. Abeunt minime ab abundantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Synesius* in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus. Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragiliora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* *Var. Lect.* I. 21. WESS.

17. ἀσθενείας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκιητροφεύουσι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Plato*, quando de *Leg.* XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquiebat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκιπασμάτων περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπελλύντας πῖλων τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumenta: pedum involucra πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sympos.* p. 220. B. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis* locum respicit *Musonius* *Io. Stobaei* p. 17, 53. Non protrita *Graevius* dedit ad *Hesiodi* *Ἔργ. κ. Ἦμ.* vs. 542. VALCK.

18. πῖλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πῖλους duntaxat, sed multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio, cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περικαίμενοι πλωτάρις de Persis XV. p. 1066. [p. 733. B. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.* cap. XI. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiae, quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [l. 19.] ex schedis restitui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνά ποταμόν) *Cambyzes navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατὰ ῥέον et ἀνά ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνά τὸν ποταμόν, adverso flumine navigari nequit prae rapiditate. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλέειν - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλόν ἀνά τὸν Βορυσθένα. Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῦσαι, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνά τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

* 7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρεουργηδὸν διασπάσαντες) Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylnaea navi vectos. Sed bene si *Herodotum* novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylnaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΣ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, *Eunapius* in *Aedes*. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας solici-fasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens *Herodotus*, indicat, dilaniatos fuisse quot quot homines in ea fuerant. S.

9. χρόνῳ παρέστησαν) *Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spre-tus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαῦτα τούτους ἐπο-*

λήρκεον --- ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, *donec etiam Carystii in deditionem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολορ-
κίετο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν
δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege
notas Cl. Io. Tylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Ab-
reschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mi-
rèris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis
philol. Lips.) haud dubie hic παρεστήσαντο legendum, pro-
vocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται. Non
meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi
non minus, quam futurum medii, reciprocum vel pas-
sivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fue-
rat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae
plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ
significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7.
[II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195,
28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II.
158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἀρ-
γος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο.
Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέρχεται Κτησίας κατὰ
τὸ Λεωκόριον: *mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό
πως τὸ Λεωκόριον εἶναι*. VALCK. — Sic de his qui in acie
stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et
deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρῆσαν aut
παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem se-
qui. Offerent sese ἤσαν δρόμῳ III. 77. ἤσαν ἐπὶ τὴν οἰκίην
IX. 5. ubi ἤσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ
ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρήεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν
--- ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [l. 11.]
αἱ μὲν ἄλλαι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitia-
tum series postulat. Denique παρεξελθούσων, [l. 13.] cui
rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit.
Τὸ δὲ Φάσμα τοῦτο ἰωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sopho-
cles Antig. 933. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS.
22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei
Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἡγεόμενον
rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans:
convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ νιῷ ἀγομμένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθάνειν, οὐκ ἐδάκρυσεν, ὡς φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγεόμενον defendi debeat, refingi ἡγεόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. I. 24. huius cap. S.

38. οὔτε ἀπέκλαυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aequae: τὸν ἄν' ἰδῶνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαῦσαι καποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢ μίζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus affirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti *Ἀπομν.* III. p. 448, 30. μείζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ: μείζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid.* *Aeschyli* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρῶγμα μείζον ἢ τιν' οἰεσθαι τὸδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μίζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpeccum: τὰ οἰκηία ἢ μίζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Vasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μίζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μείζον ἢ πενθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ *Τολμήματ'* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. v. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον' ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. e. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πίνθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [l. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδ᾽ ᾧ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος οὐδ᾽ ᾧ, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χαλκεος οὐδὲς in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκίπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. l. 6. ταῦτα ἐπεὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δακρύειν σφί εἰρῆσθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysii plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri reote illa dicta, haud atque sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπιστόμενος Καμβύσῃ scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ τούτου, εὖ δακρύειν οἱ (sive σφί malis) εἰρῆσθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λέγουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δακρύειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενείχθη, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενείχθη. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰρέοντες οἱ βάρβαροι, ἰσαγγήνων τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλεύμενος

ὁ Κλεμένης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐκκαλύμενος idem valent ac ἤρεον et ἐξεκαλίστο. S.

CAP. XV. 5. ἣν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν) Noli *ἡπιστήθη* movere, quantumvis *Arch. ἐπιστήθη* concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne *ἡπιστήθη* ex *ἐπίσταμαι* formari: negavit H. Stephanus: satis acerbe, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Verbor.*, quorum Themata sunt *Anomala*, audiendos esse negat, qui ab *ἐπίσταμαι* repetant *ἡπιστήθη*, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστέμμι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. *ἐπιστηθεῖς*: Phaedr. p. 357. D. *ἐπιστηθεῖ*: III. Legg. p. 589. B. *ἡπιστήθη*: et ibid. C. [ubi *ἡπιστήθησαν*. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallet *ἡπιστήθη* aut *ἐπιστήθη* μὴ πολυπρηγμονεῖν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἣν in ed. Wess. temere pro ei posita dixi in *Var. Lect.* Iam verbum *ἡπιστήθη* idem Wesseling. cum Porto ab *ἐπίσταμαι* derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod *πολυπρηγμονεῖν* in participio, quam *πολυπρηγμονεῖν* maluerit. conf. ad c. 1, 24. Eadem notione Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum *ἡπιστήθη* existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil eum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis *ἡπιστήθη*, *ἐπιστηθεῖς* etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.*) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. *ἐπίστασο εἶναι αἰεὶ τοιοῦτος*, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare. Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema *ἐπίσταμαι* referendum sit istud *ἡπιστήθη*. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστέω referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiomum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet εἰ ἐπιστήθη μὴ πολυπρημονεῖν, idem est ac si dixisset, εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπρηγμ. aut εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ., si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοῖν μὴ γενέσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεύει μὴ γενέσθαι, aut μὴ πιστεύει γενέσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἥξειν, αὐτὸ μὴ πιστεύοντες ἥξειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. ὑπὸ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδ' αὖ etc. S.

10. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυς etc.) Revocavi sollemnem formulam ἐν δὲ δὴ, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi Λίβυς, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. Ἰνάρεν Αὐδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris. correctā, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυς Ἰνάρω παιδί. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS..

12. τῷ Ἀμυρταίου Πανσίρι) De Amyrtaeo II. 140. Confi- ciunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydidē I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyr- taeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defe- ctionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus for- tasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum deside- rat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thu- cyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτελέα ἐγένετο) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτελεῖα: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostentat, id manifesto claudicans, ὑποβλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persia ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἱερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuū rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diodorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contentum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγουσιν ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θεῖον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θεῖον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio φησὶν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὐκ ἔστιν ἡ νόμος οὐδ' αὐτῶς σφί ἔστι τὸν νέκυν δίδοναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, αὐτοῦ (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τὸν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναῖκος, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 115. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxor is cadaver δάματρος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρός νε-

πρόν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἐκτορος νεκρόν, Athenaeus XV. p. 688. n. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad 'Il. l. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπων ἦσαν ἰστα Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ἄνθρωπος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἰστί) Miror οὐδαμῶς Φησὶν ἰστί amplecti ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίον ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θῆ-
μιον ἔμφλογον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive Vulcanus, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum l. 12. et 13. Iunge Nicandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοι τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμός, ἄσαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum deperdito narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλους - πάντων τῶν τετραπό-
δων) Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Praefatione, Philostrati Latinae interpretationi praefixa, Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modestè castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετήσαν) Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (ἦσαν et ἀπήϊσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετήϊσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apin, μετήσαν ἄξοις. Atticum est

μετῆσαν: μετῆσαν Ionicum. *Ire quid petatum, εἰθεῖν ἐπὶ τι*, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετιέναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἠλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant petatum stragula, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκει.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τοὺς μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἄζοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὐρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἰετίνους ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [P] ἀναστρέψαι πάλιν ἀπὸ οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, κελεύσαι ἤκειν: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποιεῖεν ὅσια ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποιήετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob-causam Tyrus תִּירָס, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἐδεδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recu-savi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χρεῖν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρεῖναι Arch. et Vind. ex χρεῖν καὶ natalis

accepit. Recepi et ψίλλα [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μῦθον ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [*Iliad.* p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in Ἀήκυθος illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis Κυρ. Π. VIII.* p. 209. *WESS.* — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph. Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθιοπῶν πάντων: de *Macrobiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiops* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἥκουσι, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νέμοισι δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κειχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοῦς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti *Μακρόβιοι*, *Solensi Bionii* in *Aethiopicis* Ἀθάνατοι dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem *Bionis Aethiop.* lib. I. Αἰθίο-
 πες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς
 Ἡλίου παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. *Aethiopum*
 τὰς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπεστάτοις, τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, *Dio-*
dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat *P. Wess.* VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae *Arch.* et *Vindob.* subministrarunt,
 adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
Aristoteles, *Bio*, *Nic. Damascenus* et *Strabo* derivarunt, de
 quibus ad *Diodori* III. 9. *WESS.*

CAP. XXII. 5. δολερούς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) *Plu-*
tarchus de Malign. p. 863. d. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero ἀλείμματα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσῶν ἐστὶ,
 perhibet. Iterum *Sympos.* II. p. 646. B. ὡς δολερά εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβαρίου φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, *Herodotum* cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero *Clementem Alex.*
Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod.
Bodleiano, recepi ex Cl. *Wasse* et *Gronovii* II. 22. iudicio.
WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θωνμάζειν etc. Spectavit hunc locum *Iulianus*,
 citatus a *Suida*, voce Ἡρδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφερρον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
Var. Lect. monui.] Legisse *Laurentium ἀνέφερον*, dudum
P. Leopardus Emend. VII. 14. et *H. Stephanus* animadvertē-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit εἰ μὴ τὸν ἄφρον, sive, ut Aethiops, τὸν κῆπον, τῷ πόμῃτι τῷδε ἀνέφωρον, nisi panem, seu stercus ex Aethiopsis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφωρον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ - - ἀνέφωρον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μηδὲνα εἶναι τρόπον ἀνενεγκεῖν δυνήσθαι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφύοντες ἑαυτοὺς ἀνεβιάσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Μοχ τοῦτω γὰρ - - ἐσοῦσθαι [l. 23.] pro vero posset censer. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτεα μὲν ἐς εἴκοσί τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἰκοσί, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxe. WESS.

8. et seq. ἀρθενὶς δὲ τὸ ὕδωρ - - χωρεῖεν ἐς βυσσόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positus in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

Herodot. T. V. P. II. C

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα. *Herodotus*, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδησι χρυσήσι δεδέσθαι) Hinc sua desumsit *Dion Chrys.* Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Aethiopoulos τοὺς ἄνω aurum rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδέσθαι πίδαϊς: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit *Theod. Canter.* Var. Lect. l. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait *Herod.* σπανιώτατον καὶ τιμωτάτον. Notum *Platonis* illud in *Euthydemo* p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὃ εὐθύδημι, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐανότατον, ἀριστον δὲν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδησι χρυσήσι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a *Theod. Cantero* Var. Lect. l. 5. ad testimonium excitati. In *Dione Chrysost.*, haec *Herodotea* aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδέσθαι πίδαϊς, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod *Steph. Berglerum*, V. Cl., non fugit. Opportune *Heliodor.* Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοφιν ὁ χρυσοῦς νεόμισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὑάλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕαλον praetulit. Docte *T. Hemsterhusius* ad *Thom. Mag.* voc. ὕαλος. [ὕαλος Atticorum esse, ait *Thomas*, ὕελος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem *Thomas* recte monuit, ἀλάβαστον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse *Herodotum*, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad *Diodori* II. 15. examinavi, non praeterita *Ctesiae* iniqua et loliginis plena in *Herodotum* criminatione. Electrum sive succinum *Th. Gatakerus* fuisse, non ὕαλον vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopibus tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et εὐεργουῖ indoles et copia, ex Iobi Ludolfi Aethiopis ad Diodorum exposita, hac ὑάλῳ innui probabile manet. WESS. — Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in Ideen etc. T. II. p. 373. S.

6. περιστᾶσι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fidit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. περιχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς περὶ ἡν ὕδατος, ἰστᾶσιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παριούσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὕδατος τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsitan ille χρυσῆν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legitur lib. II. cap. 86. ποιεῖντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐσεργυνῶσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα φανερὰ etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυσ --- ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυ: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυσ coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυ alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυ προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οἴχεσθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

mumiae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arcu^{la} tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιητάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ὤρμητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄρμην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιητάμενος idem est ac ὄργισθεις, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὄργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἦδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θάῤυμα ποιεύμενοι, μί-
rati; λήθην ποιεύμενος, *oblitus*; καταστροφὴν ἐποίησατο, *debellavit*; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae; δεινὸν ποιεῖσθαι, *μέγα*, et συμφορὴν ποιεῖσθαι: in quibus ἡγῆσθαι, *τίθεσθαι*, et ποιεῖσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανὴς τε ἐὼν καὶ οὐ Φρενήρης) Sophocli praesertim adma-
tatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attingere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ Φρενήρης, ἀχρομανὴς τε. Iungit et III. 34. παραφρονεῖν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαίνόμενον καὶ οὐ Φρενήρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον Φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἐσωφρόνου, καὶ οὐκ ἐμαίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parcius fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύβομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐξῶ καὶ οὐ σιωπῆσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρεόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] π ο -

ρευόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατιῶσθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισαμένοις cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliàs. WESS.

21. ἔως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. *Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius.* Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κακίονον ἐξ Αἰθιοπῶν ἐπανήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κακῶν. Suspicio fuisse εἰς τοσοῦτον ἢ κακίονοι ἐμάνη· ἐξ Αἰθ. ἱπαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyes, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλληλοφαγίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξε) Adeo cessit infelicitèr adversus Aethiops suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὕτως μὲν, inquit, οὕτω δὲ ἔπρηξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῶν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἴμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. ἐς Ὀάσιν πόλιν) Ὀάσις (sive Αὔασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII. 791. A. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasis Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμιοι τῆς Αἰσχρινῆς Φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos Proclum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχισίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, *evidentissimum* esse scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀῤῥασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχισίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχισιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. *Codex Etymologici* mistus Χήσιον et Χητίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc. ex Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τεμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰτχριωνίης Φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀῤῥασις) scribi iubet τῆς Σχισίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχισιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus Schesiam et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et *Scholia*, et infra c. 39. Θηβέων cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶτταν) Forsan articulum *Codices* agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. κατὰ τοῦτομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἱππομυγῆς δύναται. Ex *Scaligeri Castig.* in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. *Scaligerana* semper digna sunt, quae consideratius exigantur a *litteratoribus*. VALCK.

8. In Μακάρων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus Plato Menex. pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

13. λέγεται δὲ τὰδε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καὶ] copulam [ante τὰδε]: nihil praecedit, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλληνας Ἐπαφὸν καλέουσι: iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειρῆθης, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψάψειν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν. Deinceps [l. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitalem lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγύπτιαί λέγουσι, σίλκς ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέσχειν, καὶ μιν ἐκ τούτου τίττειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατέσχειν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. d. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [l. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus inprimis Iablonskii Panthei lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλῶσση κἀνθαρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, προλευκὸν τετραγώνον, corrigentis λευκὸν τε τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et δελτωτόν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. d. σπορά καὶ γένεσις (ἀπένιμαν) Φάλητα, καὶ τὸ τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέρος τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se Póvio non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte ánimo volvens *Lucae* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud híc damnable. Adsolet alias ἀναιρέσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἐὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiantur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τριγώνον, quod τὸ τρίγωνον sive triquetrum esse debet, si *Apidis* ex aere figurae, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et conplures Comes *Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrius* apud *Euseb.* Pr. *Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαρός. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθαρον invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis coniectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. παῖσι τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is.* et *Os.* §. 44. *Aeliano* Var. *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes* *Ochus*; quem contemptum quum asinum dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μέντοι ὄνος οὗτος, inquebat, ὑμῶν κατενωχῆσεται τὸν βοῦν, atque ita ἔθυσσε τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dinonis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. *Idem* de *Nat. An.* X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius* *Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro* Sic. I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὔτοι οἱ. Addunt auctoritatem schedae veteres. Insequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γι ante Αἰγυπτ.] non oblitus γι in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad *Tragici Phoeniss.* vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μόνος --- ἐπὶ δύο δακτύλους εἶρσε) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὅσον τε ἐπὶ δύο δακτύλοις εἶρσε, h. e. ἐπείρσε, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente areus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψάυσαι) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. I. Ep. κη καὶ τὸ λεγόμενον δι' [f. δη] τοῦτο, ἰδοὺαι τῇ κεφαλῇ ψάψει τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψάυσαι, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἀστρων ἔψαν: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. β. καὶ πατέρων ἀρεταὶ ψάυνουσαι τῆς οὐρανίας ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, sublimi feriam sidera vertice. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἄρχῃ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐς Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non ohluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles; commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἄγρην ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμύρδιν, exeuntem, ἐξελαιώνοντα. Malim tamen ἐξαγαγόν, ut ad *Prexaspem* redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλιάν ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσαγαγόντα καταποντῶσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes; sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. εἶρετο τοὺς βασιλῆους δικαστὰς) In Scholiis ad *Lucian.* de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de Regn. Pers. I. pag. 119. eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δίκαι ἐδίκαζον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. Timocratem lectum olim κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex msstis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆους δικαστὰς) Interponi καλεομένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆοι δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ὀρίζειν ἰσχυρὸν εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφι παρευρεθῇ τι ἄδικον) Cl. *Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem regium iudicem *Darius*, ὅτι ἐπὶ χρημασί ἄδικον δίκην ἐδίκασε, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Al-dino* ἀνακίεται [l. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe Ἰαχόν et genuinum, uti I. 14. et alias. WESS.

23. ἔγνημι τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. *Luciani*, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, *Libanius* Antioch. pag. 543. et Or. XXXII. p. 668. D. Meroën indiget, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranis. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 136. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide *Var. Lect.* et miraberis solum cod. *Med.* cum *Aldo* ἐκφίρεται exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θρίδακα τὴν γυναῖκα περιτίλαι) Remittimur ad explosum ἀποτείλας Musae Primae c. 123., ut περιτίλαι *Med.* stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mssis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in *Arch.* et *Vind.* ἡ δασεῖα ἢ θρίδαξ εἶναι, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θρίδαξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad *Thom. Mag.* θριδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἶη καλλιῶν) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλιῶν: ab Herodoto scriptum, κότρεα περιτετιλμένη ἢ θρίδαξ, ἡ δασεῖα εἶναι (hoc e Codd. reciperem), εἶη ἀμείνων καὶ τὸν φάναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλιῶν, ut Ἀμεινον, κάλλιον *Hesychio*, non vice versa. Quam περιτετιλμένην Herod. θρίδακα ἀπολελεμμένην dixit *Epicharmus Athen.* II. p. 68. F. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferemus, equidem non exputo. *Epicharmus* de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. εἴθε. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἱρὴν ὀνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit *Cous* Senex in elegante commentario περὶ τῆς ἱερῆς νόσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἐμείο ποιῶνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *σίο* cap. 9. etc. Contra ea *σεῦ* et *ἐμεῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, Phrynicho praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *σίο* et *μέο* scripsisse *σεῦ* et *μεῦ*; haec enim Dorica esse, non Ionica. Etymologum auctorem in *Ἐμείο* et Phavorinum in voce *Ἐγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἐμεῦ*, κοινή Ἰώνων καὶ Δωρίων *ἐμεῦ* δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo *ἐμέο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ἐμεῦ*. WESS.

9. Φιλοινίη - - - προσκίεσθαι) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνω κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 433. B. Φίλοινης ἐστίν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - Νέστωρ προσέκειτο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysen* regem nimis deditum vino (Φιλοινίη προσκείμενον) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. Νῦν ἄρα με Φασὶ Πέρσαι) Hoc mssti repositum videntur, [scil. Πέρσαι cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον *Fragm. Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα. *Plutarch.* *Solert. Anim.* p. 963. B. καὶ τοι τὸ μηδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ὄντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τελέσαι Κῦρον *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetatus est. Verbis ἦδισθαι, τέρπεσθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἀχθεσθαι, λυπεῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν σ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἀχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. B. τέρπομαι γυμνοὺς ὄρων τοὺς ἐξυπείνους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἡχθόμην. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακοῖς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιοῦντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Il. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν κελεύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum eor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, re c i s o q u e (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, re s c i s s o q u e) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δοκέω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλέειν. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ὄλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δούλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνέοντα τὸν ὀϊστόν) Nulla τὸν ἰὸν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλήμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Pre-lationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [L. 15.] *Hesychius* Glossis inseruit, explicuitque *Clar. Io. Alberti* et *Cl. Salmasius* ad *Achillem Tatium* *Amor. Clitoph.* p. 578. WESS.

20. ὁμοία τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia, promptus ad *Aldum*, haud iuste ab *H. Stephano* desertum, reductus fuit: causam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia *Bergleri*. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, *Nostro* indice VII. 114., quam quidem ex *Abrahami*, filium divino iussu immolaturi, exemplo derivans *Th. Hyde* *Reliq. Pers.* cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant immolare et humi supplicii causa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad *Abrahamum*, quippe *Isacum* non immolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σιωπῶν.) Bene στήν pingunt *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*, et ante eos *Valla*. ἀγαθόν τοι ex *Reiskii* correctione, aut ἀγαθόν τι, ut mssti, praestat. Notum est Latini poëtae *Triste lupus stabulis*. *Noster* διαβολή γάρ ἐστι δεινότατον VII. 10, 7. et plenius III. 53. Φιλοτιμία κτῆρα (aut χρῆμα, variant enim codices) σκαίων. Porro προμηθεῖη [L. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. *Scriptor* ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθεῖῃ εἶχε. *Euripides* *Hecub.* 795., *Sophocles* *Philoct.* vs. 558. ubi προμηθείας contra *Atticorum* poëtarum morem, de quo copiose et docte *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) *Ironia* in ὅς χρηστῶς frigebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [L. 14.] Ἀξέστα, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλά κελύων et passim alia. WESS. — Mihi nec aliena a *Cambysis* persona videbatur *ironia*, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σιωπῶν -- et, οὐ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωπῶν ὀλίγας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τι χαίρων) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, *Herodotus* in *Euripidis* *Oreste* vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὡς ὁ Κῦρος γε χαίρηται. *T. Hemsterh.* in *Miscell.* Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. L. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τολμήσεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὗτοι τὸν πάντα γε χρόνον χαίροντες καρπώσθε τὰ Μισσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὔτι χαίρων, ἦν τὸδ' ὀρθωθῇ βέλγς. Oedip. Tyr. 372. ἄλλ' οὔτι χαίρων, δὲς γε πημονάς ἐρεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεόμεν ἐπιλαβέσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiorē esse istam brevitatē, ἐπεὶ τοι καὶ πάλοι -- ἰδεόμεν. Εἶπας ἐλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνατεῖ vel οὐκ ἀτιμωρητῇ, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, lones οὐ πρόικα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror. cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nullum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὐτοι καταπροιξέει. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὗτοι καταπροιξέει τοῦτο δοῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροιξέεται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despicatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὗτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπρόξει Μυρτιάς. *Berglerus* interpretatur: *Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris Myrtiae*, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 433. optime cepit, οὐ καταγελᾷς μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem *Herodotea* quaedam, et iambum *Archilochi*, restituendum ex *Etymologo* p. 689, 3. Ἐμεῦ δ' ἐκείνους οὐ καταπρόξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte *Lycambes*. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἩΦ. τὸ ἱερὸν) Longe hoc suavius ambitioso *Medic.* ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἐσῆλθε δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἱερὸν, quod consequitur. De *Pataicis* *Phoeniciis* [l. 6.] egregie, post *Scaligerum* et *Bochartum*, *Stanleius* ad *Aeschyli* VII. contr. Theb. vs. 214. In *triremium* proris locatos *Noster* adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive *puppibus* *Scholiastes*, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνησι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. *Scholiasten* *Suidas* solito more excerpserit; fortasse et *Hesychius*. Uterque *Pataicos* in puppe navium ponit, acriter correptus a *Io. Swintono*, *Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic.* p. 60., ubi *Sidoniorum* in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive *Pataicos*, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημαίνω) Mutari *Aldinum* haud debuerat. Ex *Medicei* scriptura [ὧ δὲ σημ.] τῷδε σημαίνω, illi declarabo, formavit *Abreschius*. Vide hoc I. 75. τὴν ἐγὼ - - σημαίνω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν *Tob. Gutberlethum* de *Myst. Deor. Cabir.* cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum *Vulcano*, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod *πυγμαῖοι* in *Graecis* *Ezechiel.* xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum *Vulcani* statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, *Herodoti* ævo forma, quis docebit? nam *πυγμαῖοι* ex *Ezechiele* nihil ad istos homunciones. *Aquila*, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גַּמְדִּים *Gammadim* Prophetæ, quia גַּמָּה cubitus, *πυγμαῖους* fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὧδε pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, cum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαυτίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Diomysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et mssti aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλλων γε δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθεῖη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθεῖη absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποις, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typothetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλεομένους Κ α λ α τ ί α ς) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαντίαι, sive ex msstis Καλλι-ερίαι. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures.

Herodot. T. V. P. II.

D

Conf. *Sextum Empiric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis. WESS.*

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) Pindari petium e carmine perduto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum* *Plato* Gorgia pag. 484. b. atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit Gorgiae T. III. pag. 89. Meminisse debuerat Sophista, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem *Platonem* ista tamen Pindari nusquam alibi laudasse, praeterquam in Gorgia; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. Pindari locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in Platone sic mea poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπὲρ πάντα χερσὶ. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπὶ ἀπριάτας (nempe Γηρυόνου βόας ἀπήλασιν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspisor illā *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora Pindari verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsā e Platone petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius Pythagoreis *Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατὴρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus Βασιλεὺς, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in Politico p. 294. a. ἄριστον, αὐτὸ, οὐ τῶν νόμων ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ Φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte Pythagorae petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰ πεικῆ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur *Euripides* in Eclogis Stob. Grot. p. 125. sive τῷ ἐπιεικῇ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, Stob. Flor. pag. 314. VALCK.

Ibid. Νόμον πάντων βασιλέα) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus*, *Aristides*, *Clement Alex.*, *Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* l. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti* ad *Hesych. Νόμος*. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θνῶν τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem *Abbatis Fraguarii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript.* T. III. pag. 165. *WESS.* — Consule *Heynii Pindarum*, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήην Ἀμάσι - - συνθήκατο) Sit-ne ξεινήη Ionici sermonis, haereo. Πτωχικής, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβήης, ἀληθής, στρατηγής et similium. Unquamne Φιλίη Ionum ore Φιλική sonuit? Ξεινήη *Herodoti Musae* norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμική et ξυνήη (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, urgere detracto. Non placet ξεινήην - - βασιλῆϊ Φιλίην συνθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, Φιλίην Ἀμάσι - - συνθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινής. *Mediceus* eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ εὖτω - - Ἰάσι ξεινήην συνθήκατο. Rursum II. 181. Φιλότῆτά τε καὶ συμμαχίην συνθήκατο, etc. *WESS.* [14. χιλίοις τοξόταις. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* S.]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας) Callidum et iniquius *Polycratis* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνουσι Φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ αἶψά οὐδ' ἀποδύναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex *Casauboni* coniecturis εἰ φέροι καὶ ἄγοι τὰ τῶν φίλων, ut *Herodoteis* congruant, adripit et defendit. *Lenior* et *salubrior* longe *H. Valesii* et *Masvicii* medicina est, εἰ κατὰγοι καὶ τὰ τῶν etc. si *amicorum* bona suos in portus deveharet. Κατὰγειν τὰ πλοῖα docte *Harpocratio* explicuit, κατὰγειν τοὺς ἐμπόρους et τὰ τῶν πόλεων *Valesius* ad istius *Lexicon* p. 43. et *Dounaeus* *Praelect.* *Demosth.* p. 184. Ceterum fratres *Polycratis* idem *Polyaenus* *Sylosonta* et Πατάγωνστον nominat. WESS.

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit *Amasis* in Graeciam: *Polycrates* *Amasi* *Pythagoram* epistolā scriptā commendasse traditur *Diogeni Laërt.* VIII. 3. Sed quam velut *Aegyptii* Regis ad *Biantem* scriptam exhibet *Plutarchus* in *Convivio* VII. Sap. pag. 151. B. illa aequè censeri poterit *Amasis* epistola, atque haec apud *Herodotum*, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νομβέτημα designata *Maximo Tyr.* XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens *Amasis*, ac si *Solonem* audiisset in aula *Croesi* verba facientem. Mihi, inquit *Amasis* *Herodoti*, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμενῳ ὥς ἐστι φθονερόν. Eiusdem *Solon* I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἰὸν φθονερόν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat *Amasis*, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβηζος: omnium finem respiciendum *Solon* monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεὸς πρόβηζος ἀνέτρεψε. Qui *Solonis* illud cum *Croeso* colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, *Herodotus*; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset *Siciliensis* *Diodorus*, si per *Messenios* *Cleonin* et *Aristomenem*, *Nicolaum* et *Theodorum* *Syracusanos* liceret. VALCK.

Ibid. ὦδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁ ροίτης Πολυκράτει ὦδε λέγει, cap. 122. huius *Musae*. *Xerxes* in *Thucyd.* I. 129. ὦδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Περσέων. *Rabsaces* ad *Hierosolymitanos* II. Reg. cap. XVIII, 51. וְהָאֵשׁ מִלֶּךְ אֲמַר מֶלֶךְ, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicut IX. 140. Μαρδόνηος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θεῖον --- ἐστὶ φθονερὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam *νέμεσιν*. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβεν ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεσις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. IV, 5. προσκυνοῦ τὴν Νέμεσιν, sive τὴν Ἀδράστειαν, Bergler. ad Alciphr. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἴδου, δίχον παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρέσκυον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam videri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνοῦντες τὴν Τύχην, μηθεὶν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράξειν. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμεσιν τῶν θεῶν ἐντρέπεται. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεσις, ἢ Ἀδράστεια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεσις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ ἴσασαι μείζω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ ῥαεδίως μικρούς ἐκ μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ Θεός facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παιδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἰ τῷ θεῷ ἐπιφθονοὶ ἰσχυροῦσθαι, ἀποκρῶντος ἤδη τε τιμωρήματα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχίειν τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus voculae μάλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recordor, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμᾶς δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέραις, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad εἰς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et εἰς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Εἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσθηθεῖν) Non puto, ἀσθῆναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀπᾶν et ἀσᾶσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀπᾶται παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίας p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσθηθῇς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθου ἐῶσα) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. Leopardus Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto Galei, patris nomen perverse scribitur: *Telecle*m duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννίσας ἔφθρεν τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περιστῶς δὴ τι ἠγάλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicus *Theodori*, filiis suis indidisse videtur nomina *Teleclis* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. Wessel. ad *Diod.* et Franc. *Iunius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἡξίου μιν Πολυκ.) Excidisse μὲν iusta *Reiskii* suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦτου a ianitore permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πυλουργοῦ in schedis offensis, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de feliciore successu *Musae* amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocine retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλα ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4: τὴν κεφαλὴν μιν κόπτεσθαι μεγάλα βοῶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγιάσας. Poëta Ἴλ. v. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat *Noëster*: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλα mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλελάβηκε) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλελάβηκε, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in α. Alibi λελάβηκε et καταλελάβηκε recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. *Pherecydes Laërt.* I. 122. νοῦσός με καταλεάβημι. προτλεάβηκας habet *Eusebius Stobaei*, p. 309, 48. ubi γινόμενος mutandum est in πενόμενος. Λεάβημαι frustra quaeras in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coislin.* p. 482. *Archimedes* in *Arenarii* fine, [qui Φαμμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλεαβηκότεσσιν opponit τοὺς μὴ κεκοινηκότες τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὐπίστα φανησεῖσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσιν, ut λαμφεῖσθαι pro λαμφεῖν ὃ δὴ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl.* p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud *Stobaeum*, neglecta dialecti ratione, λήφεισθαι edidit *Heeren* T. I. P. I. p. 424. ut est in ed. *Galei* p. 514. S.

Ibid. οἷα καταλελαβήκεε) Stabiliunt κερωρήκεε, ἀναβήκεε, ἐξευρήκεε, et innumera alia, de quorum apud *Ionas* flexione *Etymologus* p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thucydides* I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀπέτιθαι αὐτῷ. Vide *Suidam* in Ἐπιθείς et Ἐπιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro α̃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum *Harpocration* in Ἐπιθέτους ἱερτάς λέγειν, inquit, ἣν εἰδισμένον, Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρδωκεν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro *Chrysippo*: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demostheneis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκας αὐτοῖς, ἀς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπέδωκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex *Harp.* corrigendum sit ἀς ἡμεῖς ἐπέθήκαμεν, [sic recte ed. *Reisk.* p. 915.] quas nos tibi in Bosphorum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, ἀς δέδωκ' αὐτῷ ἀπενευκίῃ τῷ παιδὶ τῷ ἐμῷ, παραχειμάζοντι ἐκτὶ. Contractam loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar *Aristocrates* ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τῇ βιβλίῳ ἐπιθείς τῶν οἰκετῶν fidissimō πρὸς Ἀνάξανδρον ἀπέστελλεν ἐς

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπισταλμένα, quae dici quoque possent ἀντεπιτεθειμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντεπιτίθω et notas ad Thom. Mag. in Ἐπέθηκά τι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἶνεκα) τοῦδε δὲ εἶνεκα Abroschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν φιλίαν ἀπείτατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶν ἰδαίκευσεν, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτειος) Non intercedo, quominus haec deleantur; quamquam tales περισσολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρχαδίῳ [l. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρχαδίῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις - τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἦν ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeunte. At idem I. p. 64. c. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσι τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκίᾳ παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἰδοῦλῶσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστημι ex Procopio, ut opinor, ὧν τὰ μὲν βία ἤρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία - παραστήσασθαι οἶστέ τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢ ἄρα προδιδῶσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προῖωσι aut προάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδιδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfugiant.* [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἰβουλεύοντο ἐκλεπτὴν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης, VI. 100. et de Thespiensibus αὐτῶν ἐκλελοιπότων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [l. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι πωσοῖκοις amplecti libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos *Laconico* dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis *Lacones*, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλαλάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλαλάσθαι, *Laconic. Apophthegm.* p. 232. v.; quorum postrema *Spartanam* fortassis breviloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae *Codicum Arch. et Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέεσθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέεσθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θύλακῳ. Illud τόνδε et τοῦτον sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph. Nub.* vs. 1145. τοῦτον πρῶτον λαβέ: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μὴτ' ὀφείπειδ' ἔλκειν, μὴτ' ὀρύττειν. *Xo.* Οὐτί που Τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in *Comicis* tantum *Tragicisque*, sed et in *Oratoribus* et *Historicis* multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuae monumenti *Sardanapali* inscriptum: Ἔσθι, πῖνε, παῖζε, ὡς τὰλλα τοῦτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τοῦτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος ἵσκει λέγειν: cetera huius non facio; digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τοῦτου sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἑριστὸς τῷ μνήματι ἀγαλλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναποληρχῶν

τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινὰ ἀποτελοῦν ἦχον τοῖς δακτύλοις.
 [At vide Suidam in Σαρδαναπ. et in Ἀναποληκοῦν, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in Küsteriana Suidae editione temere praetermissum est; tum confer Hesychium voc. Ἀπὸ λήκησεν et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' εἰν ἀποληκοῦν corrigere, coll. H. Steph. Thes. voc. Λακίῃν.] Eadem hac opera in Schol. ad Arist. Ran. vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τοῦτ': emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποκροῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τοῦτ': vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. Var. Lect. sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab H. Steph. in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit Schaefer.“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, inde a Gronov. vulgatum, denuo abiicit Schaefer.“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον δὲ φέροντες, sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δεῖσθαι: atque ita fortasse ipse Herodotus, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

9. τῷ θυλάκῳ περιεργάζεσθαι) Frustra H. Stephanus ad haec adhaesit, mutila arbitratus. Diogenes, luxum Socrati exprobrans, περιεργάζεσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ σκιμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud Aelian. Var. IV. 11. Non alia Laconum sententia. Samii panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δεῖσθαι. Id Spartani dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex Sexto Empir. est lib. II. adv. Mathemat. [§. 23.] p. 293. ubi Chiorum legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam Lacedaemone tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δεῖσθαι, prorsus ut Samii, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδελίσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχρώντως γὰρ κενὸς δεῖχθεις ὁ θύλακος ἐσήμηνε τὴν τῶν Χίων αἴτησιν. Sic Sextus. WESS. — Nempe sic utique Sextus, respiciens quidem (ut videtur) hunc Herodoti locum, sed fallente memoria Chiis tribuens quod ille de Samiis narrat, interpretatus est Spartanorum responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aelian. l. c. Σωκράτην περιεργάζεσθαι οἰκιδίῳ καὶ συμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque περιεργᾶσθαι, delicatulum fuisse) quod domunculâ, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ θυλάκῳ περιεργάζεσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuam orationem adiecissee; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, ἐπιτῶν δέεται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ θυλάκος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκω τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆς δεόμενοι Σαμίοις ἰσχυροῦντο, ὥς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὥς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους ἰσχυροῦσαιντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρῆγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινὰ] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὥς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] *ὡς κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὡς βουλόμενοι.* VALCK.

10. καὶ ζῶων ἐνυφασμένων) Haec redarguunt Pliniana Hist. Nat. VIII. 48. *Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacro, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄσμασιν praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παῖδας τριηκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. Plutarchus et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. Valck. ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse Herodotum. S.]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legimus: ἐς τοῦτο τόδε σφί ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορινθίοι, τῶν παίδων οἱ φύλακοι, αἰχνοῖντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τόδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφί, ne sententia labaret, Reiskius reposuit; ego msstos sequor Arch. et Vind. diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. Herodotea sunt φίλα ποιέσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰσὶ ἀλλήλοισι διάφοροι ἐόντες ἑωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἐόντες οἱ αὐτοὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. Herodotus II. 7. ἔστι εὐρεία Αἴγυπτος ἐοῦσα ὑπέρη. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερίοκοι ἐόντες πάντες ἕως ἰαπεροζόται:

tum V. 95. αὐτὲς μὲν φεύγοντες ἐφεύγῃ. Alia prudens neglig. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. xi.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διαφοροὶ ἐγγυχάνοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ ὄντες ἑωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- εὐῶσα, ἦν -- εὖν, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τοῦτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ὄντας, λέγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζωῆς αὐτῶν ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ, ὄντες ἑωυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἑκτομῇ) Sardes καὶ σὶ τῶν πρώτων Κερκυραίων τοῦς

παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τρηκασίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τρηκασίους videtur legisse *Plutarch.* II. p. 859. f. Hic et in seqq. narrata *Diogenes Laërt.* adtigit I. 94. et 95. ubi notat *Menagius*. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch. Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περιανδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. *Diogenes* I. 100. et *Athenaeus* XIII. p. 589. f. tyranni nomen parili modo scribunt; *Pausaniae* II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex compendiarie scriptionis lege commutatione. WESS.

16. τέλος δὲ μιν περιθύμως ἔχόμενος) Quod edebatur περί θυμῷ ἔχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιέχισθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam, quod quidem recorder, tali usu. Περιθύμως dabit *Aeschylus* Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων *Noster* II. 162. et ὀργῇ ἔχόμενος I. 141. etiam *Procopius* Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἥδη ἔχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἔχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἔχόμενος. WESS. — Cum περιθύμως stare ἔχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περί θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam *Iliad.* v. 119. ὕμιν δὲ ημισσῶμαι περί κῆρι: et ibid. 206. τότε δὲ περί κῆρι Πουτιδάων ἐχάλεθον: sive cum *Schaeff.* πέρι retracto accentu pingere malueris, πέρι θυμῷ ἔχόμενος, ut πέρι idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere doctiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπελαυνόμενος ἀν' ἡῆς) Eleganter ἀν' ἡῆς Cl. Reiskius. Quid si ἀν' istud παραπληρωματικόν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulæ ἀν' cum indicativo, in re quae subinde fit, vel identidem fieri solet, vide *Herman.* Adn. 286. ad *Viger.* et, quem is laudat, *Brunch.* ad *Sophocl.* *Philoct.* 290. Caeterum conf. *Var. Lect.* ad h. l.] Porro ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adiisset *Lycophron.*, non receperunt eum, quia *Periandri* erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐταίρων. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἐταίρων, abesse non potest mentio. Ceterum a *Periandri* edicto *Oedipi* verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' εἰσδέχισθαι, μήτε προσφωπῆ
τινα, non abirent multum, ni uberiorem ea quae sequun-
tur, sanctionem complecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι)
Hesychius: Ἐναντιότης, ἔρις καὶ Ἐναντίοι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες:
hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζοντι:
εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνεσι, ἐξ ἧς ὑποψίην ἐς ἐμὲ ἔχεις.
Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxo-
rem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάθρῳ, ἢ λα-
κτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυον εὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94.
Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περὶ
Ἑρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret:
neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere pos-
se. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρήγ-
μασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut
αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas no-
bismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Anim-
adv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in
negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio
probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos,
in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἰωντοῦ εἵνεκεν idem
valens ac ἰμεωντοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἰωντ. vel
ἰωντ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19.
αὐτὸνς valet ἰωντοῦς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἰωντῷ. Atque
etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum
videtur. S.

19. ὅσῳ φθονέσθαι κρέσσον etc.) In celebri hoc et passim
cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ἕσον praeoptave-
rint, non repugnabo. Brevius κρέσσων οἰκτιρμῶν φθόνος Pin-
darus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἰόντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt.
I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socer-
um Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμὴν μὲν
ἀκούσιον τᾶς δάμαρτος τὸ ἄγος· τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδί ἦν ἀπὸ θυ-
μοῦ με ποιήσας, ἀδικεῖς. ἢ ὦν, παῦσον τὰν ἀπήνειαν τῷ παιδί, ἢ
ἐγὼ τὸ ἀμυνοῦμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ, id est σε, postu-
labat. Uxor is cadaver Epidaurum ad Proctem misisse vi-
deri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μῆ-
μα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνεώρα) Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐν ὧρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὔτε ἄλλο --- παριδὼν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ὦρα finxit docte οὐ νόον ὦρα *Reiskius*, quo uti non licet. **WESS.** — Frequenter verbo ἐνορᾶν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνεώρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praeced. intelligendum, οὐκ ἐνεώρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορᾶν. *S.*

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων) Nomen iuveni, quod hic signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* *Politic.* lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psammetichus* *Periandro* successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* VII. *Sapient.* p. 160. **WESS.**

[8. ἀνακρίσιος) Commodius utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. *S.*]

14. ἢ αὐτός σφε ἀπελθὼν ἔχειν) Illa σφεία saepe dixit *Herod.* forsā et hic, ἢ αὐτός σφεα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πεσέειν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφορῆντα, imperium, et bona paterna, quae sic in *Attico* quoque foro dicebantur. **VALCK.** — Σφὲ, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτήν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφορὴν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et τ'. 265. *S.*

15. φιλοτιμία κτῆμα σκαιόν.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνεικος et perversus. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνεικος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* *Tit.* XXIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e poë-

tis expressae. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννὶς χρῆμα σφαλερόν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταὶ εἶσι, forsā Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξίζεται Δεινοῖς ἐρῶσιν, ἥς φυλακτίον περὶ: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἥς posuerit. Πῆρ commutetur in πῆρ, id est πάτερ, frequens in fine senatoriorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξίζεται
δεινῶς ἐρῶσιν, οὗς φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μῆ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θύλων ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόν δὲ κακῷ κακὸν -- ἀκείνομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτύχημα κακῷ τὸ ἀτύχημα ἰωμένη.] Libanium, Io. Chrysostomus, Palladium, Proclum, ipsumque Thucyd. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προτιθίαισι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, massi, atque usus rata habent. WESS.

28. Περιανδρὸς ἰστίλλετο εἰς τὴν Κέρκ.) Male Laurentius Perriander Corcyram ipse veniebat, juvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucyd. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contingerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc abeo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum στελλέσθαι subinde quidem latine redditur *proficisci*, *iter facere*; nec vero id satis adcurate. ἐστᾶλη quidem *perfectus est* significat; sed στέλλεται, *ad iter se instruit*; et ἐστέλλετο, *ad iter se instruebat*, *proficisci parabat*. S.

CAP. LIV. 4. ὑπερέβησαν) Reliqui sua in sede, haud inconmodum ἐπέβησαν Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος. [ὑπερέβησαν significat, *ultra illam turrem eos iam penetrasse.*] Cur mox ἀπηλάθθησαν et ἐπισπόμενοι, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — ἐπισπόμενοι quidem unice verum est, at ἀπηλάθθησαν non deterius quam ἀπηλάθησαν. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμεν) Quae sequuntur, δήμου γὰρ τούτου ἦν, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. Δῆμον sive *demum* dicamus, seu *oppidum*, sive *curiam*, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur δῆμοι: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi δῆμοι, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transscripti, *curiales* et δημότι. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum δῆμον, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo Pitanaes, et Lacedaemonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἢ Ἡροδότου διαθέσεις ἐν ἅπασιν ἦν ἐπιεικής, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηδόμενη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et G. *Corinthus* dissentirent. *Schedae* *Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod inprobo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνοις συνεγερόμενην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose cūtra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμενην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthis* de *Dialectis* *Eclogas*, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De *Pitanae* δήμῳ ad *Eurotam* *Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumulatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Perictiones* *Fragm. ap. Stob.* pag. 488. ἀνδάνει ταῖς γυγνομέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὥρμηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὥρμηται λέγεσθαι, *Πολυκράτεα* etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος δὲ ὥρμηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim *μολὶβδου*, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Quae causa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὥρμηται quidquam desideratur: sic sane et Φάτις ὥρμηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, quae alias ellipticā usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more Nostri citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὤρμηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quaedam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην --- Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατεία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποιήσαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίους, Δωριεῦσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴωνων, αἰεὶ πολεμίων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπῆλθον σφίσιν ἡγῆσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτίων μάλιστα ἐπλούτειν) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαῖς νησιωτίων etc. unde accepit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. affirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur φράσασθαι ξύλνόν τε λόχον, κήρυκά τ' ἐρυθρόν. Huius ξύλνου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τεῖχος ξύλνον civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. b. φράξο δὴ Σπάρτη, -- Μὴ σέθεν ἀγρίπιδος βλάβη χωλὴ βασιλεία. Vates Diopithes in Xenoph. Έλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶλοντο χωλὸν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοὺς εἰδασκε φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaue dominandi cupidine patriam pessumdedidit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἥσαν μιληγεφείες) Grammaticis si fides manet, ἰακὼν erit τὸ νέες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιλοπαῖροι Homeri versibus celebrantur: μιληγεφείας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de conpositis ex ἀλιφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν οἷον ἀ ν η λ ι φ ῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλιφεῖτα πίση, καὶ πισσαλιφῆς, ἢ πεπισσωμένη: in Odyss. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιληγεφείες levi opera fingentur. Mihi Arch. μιληγεφείες vehementer blandiuntur, Ξηρολοιφεῖν, μυραλοιφεῖν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὑδρέαν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέα, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askeu belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὑδρέα, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζῆνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζῆνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. Herodoto solemniam sunt ἐξελῶντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελῶντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Pieroni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram Var. Lect. S.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnā, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτυνα et Δίκτηνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἐχ. τὰς πρώρας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Iungermannus ad Polluc. I. 83. Nam Κυπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. WESS.

12. ἔγνωτον ἔχοντες) H. Stephani praeiudicio, Prologom. Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχειν ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἐν κότον ἔχειν prae-buerit; ἔγνωτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στόγος Aeschyli Choëph. vs. 391. et Homeri κότον ἔχειν, Ἰλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, Timaeus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὲ σοὶ ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτην οὐκ ἔχε ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. αἰρετός τε ὑψηλοῦ ἐς πεντ.) Gronovium; semper in Medic. proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecissem vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

6. διὰ παντός δὲ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφοίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν Vallae et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de Pauw et Reiskius. Ὁρώρεται, etsi ὠρεται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετινόμενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Manasses in Annalibus, Οἱ τῶν δαμάτων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζέλης) Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζέλης Zonarae ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Ian. Rutgersius Var. Lect. I. 8. et III. 10. Vallae Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua Arch., non bona. WESS.

16. προερέοντα - - ὡς Σ. ἀκουστέα εἶη) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio Cod. Arch.

abici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προσελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπείν, προαγορεύειν, προερεῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προειπείν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπείν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὴ μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δεδρακόσι δὲ καὶ κτεῖναισι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόρρησις et προαγορεύσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἶη. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. οὗς ἐν παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα, - - ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatiores forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo θεραπευτίον τοῖς θεοῖς, τοῖς φίλοις εὐεργετητίον, τὴν πόλιν ὠφελήτιον. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποις, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὗτι μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διπρήξαο τό τοι προσέδικα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [l. 13 seq.] οὐ -- τι -- -- ἢ μέγα ἢ μικρόν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακά ἀναβλαστῆν et ἀναφύσσεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μισσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheseo vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Λέγειν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νεώτερον ἀγαλλίεις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Insidiis alteri struetis res novas moliri, νεώτερα βουλεύσασθαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἢ τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβάσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εἰσημότατα ᾗνῃκατο τὴν ἡτταν. Solā quoque voculā τὴ mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶ τί σοι πόλις γένεται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστήσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et aliās, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praecunt, νῦν ἂν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξιτάξιν παρ' ὅττω etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάξιν hic reperisse. Sic enim Ἑτάξιν τὸ ἐξιτάξιν, Ἡρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτὸς τοι Σμέρδις) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐ; ὅψιν, postulantibus msstis, cur recusarem, nihil erat. ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblema, ornandae orationi inseruerunt. Tale Iamblichus ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατεύσῃ ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: οὔτε τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεύσαι ἠξίωσεν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντήσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπὸ κλαίει πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πρῆξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, fungi, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ὅθι κάππεισιν ἄρκης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλείον τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. ἐξέπεισεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in 'Δλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. v. ipsa transscripsit Herodoti verba, τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξέπεισε. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλείον τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpretes Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. Λέγεται καὶ ἄλλα τῶν αἰψύχων αὐτόματα ἐπιθεῖναι σὺν τῇ δικαίῃ τιμωρίᾳ ἀν-

θράους ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσης παύσχετο αἰνότητος. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύσης καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Λιβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐκβατάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὥς οἱ καιρὶν ἔδοξε τετύφθαι) Laurentius male vertit. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex mssis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καιρὶν intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκηώτατων) In nostro exemplo ante ηῖ iota operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultimae syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes ω longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum η praecedit brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve o habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super *η* (quo pacto ille constanter diphthongum *η* pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante *Schaeff.* et *Borh. οἰκνῶτατ.* praeferunt, brevi *ο* utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαιρεθῆναι) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paulo ante, δέισας μὴ ἀπαιρεθῶ τὴν ἀρχήν. Rarus I. 69. ὡς ἀπαιρεθῆσσαν ὑπὸ Σαμίων. Denique III. 126. ὑπὸ Μήδων ἀπαραιρημένους τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μὴ ἀνασώσασμένοις δὲ τὴν ἀρχήν) Et hoc, iisdem postulantis, iustum est. Vide c. 75: Diras, quas rex inprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: geminae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero dirius in Israëlitas, ni saperent, carmen Deuteronom. xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἐναντία τούτοις ἀρέσμαι) Ista Sophoclis: Κεῖ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχεσθαι θεοὺς Μὴ τ' ἄριστον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι, τινὰ Μὴ τ' οὖν γυναικῶν παῖδας: ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelasgis memorat in Lemno divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε, οὔτε γυναῖκας τε καὶ ποίμνια ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ. conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατήρεικόν τε) Superfluum τε, leniter in το mutatum, dabit κατήρεικοντο: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum procures obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον ταῦτα κατήρεικοντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρώντο: non aliis vestes illi diripiebant, non κατεβήγγνον, sive κατήρεικον, sed κατήρεικοντο, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: Κατήρεικοντο, κατεσχίζοντο. κατασχίσασθαι τοὺς πέπλους est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophontei καταβήγγασθαι: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad Κατεβήγγοντο Codd. scholion adiiciunt καὶ ἐσχ. sive κατεσχίζοντο. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Aeschyli locum e Pers. vs. 537. in Herodoto tamen κατήρει-

κον scribendum credidit. Quid differant περιρρήξαι τὴν ἐσθῆτα et περιρρήξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell. Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea; hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρέκοντο, inprimis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico luctu: Πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκόμεναι, διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ' ἄλγους μετέχουσαι: quae fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschylus, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κιδῶνας κατερρήξαντο πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλήρῳ. Xenophontis Tigranes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περισπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς πέλους κατερρήξατο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I. 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηροῦντο πένθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατερρήττοντο. Herodotus in horum locorum primo ponere quoque potuisset κατηρέξαντο, pro κατερρήξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ῥηγνύνειν: vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum ἐρείκειν, sed et ἐρείξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis κατηρέξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διειρέξας. Ex eodem discimus, τὰ κατερρώγοτα ἱμάτια alicubi fuisse dicta κατερίκτα. Apud Hephaestion. p. 34. Καττύπτεσθε κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod. p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρέκοντο) Aldinum κατερείκον τε Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρεικον, Gronovius ex Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius, hoc fortassis e loco, κατηρέκοντο, κατεσχίζοντο. Forma verbi unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephaestionis p. 34. καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας (sic Io. Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκόμεναι: quo Tragici versu in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir doctus est. WESS.

4. ὡς ἐσφακέλισε τε τὸ ὀστέον) Multa Foësius Oecon. p. 603. Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 323. postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφάκελον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μηρὸν εἰρηκέναι τοῦ Καμβύσου σφακελίζεσθαι, sed memoria lapsus. De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque *Galenum* p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπὴνικε Καμβύσεια) Possis ἢ νοῦσος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὁστέον σφαικίσαν καὶ ὁ μὲρὸς σαπίς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, sprete saepe. Noster V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακιδαιμονίους - ἐκπολεμῶσθαι. Iosephus B. Iud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολέμωται commentatores. Mox [l. 14.]

μή μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divinatio. WESS. — Nos non poenitet μή μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλέα ἀνεστεῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη (σπρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ ὢν saepe dicitur κατεστῶς, Herodoto κατεστῶς. ἐνεστῶς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνεστῶς, lib. I. c. 120. σέο δ' ἐνεστῶτος βασιλέως, ἐόντος πολιήτιω, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνεστεῶτα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνεστεῶτα idem ac ἐπανεστεῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνεστᾶσι c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἐπὶ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ τῆς πληρώσιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσερα ἔτια πλήρεα VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ὀκτῶ ἐτέων τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐνέχρηστό σφι - - αὐτίκα ἐνισταμένοις ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπειὰν - - ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἰθὺν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὁρά-

της ἦν γίνεσθαι καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμιλλος. Dedit et ad initium somnii *Lucianei Hemsterhusius*, quae vix ab alio poterant expectari. *Thucydidae* locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc *Herodoti*, respexit scriptor *Epist. Phalaridis* Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνι Φαλαρίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) *Abbas Geinozius* ex conjectura ὁμοιος, quod in *Arch.* Idem *Lipsiae* expressit *Io. Friderichus* in *Magophonia*. At perinde est. Ὁμοία, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. *Pausanius* I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege *T. Hemsterhusio* observata ad *Luciani Somn.* c. 2. Scripsi ὑπόπτισι, [L. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοία pro ὁμοίως utitur *Noster*: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) *Clariss. Gronov.*, quia *Med.* παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, *Med.* et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut *Arch.*, παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir *Celeb.* cum Latino stare in lupanari, non iniuriā *D'Orvillio* ad *Chariton.* lib. V. 9. p. 489. inprobante: In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae *Estherae* historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter *Sardanapallus* in *Diodori* II. 23. *Aldinum* ἄνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἀφάσσειν αὐτοῦ τὰ ὄντα) *Suidas* Ἀφάσσειν, ψηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod *Steph. Berglerus* in ἀφάσσειν, ψηλάφειν non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec *Nostri*, in consequentibus verbi sibilantem litteram semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de *Hippocrate* liquido *Erotianus* et in eum *Eustathius*

chius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἄφασον revocavi. Videtur ab ἀφάσσω futurum ἀφάσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφῶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἱσαφάσασθαι et ἱσαφάτας habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Foësi Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δὲ) Capitalis instauratio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος scribentes,] καταδήλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπίληπτος, uti Antigono Caryl. c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et καταλαμπτέος III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad Ἐπίληπτος Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolleitur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi Ἐπίληπτος redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῆναι vel φωραθῆναι vel ἀλφῶ ψλαφῶσα, sive ψαύουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβόληπτος positum φοιβόλαμπος legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λήμψασθαι, λημφθῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabijs et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 94. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ δὲ Φαιδύμη) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus voculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sata esset Phaedyme; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὐτὴ ἡ τοῦ Ὀράντου θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [l. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' ἐνπιτίως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μίջω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

. 22. *ἐπεί τε αὐτῇ μέρος ἐγένετο*) Graecus interpres *Estherae* cap. 2, 12. *καὶ ὅταν ἡ καιρὸς κορασίου εἰσελθεῖν πρὸς βασιλίαν*: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *וְבָרַךְ הַמֶּלֶךְ לְבֹאֵה לְנָעֳמָה*, *et quum veniret ordo, τὸ μέρος, puellae, ut ad regem accederet*. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὁράνῳ) Tametsi Ὁράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνῳ vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνῳ et τῷ Ὁράνῳ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; Ὁράνιος et Ὁράνῳ pari variatione, quamquam Ὁράνῳ apud *Agathiam*. Quem vero [l. 7.] Ἰνταφέρνηα plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper Ἰνταφέρνης sicuti Ἀρταφέρνης pluribus in *Codd.* V. 25. est *Aeschyli Pers.* vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. εἰσάγεται Ἰνταφέρνηα) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur *προσεταιρίσασθαι*, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum ἐπάγεται, *parat sibi stasiώτην*, vel *in partes suas adlicit*. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann. IV.* p. 128. B. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέροις προσεταιρίσασθαι, καὶ Ὁράνης μὲν ἐπάγεται Ἰνταφέρνην. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect. in Demosth. Philipp.* p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. παραγίνεται εἰς τὰ Σούσα - ἐκ Περσέων ἡκων) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo *Persici* regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in *Perside* proprie dicta, sed in *Cissiis* sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὖ τοῦτον εἵνεκεν ἡκων) Invexit iterum *Vir Cl.* manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem *Regiam Darius* αὐτοῦ τοῦτον εἵνεκεν, ob id ip-

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἵνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἔφη, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis Luciani T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. VALCK. — Ex Medic. αὐ τοῦτου si valet, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτίων τούτων εἵνεκεν ἐτραπόμην: aliàs etiam, et quis non? WESS.

20. μάλαστα μὲν νυν ὀφείλετε) Non indigemus Vindob. ὀφείλετε: idem est vulgatum et Ἰακόν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqu岸 inpetus Darii. Βαλλόμενοι rectissime expedit Cl. Gronovius. [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat Morellus ex msstis ἐφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλούμενος, quorum ultima corruptelae, verissimum prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.

23. ὅτι ἢν ὑπερπίση ἢ νῦν ἡμέρη) Non placet ὑπερπίση. Multo cultius et suavius Arch. ἢνπερ πίση: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφειας αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur ἢνπερ πίση alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. S.

[24. οὐκ ἄλλος θβὰς ἐμεῦ κατήγορος ἐσται) Latine ista converti quasi esset θβὰς ἐμὲ, quemadmodum θβάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 18. ἐνθα γὰρ τι δεῖ ψεῦδος etc.) La- xissima haec de mendacio professio, verumque fallacilo- quentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neopto- lemo, Οὐκ αἰσχρὸν ἢν ἢ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεῦδος, ὅταν ὠφελοῦν τοὺς λέγοντας, μὴδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* inlustravit. At illa οὕτω ὡς ταῦτα ἀσκήοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Útrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκήοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadvers.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur Φανερός γενέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἔνδηλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκυρτίσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. Φανερός ἐστὶ ποιησάμενος, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl. Euripides* Bacch. vs. 47. αὐτῷ θεός γεγώς ἐνδείξεμαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἐνδείκνυται - ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξιῶν. *Herod.* II. 119. ἐπαΐστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθεσθέντες Φανεροὶ ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἔνδηλοι ἔσσι τοῖς παροῦσι πόνους βαρυνόμενοι. *Soph. Trach.* 679. ἀθυμῶ δ' εἰ Φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκ πράξασα. In *Xenoph. Κυρ. Ἀν. V.* p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξιῶν Ἑλλήνας ὄντας Ἑλλήσι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὖνους εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui διακυρτάσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νεκρός, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex *Arch.*

διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiat: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν δείξας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quarum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. *S.*

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρέχου formaverat. Mox ὅτε γει ἀρχ: ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicis Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἀλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθὺς, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἄλλοσε aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνειον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνειον γνώμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης καταινέει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῶνος ἡπίστατο) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον — ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσίων: et apud Zonaram p. 127. v. dicitur γινῆς ὁ Κατιζείθης (Πατιζείθης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin re motis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ἔλω τῷ θυλάκῳ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἶνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰτίῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃ, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἶν ἐν αἶνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἶνῃ — ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πιστοὶ τε λαβόντες καὶ ἐγκρίοσι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πιστοὶ ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ὅρκους δεινотаτοῖς καταλαβών Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι καταλαβόντες*, eadem in re inportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοισι, mutata distinctione, sequenti ὑποσχενύμενοι adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοισι ad προτεκτέωντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. ὑποσχομένου) Interpretamentum genuino locum cedit ὑποδεκομένου, quod in tribus inventum Codd. e Galeo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπεισαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectionem iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιήσῃ ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιήσῃ, quod l. 15. pro ποιήσῃ nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πυργον et ἀγορεύσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσεδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τῖ: aut eraserunt, aut τε esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρέειν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιήρρειν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιήρρει. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἰδίδουσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτῖς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstiniui a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [l. 8.] μὴ δὲ οἱ δέοντων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλέσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλέσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθισθαι, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλισθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendae, ὑπερβάλλισθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθισθαι, secundum Αἰμωναίον significans, τὸ ἐκμένειν τὸν ἐπιτήδειον καὶ τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθισθαι τοῖς πράγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν· ἀδυνατοῖς ἐπιθίσθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθισθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντας ἡρώικατοῖς, ibid. §. 11. Ἐπιθίσθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μὴδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαίνεται τι καὶ παραρεῖ τῶν φρονῶν, τῷ σῶ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparetur, et Theocriti ἰπάρρος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάρμοστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων: imo τῶν παρηόρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλέσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλεῖν et συμβαλλέσθαι utitur Noster, inserta vocali ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. Δείη πομπῇ χρωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsum scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

Ξενίου. Apud Suidam in 'Αναλώθησαν scriptor incertus θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. Θέλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύραις) Nimis sollicitè quaesivit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῷ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; *thalami fores signantur*. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεῖς μετέῤχε Σωκράτους. Iungere potuerat ex *Lysiae Or. de Caede Eratosthen.* p. 8. *Ed. Britan.* [p. 14. ed. Reisk.] ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιῶσα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] *Codd.* discors voluntas ambiguum τὸ συνισπύπτουσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo *Plutarch.* T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. *Polyb.* IV. 71, 12. et Indicem nostrum Graecitatis *Appiani.* S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus *Ioach. Kühnius* aliis non intellectum explicuit *Diogen. Laërt.* II. 105. eo nomine laudatus *Küster* ad *Arist.* Ἑκκλ. 420. E neutro *Pollux* enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud *Thucyd.* IV. 67. Ad illud *Lysiae* (*Or.* I. p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλειὴν ἐφέλκεται, comparat *Salmasius* hoc *Petronii* e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. *Lucian.* de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. *Pausan.* II. p. 195. ἀναπεπταμέναις ἔχοντες - - - προσέθισαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγεῖν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρεῖός δὲ πειθόμενος) Vel coecus videat, πυνθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo *Io. Friderichum*, illud in *Magophonia* secutum. Non male, etsi laxius, *Iustinus* I. 9. Quorum alterum *Gobryas* medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθεον ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθεον ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκτὸς πέντε ἡμερῶν) ἐντὸς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὦν) Nihilominus: οὐδὲν ἥσσον ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δὲ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὁμοῦς. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχω σαφηνίως εἶπαι, ἔλεξε δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 465 seq. et Creuzer Historische Kunst der Griechen, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relatam esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μοῦνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυρὸς, IV. Maccab. VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι τῆρας; Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους· θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοῶν, ἀνθρώπων· σιδηροφορεῖν πελέκεις. VALCK. — At vide Var.

100. S.

Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρητισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. καταρτίσω pro aliorum καταρτήσω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξιστι ἀνευθύῳ etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὃς ἀνευθύῳ χρώμενος ἔξουσία καὶ βουλὴν καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀνεύθυνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim πάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et mssti ostendunt. [conf. ad I. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχὴν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri miror. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ -- ὀλιγωρίῃ καὶ ἀνασκησίν ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύῃ. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φυτύνει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδέκασθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδέκασθαι, de suo H. Steph. ad mensus est ἡγίεται. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcramento? Porro [l. 25.] plures mssti ἄχθεῖται ἀρε. θωπεῖαν, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἀρε θωπεῖαν itidem in θωπεῖαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus. ἄχθεσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 103. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγοι θῶπις, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. κ. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶπις καὶ ἀπατηλαί Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97, Denique κτείνει ἀγρίους [L. 27.] sincerum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Pαιδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰστομίνην eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπεύδων ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγεμεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ὅ, τ' ἀθηνῆς, Ὁ πλούσιός τε τῇ δίκῃ ἴσῃ ἔχει: et Hyperides ex versione Rutilii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoeniss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἄνωγε φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν -- τυραννίδα παύων, maluit Cl. Ραυων ἀνώγων φέρειν. Qui si in insstis ἄνωγε κελεύων φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος συνοίκημα ἀχαριτώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὅχλου: quo prior adfirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκων ἔνι) Celeb. viri adnotationem confusio-rem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκ. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχάριστον, ἀψίκαρον, αἰμόν, βασίκαρον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκήϊον [L. 11.] obpositionem haberi. WESS.

10 seq. οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκήϊον) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius-

opponuntur εἶδεναι, sive νοῆσαι, et διδασκῆναι: ut ap. Xenoph. Έλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδασκῆς ὑπὸ τοῦ. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασκῆντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα -- ἐπιστάμονα γενέσθαι. Eadem Archytae et plura dedit Iamblichus mystus Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Έργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse. In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, ὃς οὔτε ἰδιόδεχθῃ, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἶκ' ἤϊον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆϊον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἶκοθεν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλόν, οὐδ' οὐδὲν οἶκ. advocato Platone in Theaet. pag. 180. A. ἥττον αὐτοῖς ἐνὶ ἡ τὸ μηδὲν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆϊον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et πρέπον accepi. Citavit ille locum ex Isoeratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χειμάρρῳ ποταμῷ ἵκελος) Ὁ δῆμος ὥθει ἐμπεσὼν τὰ πρὶν γατα ἄνεν νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραρρεῖθροισι χειμάρρῳ ὅσα δένδρων ὑπείκει κλώνας ὡς ἐκσώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

sul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. Aesch. Falsae Legat. p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osiores Atticae libertatis docerent: ὡς δ' μὲν δῆμός ἐστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθετάτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti *Comici* dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἀστατον κακὸν, Καὶ, θαλάσση πάνθ' ὅμοιον, ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῶ τοῦτο προσέχειν) Cave tuūton melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χρῆμα. Mox καὶ ἐν τούτῳ διέδεξε ὅσα ἐστὶ τοῦτο ἄριστον, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83, ὡς ἡ μοναρχίῃ κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] σιγῶπό τε ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοὺς ἕκαστος δοκῶν ὑστερον παραγίνεσθαι. Quid derit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magni extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκαρύψαντες ποιῶσι) Hoccine idem ac mutuo se occultant? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

stoditum: συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκύψαντες τῷτὸ πρήσσοιεν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἐν ἔττι συγκεκυφός: ubi Critici bene, ὁμονοοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνπνέουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προτᾶτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκυψ. Arch. posuit typotheta, debuerat συγκρίψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶνδε θαυμάζεται αὐτός δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου. θαυμαζόμενος δὲ ἀν' ὧν ἑφάνη μόνναρχος ἰών. Ut praepositio ἀνά a verbo ἑφάνη, vocula ὧν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit seiuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἤτοι κλήρω γε λαχόντων) Si ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλω λαχόντες; ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει δεσπότης --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλω λαχόντα αἰεὶ σφειν αὐτίων ἀποπέμπουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλω λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in msstis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη τινὲ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαγχάνειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαγχάνει is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆστο, ἐκατίετο et κατήμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὔτε ἀρχεται, πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τι -- ἀρχίσθαι. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρεὴν etc.) Haec recurrunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fuerint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. l. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam, lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto irrepserit, non exputo. Corrige quaeso ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. ἀνευ ἱσαγγελίης) Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξεται παρ' ἡμέας ἀνευ ἱσαγγελίης, οὐδέ τις ἀπίξῃ σε ἡμετέρης ὄψεως, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα ἐννέλωμαι: hanc proceres Herodotei constituerant exceptionem, ἣν μὴ τυγχάνῃ εὐδων μετὰ γυναικὸς βασιλεύς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβούλευσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic quidem, certe syllaba debet restitui, quam describentis praetermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se deliberata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς, vel συνέθηκαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pactique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsitan ex Hellanico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776. VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri nonnulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio linguae congruentius in constitutione de regno, sicuti et paulo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς προσκυνεῖν ἐκάστη ἡμέρᾳ, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. Α. θάρρει, ὡς δέσποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχειν, *Ἡ μὴ δὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμάχε, ἐστὶ, ἢ καταδουλῶσαι Ἀθῆνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὅντινα βούλοιστο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὅντινα δὲ μὴ βούλοιστο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὥρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ἂ ἀγῶν ἡμῖν ἐστὶ ad Proverbii modulum, Νῦν γάρ ἐστ' ἀγῶν, aut πλησίον ὁ ἀγῶν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίμπτων τῇ θηλέῃ) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ θηλέῃ habet in Ἐγχερίμπτειν ex coniectura, sed bona: nam θηλέην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. *Ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ῥῆ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἐπτά παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἑξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerptendo praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. D. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἰλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδέμου: dederat forte καὶ τῶν ἑξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἢ ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἕως ὑπέβαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam diluculetur: ὄρθρου βαθύς: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφασκούσῃ) Sic ἅμα ἡμέρῃ διαφασκούσῃ lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφασκόντων doctus Iobi interpret c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφασκούσης, aut τῇ ἐπιφασκούσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordi ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [l. 2.] παρήϊταν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἦκειν ἐπ' ἵππων IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰτναίης ἐπὶ πάλῳ βιβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetæ per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmanus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτελώσῃ μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖωσαι Th. Beza recte accepit. Statim, e mssis quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnis certe principum προσκύνησις accessione illa non egebat. At vide Polyaen. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἐκρύψεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχιν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχιν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχιν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχει, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χρεμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per Φρυάξασθαι, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρειὸς τε δὴ ὁ Ὑστάσιος etc.) Cl. Abreschius Δαρειὸς γὰρ δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. xvi, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate *Tom. XVII. p. 829. Historiae Catholicae Ed. Belg. [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] WESS.*

7 et seqq. Γάμους τε τοὺς πρώτους ἔγάμει Πέρσης etc.) Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: verè tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. *Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur.* De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτossa, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryae tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus Schol. ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἰτ', ζ' Φερὶ Δαρτείου πατρὸς εἶναι: addens, Ἑλλάνικος δὲ ια'. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios Darius: natus maximus fuit Ἀρταβάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβίγνης, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσάμνης: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur Ἀριαμένης. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* Cyri filia, praeter *Xerxen* Darii successorem, nati fuerunt *Μασίστης*, Ἀχχιμένης, et, fratribus minus nobilitatus, Ὑδάρνης. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera Cyri filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambyasis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex *Parmy*, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex *Phratagyne*, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ὑπεράνθης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica *Herodoti*, praeter *Phaedymae* nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtiguit illa *Hemsterhusius* ad initium *Xenoph. Ephes.* Quid *Iac. Palmerius* velit in *Exercit.* pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo *Abrocomam* sive *Acrocomam* satrapam, prout *Isocrati* dicitur pag. 69. n. sed in *Darii* filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod I. 8. ἐγάνει Πέρσης scribitur, ἐν Πέρσῃ malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμις τε πάντα οἱ ἐμπλήματο) Apostoli ad *Ephes.* III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et *Aristidis* T. I. pag. 326. δυνάμει ἐμπλάσθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit *Abreschius*. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque *Aldo* τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσοῦς τύπους, τύπους λιθοκολλητοῦς, et χρυσίων ξοάνων τύπους *Euripidis* et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De *Darii* equo iucunde *Oppianus*, *Cyneget.* I. 234. et ibi *Rittershusius*. Nam, quod *Thom. Hyde* *Relig. Pers.* cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, *Gheshtasp*, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχὰς κατιστήσατο εἰκοσι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec *Herodoti* cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis *Plato* tradidit; quorum locorum alter notus fuit *Brissonio* de *Regn. Pers.* I. p. 148. e *Leg. lib.* III. p. 695. c. Δαρείος βασιλεὺς οὐκ ἦν υἱός, παιδεία τε οὐ διατετυφώσῃ τετραμμένος ὄντων δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἑβδομος, διείλετο ἐπὶ τὰ

μέρη τεμόμενοι: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc *Platonem* voluisse liquet ex ipsius *Epist. VII. p. 332. A.* ubi *Siciliensem Dionysium*, qui paene *mini se credebatur*, (*Cicero Tusc. V. 20.*) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deterior *Dario*, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖται, κοινωῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, διένειμ' ἐν μέρει μείζων ἕκαστα Σικελίας πάσης ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρησάτο τοῖς κοινωῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλότῳ. *Verbosa*, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat *H. Steph.* recte per *Medum et Eunuchum* eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit *Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21.* Prior *Platonis* locus atque integra ista disputatio *Κύρου παιδείᾳ* fuit opposita *Xenophontis*, quem virum optimum, ut et alios e *Socratis* palaestra, oderat *Plato*, *VALCK.* — Fortasse imperii *Persici* distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a *Dario* instituta est, permutavit philosophus. *S.*

[6. καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προσεχέας, ἄλλοισι ἄλλα ἔθνη τὰ ἐκαστέρω νέμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus *Interpres* accepit, sic convertens: *et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre.* Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus *Heeren*, in *Ideen* etc. *T. I. p. 186. S.*]

9. Βαβυλωνίων σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντον a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. *Aelianus Var. Hist. X. 17.* Θμιστροκλέα τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent *Graeci* *Latinique*, docente summo viro *Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6.* Iam sive *Εὐβοικὸν* seu *Εὐβοϊκὸν* probetur, parum referet; illud *Steph. Byz.*, hoc *Polybius*, *Strabo*, *Appianus*, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta *Euboicae* in talento *Babylonio*: aliter *Aelianus Var. l. 22.*, *Atticas* minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus *De la Barre Histor. Acad.*

Inscription. T. VI. pag. 355. ἰβδομήκοντα καὶ δύο μνίας *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiratque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* equiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de *Re Nummar.* pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur dumtaxat. Conf. *Panelium* de *Cistophoris* pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter *Εὐβοῖδας* et ἰβδομήκοντα stellulā interpositā indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonium talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vauat. *S.*

16. Δαρεῖος μὲν ἦν κάπηλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani* Or. I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. 10, 3. traditum, censeri posset; siquidem Magi ἀπελθὲν στρατηγὸς καὶ Φόρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161, animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ Φόρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. διαπότης· Κύρος δὲ πατήρ) Adtigat postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam *Eustathius*, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κύρος δὲ πατήρ, --- ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνησθήσατο: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλῖον τι ἢ πάντος τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens πατέρα et discipulum, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque καπήλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII, p. 332. v. ἔδειξε παράδειγμα, ὅσον χρεὶ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τε) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit complura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφι τὰ ἐμμηχανήσατο Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφι πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλυέων) Arch. optime et mox [l. 10.] Μαριανδυνῶν. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] Λασονίων nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimā Musā Καβηλίης, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, seu Καβαλίδος, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero [l. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliae Cabalia et Milyas. --- Item Lycaoniae partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλίων καὶ Τρινίων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Τρινίης, sive Τρινίης, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΤΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΛΕΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασονίων τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων καλευμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καθελίης δὲ οἱ Μήονες, Λασόνοιοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρέουσιν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φρούρουσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellat. Tum τῆς Κιλικίης χώρης praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φρούρουσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρέουσιν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' οὐροισι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσειδιον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphelius verbis Lucae Euang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δίων, ἐξόν, παρόν, ὑποχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκεκοσμίετο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε ταῖς πλεῦνας ἐκεκοσμίετο, pro quo κατὰ ἔθνη κεκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κεκοσμίετο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσήκει ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγένετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσδοον ἔδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμόν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σατταγυδαί) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo vestigavi. Gaudarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρμαρίων) Ad eum modum Steph. in Παρμαρίῳ, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopibus* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur discernere haud valeo. Πανσίχαι, [l. 6.] si *Is. Vossii* non fallit coniectura, Πανσίχαι erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93. 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παριταχίνοι h. l. corrigenti, collato *Nostro* I. 101., *Stephano Byz.* in Παριταχαι, aliisque auctoribus a *Cellaria* *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr.* ad *Herod.* p. 419. S.

9. μέχρι Αἰγλῶν) *Steph. Byz.* Αἰγῆλοι, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΤΑΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΤΑΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αἰγῶν in hac vicinia gentem, quae Αἰγνέων et Αἰγνές *Arch.* Eadem Αἰβύης, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, ἐπὶ τῶν consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαραπίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sargartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et *Nostro* I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, Σαραγγαί, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θηβαίων, locum Ἀθηνέων, Θηβέων, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schædæ veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κασπίοι. *Caspia*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiectâ quadam notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Καρτίπων* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio* *Κάρτιον* urbem Parthorum memorat, *Indiae finitimam*. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis hinc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Καρτίπων* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρτίπων* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem causa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) nonnihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάρτιον* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάρσιος* corrigendum censet, eius regionis incolas intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr. lib. VI. cap. 15.* nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte *Historiarum Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII. quo Index Geographicus continetur*) excerpsit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικανίους δὲ, καὶ Αἰθιοπίας οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ) Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Paritacenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hinc cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem *lib. VII. c. 68.* componuntur cum *Utiis et Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not. ad h. l. Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut *Ilk* 104, et *III.* 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (*III.* 97, 15.) *Colchis tributi* nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, *Colchis* finitimos statuit, inter *Caucasum* et *Pontum Euxinum* habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in *Παρικάνη*, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. *Μαρινόϊσι* etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspīres*, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μοσσύνοικαι* *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μόσσυνες*, gentili dialecto, *turres*; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. *Μάρδοις* ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione *Μαρσί*. Certe *Māres* apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssti distant. WESS.

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) *Ad omnes ceteros* vertit *Gronov.* incertā sententiā; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, *par caeteris omnibus*. Nos, pro *ratione aliorum omnium*, posuimus: rectius fuerit, *prae reliquis omnibus*. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, *super caeteros omnes* scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: *Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble*. S.]

CAP. XCV. [3. γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰνακισχίλια τάλαντα) Id est, 9540 *talenta*, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδῶκοντα καὶ ὀκτακόσια καὶ εἰνακισχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus aliqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 *talenta* *ramentorum auri*, pro *ratione* *tredecupla*, quam ipse *Scriptor*,

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίνεται*, quod in locum vulgati olim *ἔστι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *ἐν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode *ἐν* *ἀν* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκάσις*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκάσις*, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. D. duodecupla sive *δωδεκάσις*. Menandri Comici aevo decupla, *δεκάσις*, ap. Polluc. IX. 76. Adtiguit hanc rem *Car. Arbuthnotius* *Tabul. Antiq. Numm. c. 6.* Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de *Asse* lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355.* docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἔτι τούτων ἔλασσον ἀπείς*) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, omittere se minorem numerum unitatum, qui huic summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγνίστων) Futile ἀγνίστων superstitionis Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγνίστων et ἀπαγινύειν in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit Eustath. ad Odys. p. 1366, 8. [Od. p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρίωνται) Paucis, ut solet ὁ πάνυ, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in Dissert. Herod. p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθήσκοντας κατασπένδειν, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματα (id est τάφω) μὲν χρίωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοὶ, οἰκήματα δὲ ἐκτείνονται κατάγαλα. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. Diodor. T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum Herodotum, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἑμψυχοὶ τάφοι dici possent Γοργιάζοντι. vid. erudita collectanea Th. Gatakeri ad M. Antonin. IV. 21. et Iac. Tollius ad Longin. III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa Massagetarum ap. Herod. lib. I. c. ult. atque hinc Anonymo memorata, cuius dissertationibus inter Pythagoreorum reliquias locum non dederim, p. 713. Μαργαίται τῶς γονίας (non quosvis:) κατακόψαντες κατέθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθάφθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. Herod. III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρίωνται --- οἱ Καλατίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονίας κατέθιν, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργματι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἐργματα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μέλειος, ἐχθίστων θεοῖσιν ἔργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γυγνόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδῃ: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, Voyage en Egypte, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἰβένου). Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι ἂν δώρα τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀπὸ τοῦ ὠκυπόρου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἡμεῖς, pro ἐς ἡμεῖς, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἡμεῖς genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. παρὲς τοῦ φόρου) Arabes ἀτελεῖς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut παρὲς τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοιῷδε κτίωνται. WESS. — Quo pacto, salva orationis structurâ, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμεύμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμεύμενοι. Apud Hesych. Ὀρμευτής est ἄλιεψ, hamo pisces aaptans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμιόμοι, ex ὀρμιὰ, sive linea hamoque, unde ὀρμιόμοι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbe auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato Abreschius ad Thucyd. p. 297. Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor. II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμεύμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De Indica arundine, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut Plinius ait) praestant, conferri Theophrastus potest, Hist. Plant. IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior Ctesias, Indic. c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad Plin. XVI. xxxv. 66. adposuit Harduin. S.

13. ἐσθήτα φλοῖνον) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto Salmasiano ex phleo, quod verius multo. Atticis φλέως, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore Polluce X. 178. Ἐσθή; φλοῖνον, scirpea sive ex phleo, etiam Pausan. lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et Bod. a Stapel in Theophr. lib. IV. [c. xi.] Hist. Plant. p. 463. Articulum ἥν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum caussa. WESS. — Herodoti hunc locum respexit Niebuhr, Itinerar. T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. XII. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖος) Broukhusius alii que dudum viderunt, huc respexisse Tibullum IV. 1, 144. Impia nec saevis celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus. Gentis nomen, auctoritate Tibulli satis munitum, restituendum videtur Nicolao Damasc. ap. Stob. p. 105, 31. hinc in Excerptis N. Cragii et H. Valesii p. 514. similiter scriptum: ἐν Παϊδαλῆϊς Ἰνδικῶ ἔθνεϊ οὐχ ὁ θῶν,

ἀλλ' ὁ συντάκτας τῶν παρόντων κατέχευται τῶν ἱερῶν· αἰτεῖται
 δ' αἰετὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam in Πα-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλίστα δὲ Παδαίοι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. IV. I. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebō tenet arva Padaeus.

ubi Pandaeus metri modulum depravabit. Quod et Cella-
 rium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 perior. Νομαίοισι ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοισι
 reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἄπαρνος ἔστι μὴ μὲν νοστέιν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὲν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὲν in iurandis frequentat et Herod. Quod
 hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χεῖν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα ἐλθεῖν: III. 66.
 ἔκπερνος ἢ μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν: V. 106. θεοῦς ἐπόμενον μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vo-
 culam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἑμφύχων) Gentis Indicae
 nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀρίστοι
 τῶν ἐμφύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμεια τῶν χρηστήριων ἐν
 χρυσοῖς ἐλύττοις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Cong. Gesnerum se-
 quuti, corrigit errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κεράμεια τῶν χρηστήριων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μεια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 Erg. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [P] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἔστι ὅσον κίγγηρος τὸ μέγεθος etc.) Vide supra
 s. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονὴ -- μέλαινα, κατάπερ τὸ χρῶμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodecten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — Conf. *Soemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt*; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, nisi καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτον --- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *versus septemtrionem --- incolentes aliorum Indorum, qui etc.* Tale IV. 7. πρὸς βορῆν -- ἄνεμον τῶν ὑπεριοίκων τῆς χώρας, *ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt.* *Caspatyro* (Κασπάπυρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἐρημία. *Desertum Cobi.* Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰσὶ δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοὶ) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premens, *Or. XXXV.* p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ εἰς ἀλωπίκων μείζονες· τὰλλα δὲ ὅμοιοι τῇς παρ' ὑμῖν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* *Indie.* c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκοῇ ἀφηγέσθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist.* IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui *formicae Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius* *Exercit.* in

Graeci Auct. p. 16. aptissimum cēnsuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Leot.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de *vulpino* genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam putuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, *vulpibus* similes esse illas bestias. *Animal* esse *canis* *mediocris* *magnitudine*, *mordax* *et* *saevum*, ex *Busbequo* *Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, *pelles* vero *multas* (*δορὰς αὐτῶν πολλὰς*) in *Macedonum* castra adlatas. S.

21. *δυνατώτεραι πολλόν*) *Gronovio* et meliorum *Codicum* conspirationi, etsi multiplex *πολλόν* inter et *πολλῶ* conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. *Αἰγυπτιοὶ πᾶσαν πολλῶ δουλοτέτην ποιήσας*, invitis membranis, *πολλόν* ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De *camelis* taceo. *Animal* ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. *καμήλος ἐν τοῖσι ὀπισθοῖσι etc.*) *Aelianus*, quando de *Nat. Anim.* X. 3. *Ἡρόδοτος*, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθοῖς σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηρούς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τοσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετραῖσθαι αὐταῖς: dubites *ἄρθρα* legerit, an *αἰδοῖα*: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis *ἄρθρα*, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat *Athenis moechum*, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) *manifestarium*, *ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα*. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 463. *VALCK.* — *ἄρθρα* de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De *camelo* consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. *ὑπερτεῖλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσις*) *Distinctionem* vulgo post *ὑπερτεῖλας* nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II. H

iuncta ista intellexerunt ὑπερίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eoque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερίλας referri ad θερμότατος δὲ ἵστι ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερίλλοντις ἀνατίλλοντις, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερίλλον ὑπεραντίλλον, ὑπερφαίνομενος τῶν ἄλλων ἀστρων. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἵστι βρῖχισθαι) Intelligunt vulgo cum Valla, dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰδὼν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Phercydes ap. Diogenem I. 122. τῇ δὲ νούσῃ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatu esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνωτίον ἀβεant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπιλοκόμενους καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπιπιῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ἑμοῦ ἑμφοτέροι, *non ambo pariter*, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, *διδόναι μαλακὸν* [quod L. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. *Hemsterhusium* fugere hoc ad Comici *Plutum* non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata *Schediasm. Critic. p. 10*. Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ aut εἰ Ἰνδοὶ ex *Aldo* et aliis. Sic c. 109. οὕτω κτῶνται Ἀράβιοι. WESS. — In istis, *παράλυσθαι ἐπιλοκόμενους* etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter *ἐπείλκειν ἵππον* ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et *ἐπείλκειν τὰς οὐράς*, III. 113, 6. At rursus alibi *ἐπιλοκόμενους* dicit Noster eosdem atque τοὺς ὑπολειπομένους, qui in agmine pone manent, qui *segius sequuntur*, *moratores*, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri* Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à côté d'elles*. S.

11. *ἐνδιδόναι μαλακὸν εὐδὲν*) Virum *Clar.* notavit *T. Hemsterh.* ad *Schol. in Arist. Plut. vs. 488*. ubi haec *Herodoti* commodum admovit *Grammaticus Aristophaneis*, *μαλακὸν δ' ἐνδῶσται μηδὲν*. Similia quaedam collegere *L. Küster.* et in *Schediasm. Crit.* se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus*. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociore*. Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi *insidens femellae habebat Indus σειρηφόρον ἐκατέρωθεν ἔρσενά παρέλκειν*. VALCK.

14. *ὀρυσσόμενος*) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. *Flumina etiam erant aurifera*: cap. 106. *χρυσὸς ἄπλετος αὐτόθι ἐστὶ, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος ὁ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν ὁ δὲ ἀεζόμενος*. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ὀρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχατιαὶ κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάκιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, *Posidonii* verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μισαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἴρια - - προφέροντα - ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavius* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc. in Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam, praefereus *Plinii*. Quae *Bellonii* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ. in Alpin.* c. 18. ea disputanti adsentiunt cum *Bod.* a *Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιβαντόν, κασσίην, κανάμωμον, λήδανον; sic ut dici potius debuisset videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως; postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seqq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτίωνται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de omnibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisset, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius vocolae talis usus, praestabiliusque *Arch.* δυσπετίως, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

batur aerumna, reliqua δυσπρόσιτος, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat.* XII. 17. *Serpentes* habet *Musa* secunda c. 75. et *Diodorus* III. 47. WESS.

CAP. CVIII. 7. ἀνιηρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιηρά, molesta. *Muscae*, *crabrones*, *pulices*, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιηρά. ἀνιηρόν εἰσιν αἱ μυῖαι. *Leaenae*, *viperæ*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch.* ἀνιηρά, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχέτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλιγόγονα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton*, ὅθις ἢ σκορπίος dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. *Centauros*, *Θήρας*, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατὸν, *Trach.* vs. 1111. Obponuntur ap. *Herod.* ὅσα ψυχὴν τε δαίλα καὶ ἰδωδιμα. VALCK.

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen.* IX. p. 400. p. et *Eustath.* in *Hom. Iliad.* μ'. p. 869, 16. et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντός θηριεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγόνον ἐστὶ ἐπικυνίσκται· τε μόνον πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τίκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρησι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναιρίζεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch.* λαγοῦ legitur et alibi apud Nostrum. Λαγὼς, ὁ Ἴων, *Phrynichus* p. 78. *Eustath.* in *Iliad.* χ'. p. 1372, 47. *H. Stephan.* App. de *Dial. Att.* p. 148, 149, 193. Postremum ἐπαναίριεται est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελευτέροις κυήμασι σπερματικῶς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Plinianis* *Salmasius* in *Solin.* p. 283. praeferre videtur ἐπαναίριεται, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναίριεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν -- σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίριεσθαι: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch* ad lib. *Cattierii* p. 66. *Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐπαναίριεται. Idem est paulo ante Ἐπικυνίσκται: adiecto s. formam praetuli mediam vul-

gatae in *Athenaeo* et *Eust.* ἐπικνίσκει τι. Memineram, his apud *Herodotum* legi κνίσκεισθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπὶ τῇ οἰστρῳ κνίσκεισθαι. IV. 30. ἐπὶ αἰὶν προσή ηἰ ὥρῃ κνίσκεισθαι τὰς ἴππους: quin etiam ἐπικνίσκειται apud *Clementem Alex.* reperriri *Paedag.* II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγώς - - - κνεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπὶ κνίσκειται ὀχεύεται καὶ τίκτει· τικοῦσθαι δὲ εὐθὺς ὀχεύεται ὅθ' οὗ αἰ τύχῃ λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt *Xenophon* *Cyneg.* p. 572, 33. *Aristoteles* de *Gen. Anim.* IV. 5. *Aelianus* de *Nat. An.* II. 12. Ex *Theone* partim, ad *Arati* *Phaenom.* vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. *Cataster.* *Eratosthenis*: Λαγώς ἐστὶν ἐν τῇ καλ. κυνηγίᾳ εὖ τεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγυνίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύνειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκτει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) *Praeclare* mssti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος *Arch.* relinquo. *Opprianus* fin. *Cyneget.* III. "Ἐξοχα γὰρ τόδε Φῦλεν ὅς' ἀπλετῶς ἔτρεφεν αἶψα Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. *Ἐπικνίσκει τι Athenaei* et *Eustath.* nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναγίγεται, rediturum lib. VI. 69. Possem hic *Olearii* lapsum ad *Philostr.* *Icon.* p. 772. et *Steph.* *Monachii* in *Barnab.* *Epistol.* p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ λέαινα etc.) *Herodotea* de *Leaena*, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 25. et *A. Gellius* *Noct. Att.* XIII. 7. hic quidem, quam *Plinius* vocat, deliram fabulam refutans *Homeri* et *Aristotelis* auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit *Sam. Bochartus* P. I. *Hieroz.* lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas, S.

19 seq. ἐπικνίσεται καταγράφων) Blanditur ἐπικνίσεται, tot codicibus protectum, ex quo *Aeschyl.* *Suppl.* 565. μισκνομένη βέλει βουκόλου πτερόεντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικνίσεται,

non concessi; certe *καταγράφων* optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in Arch. *καταγράφων*. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De *iecto leaenae utero* falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen *Basilius M.* Homil. IX. in Hexæm. p. 85. B., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidæ indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi *Front. Ducaem.* WESS.

Ibid. ισιχνύεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio Cod. Arch. *ισιχνύεται καταγράφων*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφειν* (de altero *ισιχνύεται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troad. Euripidis vs. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatioribus, *καταμύσσειν*, et *καταζαίνειν*. Spinas, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, *κνάφον* vocat Herodotus I. 92. Tribulis lacerare, Plato dixit *ἐκ' ἀσπαλάθων κνάπτειν*, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba *τάφειν* et *θάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *τνάφειν* et *τνάπτειν*, *κνάφειν* et *κνάπτειν*. Dedit in iisdem Miscell. multa d'Orvillius, IX. p. 118. et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: *ἐκ τοῦ Κνάφω λέγεται καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι*. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CIX. 3. *εἰ ἐγίνοντο*) Cl. Reisk. *εἰ διεγίνοντο*, h. e. *εἰ διετίθεντο*, si perseverarent. WESS.

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum *Aristides* alludebat T. III. p. 521. *εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς ποτηρείμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆψεν, ἅπαντ' ἂν αἰόκηθ' ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφων ἔφη*. *Ichneumon* nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γινώμενων θηρίων ἄβαστον ἂν γίνεσθαι τὸν ποταμὸν, scribit *Diodorus Sic.* T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.] huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur *Herodoti* [de serpentibus] citat *Aelian.* de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK. 10. *διεσθίει τὴν μήτραν*) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt, ex *Herodoteis* ficti et politici, *Nicanor Ther.* 130 seqq.

praesertim, ἐπεὶ διὰ μητρὸς αἰραίνῃ Γαστήρ' ἀναβρώσαντες, αἰμήτορες ἐξεγένοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρήξαντες legere, sed ex glossa, quam Hesiodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. iugulant. Ἀμήτορες viperæ simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρῆμα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugiant in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνη Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλὸν τι χρῆμα τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεοσσοὶ Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quæ notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hésychii Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δεύς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς Πιθηκιδεῖς Ἀλωπεκιδεῖς Χηνιδεῖς Περιδικιδεῖς Ἰερακιδεῖς Περιστεριδεῖς: quæ causæ nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex πτερωτά repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσείκελα μάλιστα, καὶ τέτριγε δεινόν, καὶ ἔστιν ἐς ἄλλήν ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέτριγε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγασι, κατὰπερ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρίζει. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44. ἔστι Τρίζειν τὸ λεπτόν ἢ χεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφωνότερη ἔστι. Quæ collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ex. Marci IX, 18. VALCK.

7. καὶ τέτριγε δεινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. ω. 5. τὰ δὲ τρίζουσαι ἔποντο, ὧς δ' ἔρε νυκτερίδες - - Τρίζουσαι ποτέονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo καί τιν' iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicum

πρὸς pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλον τε τοῦ θανάδου καὶ καδάς καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal. et Vind. καὶ κασσίας. Κινναμώμου Vind. WESS.*

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex inivis rubibus arboribusque decuti.* Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas.* in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosa, a *Phoenicibus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. *Arom.* cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii Theb.* VI. 61. *WESS.* — Conf. *Heeren Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Suec.* et *Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. *S.*

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλέουσι λᾶδανον) Vere scribit. *Λαδαν*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 484. Iustum, satente *Cl. Gronovio*, ἔτι τούτου θαυμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔτι τούτων θαυμαστότερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavius*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα --- νεμόμεναι αἱ αἰγες καὶ τράγοι --- ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex coniectura egregii iuvenis *Mein. Tydemanni.* *WESS.* — Quidni vero hircos τράγους τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγωνι τῶν τραγῶν τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγες αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis* prophetae cap. 8. vs. 5., 8. et 21. *S.*

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυνώματων πέρι) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόζει δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 36. et nominatim II. *Ver. Hist.* c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. *WESS.*

1 seq. ἀπόζει - - - τῆς Ἀραβίης διασπίσιν ὡς ἡδύ) Paria dabit de Arabia Felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, *Diodorus Sic.* III. 46. ubi vid. *Wess.* n. 59. *Alexander Sophista* apud *Philostr.* p. 575. οὐδὲ Φύλλον Ἀραβιον ἐμβαλεῖς, οὐδὲ κάρφες ἀποβήψεις οὐδὲν ἐκεῖ Φυὸν, τοσούτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρῶτας εὐτυχεῖ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praeferendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, *Aelianus Hist. An.* X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μηκίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ὥς περὶ εἰ ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως, nitide omnia adfirmans, quae ex codicibus *Herodoto* redierunt. Eadem viderat *Abreschius* felice coniectura. Pensemus nunc operam, et *Aeliano* vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειρουργεῖν, οὐπερ ἂν - - τῶν ἀμαξιδῶν scribit de *plostellis* et *pastorum* sollertia, quam *librarii* foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse *pastores* in *caudis ovium* super *plostella*, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπήχειας) *τριπήχειων* vulgabatur ante *Gronovium*: *τριῶν πηχέων*, genuinum praebent *Valla*, margo *Steph. Cod. Arch.* et *Aelianus Nat. An.* X. 4. de *ovibus Arabicis* enarrans *Herodoto* tradita. — In proximis forsitan etiam *Codices* variabunt in ἐπήχει: ego quidem *literas* transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἰς ἐπείη σφι ἀπέλκειν, vel ἐπέλκειν potius: quas *caudas* si quis illas siverit per *terram* trahere. *Aelianus*: ὥς περ εἰ ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβεμένας πρὸς τὸ δάπεδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης *Reisk.* maluerat: et [l. 3.] οἰκισμένων *Schurzfleischius*. WESS. — Non incommode *Reiskius*. Haud dubie verum quidem est *ἀποκλιναμένης* cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4, καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφεῖα φέροι. *Conf. Hesych.* et *Suid.* in voce, et *Apollon. Rhod.* H. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχατιαὶ εἰσι) Non moveo; neque infitior, [quod *Gronov.* adnotavit,] ἰσχατιάς convenire posse *agris* et *minoribus regionum partibus*, quod docte, ut solet, *Hemsterhusius* in *Timon. Luciani* cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in *ultimis terrae habitabilis tra-*

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχατιαὶ πῶς τῆς οἰκουμένης
τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὅν ἰσχατιαὶ εἴκασιν
etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia.
WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive succi-
num, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad
flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et
Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam am-
nis titulus Graecum quid redoleat: haud quidem inpru-
denter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male
tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fue-
riant, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod
Vistulae haud longe Gedano miscetur: succini isthic esse
uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum
redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡρι-
δανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere sol-
lertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius
Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de Ele-
ctro T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baie-
rus de Eridano T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350.,
cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit Πονδών,
non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus.
De stanno [L. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime,
sed commodi sui causa obscurius. Hinc Nostri et plurimum
olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio.
Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. De
la Nauze, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non
poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*;
in quo veterum adtiguit errores, Herodotea citans paulo
aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss.
Crit. [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pa-
cto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat di-
xisse: τούτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὡς ἔστι Ἑλλη-
νικόν, καὶ οὕτι (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν:
ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βάρβαρον,
quod alteri *Gronovius* antetulit lib. VIII. c. 19. monito-
rum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat
Herodotum. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V.
p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. Γψ. XLII. 5. et
apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. το ὕτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτω) Nulla hic causae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάριβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos *Thomae M.* explanatores et *H. Stephan.* in *Criton. Platon.* p. 52. Inutile certe οὔτε erat, melius ex *Reiskii* correctione οὐ γε. *WESS.*

Ibid. οὔτε δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet *Codex Arch.* Το ὕτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πυνθίσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐβλήσας, quod ego reponendum arbitror in *Pausaniae IV.* p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δέ που δὴ πάνυ ἰθ. Neque tamen μελετᾶν sic adhibitum recorder; et με λῆγειν *codex Arch.* μοι λέγοντος praebet *cod. Eton.* pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud *Isocratem*: ista leguntur in *Archidamo* pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρὴ ποιείσθαι τι προυργικότερον, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειν: non aliter nuper *Londini* vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσειν, nemo verbis mihi persuaserit. *Isocrat.* p. 354. c. ταῦτ' - - οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισι. *Aristoph.* *Lys.* vs. 1231. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud *Aristidem T. III.* pag. 313. *Themistocles* τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: *Eurybiadem* quum minus quam vellet moveret, *Cornel. Nep. Themist.* c. 4. *VALCK.*

[12. ὅπως θάλασσα ἐστὶ τὰ ἐπικείμενα τῆς Εὐρώπης) Quum *Vallae* versionem, quomodo se habeat mare ad illam *Europae* partem, tenuisset *Wess.* cum *Gronovio*; perspecte *Sohaeferus* ad *Bosii Ellips.* Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra *Europam*. Aliter interpres; cuius ratio, „nem miror *Larchero* probatam esse.“ Confer *Nostrum IV.* 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex *IV.* 42. et 45. discimus, *Europam* ex *Herodoti* ratione secundum totam *Asiam* superne porrigi, universamque *Asiae* (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

c. 4. λέγεται ὑπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀπὸδρῆν etc.) Arimaspos assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex Herodoto tacitos noluit Plinius Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile Herodotus. Fama ferebat ultra Arimaspos χρυσοφύλακας esse γρύπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὑπ' ἐκ dant mssst, quod scriptor Ὀμηρικώτατος Poëtae exemplo Iliad. π'. 353. Odyss. λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

.CAP. CXVII. 3. Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων) Florentiae, Romae atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasm. de Sail Ol Aram Aicorani p. 7. visum verius ἐν κατὰ ἰόντων Χορασμίων, cum sui iuris Chorasmii erant ipsi etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanaeis, quae secundis curis inprobabit ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione Chorasmii planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, Herodoto; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasmiorum fuisse, sitam ipsorum in finibus et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum ditionis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ -- ἦν μὲν κατὰ Χορασμίων, ἐν οὐρεσι: ἰόντων Χορασμίων τε αὐτῶν καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, Vallam ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Amnis autem [L. 8.] Ἀκκης, an Ἀκς, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil iuvat. [Est quidem etiam apud Hesychium Ἀκς, Asiae flumen: forsitan ex hoc Herodoti loco.] De consensu Cl. Valckenarii, quem his dudum scriptis animad-

verto, lactor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro *ἐόντων Χορασμίων*, in cod. *Paris. C.* *ἐὸν Χορασμ.* legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex *cod. Paris. A. h. l.* nihil excerpfit. Eandem vero scripturam *ἐὸν Χορασμ.* *Larcherus*, qui *codicem* nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) *οὐροισι* inter lineas scribi, in *codd. Pb.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae *codici Med.* eiusque sociis desunt. *S.*

Ibid. in *οὐροισι ἐόντων*) Voce *ἐόντων* in duas *ἐὸν τῶν* distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse; vere emendando: in *οὐροισι ἐὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ἑρκανίων, καὶ Πάρθων, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum: et Thamanaeorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In οὐροισι, finibus, et in ἐὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. Reiskius doctam Dissertationem de Arabum Epocha vetustissima, in qua hunc quoque tractans Herodoti locum pro in οὐροισι ἐόντων corrigere tentabat in *παρτί ἐόντων*, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eumdem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. Abreschio, *Diluc. Thuc. p. 76.* si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢν μὲν ποτε Χορ. ἐν οὐροισι, ἐόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, in οὐροισι ἐὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit Herodotus: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quarumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢν μὲν ποτε Χορασμίων --- (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλῆα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem Herodotus, sic*

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania --- Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ὅποσιν χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει --- βασιλέως ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Έλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλέως ἐστὶ, καὶ Τῆμνος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) --- οὐχ ὑπήκοα ὄντα βασιλέως. Graeca libertate pacis indignae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλέως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Έλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. E. p. 78. B. Panathen. pag. 254. F. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Κερία; Φήσουσι Ῥοδίων' εἰάν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐπὶ χωρὶν; ἢ τὸν ἀγρόν; δῆλον ὅτι πύσι τοῦ δεσπότη τοῦ ὀνόμα. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmi. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. B. Πάσις πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πιδία καὶ οὖρεα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμία: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmi in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαμαναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαραγγαίων καὶ Θαμανίων legit in suis Valla; Σαραγγίων καὶ Θαμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαραγγαίων καὶ Θαμαναίων: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ionica fit flexione Σαραγγίων. Demamus primam nomini litteram, Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγγας, Σαράγγας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαμανίων si qui Codd. darent καὶ μανίων,

cuius facile Καρμανίων nomen hic subnasceretur: sed haeriolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἑὺρεσι εἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem *Caschmir* intelligit, fluviumque *Acen* sive *Acin* [l. 8.] eum esse censet, quem *Arcesinen* vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie *Tschunab* vel *Tschinab* nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit *Herodotus*, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, *Acen* vel *Acin* amnem, quem ille vocat, eundem atque *Ozum* esse autumant. Sic quidem *Sainte-Croix* in *Examen des Historiens d'Alexandre* pag. 714. in eandem partem inclinante *Barbier du Bocage* ibid. p. 829 seq. sic item *Heeren* in *Ideen* etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) *Gatterero*. S. [9. διαλααμμένος πενταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex *Paris. C.* nobis servavit. *Vallae* versionem, per multas ambages errantem, *Wess.* et *Gronov.* tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpres in suo codice vitiosum διαλααμμένος, quod cum *Aldo* libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διελααμμένος (a themate διελαύνω) accepisse. Recte vero *Henr. Stephanus* διαλεαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. *Var. Lect. S.*

CAP. CXVIII. 6. ἔσθον εἶναι παρὰ βασιλέα) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac εἶναι, tendat. Non nescio in *Codd.* utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. *WESS.*

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγγειμένοισι) Non absurdum profecto dat lectionem Codex *Arch.* ὡς οὐ σὺν ἐκείνοισι: si plures dant οὐ σὺν κείνοισι dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἄνευ τινός interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς οὐ σὺν ἐκείνοις) Ex coniectura σὺν κείνοις olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκείμενοις ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recordor. Μοκ καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim σύνταγμα τὸν ἄνδρα τι καὶ τὰ τέκνα ἡγκαταλποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἔδωκε τὴν ἐπὶ θανάτῳ τὴν - δέσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλαίσεις ἂν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἂν particula, et ἀνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσεις ἂν καὶ ὠδύρετο. VALCK.

Ibid. κλαίσεις καὶ ὠδύρετο) Inconmodum ἂν Abreschius, corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. ὠδύρετο, sicuti ποιεῖτο lib. VII. 119., ostendit speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρεται, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἂν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 296, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμείβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpretes censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum; aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὁμηρομύτατος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laert. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint Herodot. T. V. P. II.

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πῶς μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ᾦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων θέλοι. *Soph*: Καὶ παῖς ἂπ' ἄλλου φωτὴς, εἰ τοῦδ' ἡμπλακον. *Herod*: Καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀπαβάλ-
λοιμι. *Soph*: Μητρός δ' ἐν ἄδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν, οὐκ ἔστ' ἀδελφός ὅστις ἂν βραστοῖ ποτί. *Herod*: Πατρὸς δὲ καὶ μητρός οὐκ ἔτι μὲν ζώντων, ἀδελφὸς ἂν ἄλλος οὐδὲν τρόπον γένοιτο. Post-
riores duo versus, quales minus sincere scriptos legerat
apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate peti-
tos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem
correxerat *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro
κεκευθῆναι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεκευθῆναι: haec est ratio,
cur insolentius, genuinum tamen, κεκευθότοιν, in alia fue-
rit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. Θανὼν Κεύθει κή-
τω δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται
καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρός δ' ἐν ἄδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν. Ab
Antigones autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Hero-
doteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae* *Scythae*,
qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotan-
tem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari* *Lu-
cianceo* *T. II.* p. 565. [*Toxar. s. Amicit. c. 61.*] rogatusque
causam, ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθις ποιήσασθαι μοι ἰά-
διον, καὶ ἄδελον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐραμι
ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, ὅς τις *Γυνδαῖνης* ἔστί. *VALCK.*

28. οὐκ ἔτι μὲν ζώντων) *Clementem Alex.* *Strom.* lib.
VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μὲν ἰόντων,
quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse,
plura ni mutassent, putares. *Persicae* matronae dictum
cum *Sophocleo* *Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, con-
paravit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his
autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narra-
toris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium.
Tollius, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet,
emendabat, cui non accedo. *WESS.*

CAP. CXX. 3. Ὁρότης) *Satrapae* nomen unius li-
terae discrimen apud alios, Ὁρόνην adpellantes, habet:
ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone*
Var. Lect. II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.*
Diss. V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte,
sicuti *Aelian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἀρχόντα τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126, 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in mssis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῆται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Minus adtendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρές. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (οἵπερ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rhese vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὗτ' ἐν λόγῳ οὗτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censereris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ μοῖρα vel μέρι; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρομένῳ καὶ οὐκ ἐν μοῖρᾳ καθιστηνύα. ἐν πολέμῳ μοῖρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιώτῳ μέρι διαγῆν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. Ἰδὲ μὲν καὶ ὁδε ἀρχουσι καὶ τιμιέσονται τὸ δ' ἐμὸν ἐν ἰδιωτίᾳ λόγῳ καὶ ἀτίμῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινα πακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspicione immunis. [Nempe hoc ex mis. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινα idem prorsus ac δι' ὃν τινα propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τήϊον) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Venens Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesisbus paullo inpediior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex *οἱ δὲ διάσεως λόγους*. WESS.

CAP. CXXII. [1. *Αἴτιας μὲν δὴ αὐτῆς διαφάσεις etc.*] Aliam causam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit.* (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher*. S.]

5. *Μύρρον τὸν Γύγῳ*) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque *Μύρρης*. WESS.

8. *πάρξ Μίνως τι τοῦ Κνωσίου*) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *Θαλασσοκρατοῦρας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, *ἀνθρωπίνην γενεάν* [l. 10.] esse tempus historicum, et opponi *τῇ μυθικῇ*, lib. III. *Can. Isagog.* pag. 278. Aliis *ἀνθρωπίνην γενεάν* et *ἀνθρώπου* spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. *Πολυκράτης ἔσσι πρώτος*,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. *Πρώτος* ob praecedentia placuit. Quod de *Ionia* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἰωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μοῦνος) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες. Vallae vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat Valla: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἰστί πρῶτα (vel πρῶτος) ἐπίδα: πολλάς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἀρχήν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρῶτος --- Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατίην ἐκινήθη. Thucydidi dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῶν ἰσχύων, I. 13. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρός, ὥστε καὶ θαλαττοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατίην, per contemptum νησὶδρια Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκράτορας recensuit, huius Herodoti tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μαίανδρον Μαϊανδρίου) Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et Valla: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαϊάνδριος. Praeter Perizon. [ad Aeliani Var. XII. 53.] vid. Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀραφέρνης ὁ Ἀραφέρνης, et Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνης. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191, quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας ὅκτ' αὖ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas* equidem, (hoc enim me voluisse, non obsignatus, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odys. θ. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροιμίαν κεῖσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοῖα ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδηῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδηῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖα ἐγένοντο Σκύθαι δέ οἱ μὲν Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Euang. lib. VIII. 13., alios fortasse sequutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

[Ibid. παντοῖα ἐγένετο μὴ etc.] In Xenophonteis semel, ut. puta,

reperietur: ἐν παντί ἦσαν, μὴ etc. pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: δεομένη namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. παντοῖς ἐγίνοντο οἱ Ἰνδοὶ δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδένα ἐπιθίσθαι τῷ ζῶν: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] παντοῖς ἐγίνοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Neutrum horum Portus adtigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu meta, dicuntur παντοῖς γενέσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοῖς ἐγένετο, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias παντοῖους ἢ ἐυφροσύνης γενομένους. VALCK.

8. ἐπιφημίζετο) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῃ ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπισημαίνειν ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινα μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἱππυνίου. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hesychii Ἐπιφημίσμασιν, οἰωνίσμασιν, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui πινυκρόντερον, scriptore praeunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. καὶ τὴν τέχνην ἀσκήοντα) Minimi refert, utrum eligatur: [ἀσκ. an ἱπασκ.] parendum tamen Codicum imperio. Ἀσκήων πινυκρόντερον IX. 32. pro quo ἱπασκήσας VI. 92. ἀσκήϊν χρηστότητα Eurip. Suppl. 872., κακότητα ἀσκήϊν Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] Κροτωνιήτων ἄνδρα, ἱπέρων τ' etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μύρρον - ἄνδρα Λυδὸν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἱπέρης γὰρ ἄνθρωπος. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίων) Horum corruerat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem τύραννοι. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum μεγαλοπρέπεια cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam Hiero paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet Herodotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. f. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πονηρία κτησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανόμως ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἰθύνοντες, ἐγένοντο μάτριοι καὶ δημοφιλεῖς ἀρχόντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, Diodor. XI. 26. Ad illum non equiparandus frater Hiero, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Aeschyli, ceterorumque, (Aelian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπήν. tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus Borh. μεγαλοπρεπήν suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγήσιος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeο VI. 30. et Leonidae VII. 238., aut pellem detrahere; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclóg. Pers. cap. 58. τὸ δέμα περιαιρεθεὶς ἀνεσταυρώθη. Haec magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιδίην) Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallae versio, post Cambyſis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

denti, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλείαν. Necessariam correctionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνη τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδην τε καὶ Ἀρίστωνος βασιλείαν ἐν Λακεδαιμόνι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaef.] Paulo post, ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ [pro olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτισι etc. adfirmant illud Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ ὁ, τε Μάγος ἦρχε καὶ αἱ ἐκτὰ ἐπανίστησαν, ἐν τούτῳ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχῇ. VALCK.

4. ὠφέλει: μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo attigerunt Pavius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oroeta δὲ ὠφέλησε μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhaerescit antea positis. Equidem proclivior sum in Vallae et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ, in illa post Cambysis fata rerum conturbatione. Vide annotationes Galei, quibus Cl. Schurtzfleischius calculum addidit. WESS.

[6. Μητροβάτεια etc. Conf. cap. 120. S.]
10. καὶ τινα ἀγγαρήιον Δαρείου) Exquisitius hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγιληφόρους in Musis ignorat nemo. Ἀγγαρήιος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροί, toties apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc. Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήιον extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δρεμάμα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήιον lib. VIII. c. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu currucant, voci sedem esse. WESS.

11. κτείνει μιν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτεῖνε, voluerit] μὲν iustissime docti viri, Pauw, Reiske, Abresch. Proximum ἀποκτείναις δὲ μιν ita postulat. WESS. — Commodum utique foret μὲν, commodum etiam κτεῖνε aoristo tempore, sic dein ἠφάνισαι: sed in vulgato consentiunt libri omnes. S.

12. ὑπίστας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίσ, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίστας. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπίστας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφείσα, ἀφείσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aequae ionicum ὑπίσ est, et ὑπίστας: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπίστας vel ὑφίστας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδόνκει πέμπιν) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόνκει οἱ πέμπιν, ἅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν πραγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πραγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et αἰρχὴν φλεγμάνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi dativus ei ad ἰδόνκει potest, et peropportuna eidem vocalae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidisse in codicum aliquo ei ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πραγμάτων. Aldus ibi, ut hinc Pass. οἱ δεόντων, quod ipsum in Suidae. Ἰθὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαίνειν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαρχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαρχάνει: nam, quod Ionice πάλλιν et πάλλισθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλιν κλήρους, et πάλλιν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλισθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebat sors, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαρχεῖν dicebatur, vel

κληρὸν λαχεῖν [III. 83, 6.], Herodoto πάλῳ λαχεῖν, [IV. 64, 5: 153, 5.] et Aeschylō Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους ἔ-
 ἴλισαν, ὡς πάλῳ λαχῶν ἑκάστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711.
 agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπλησαν. Hoc activo verbo Κλη-
 ρῶν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn:
 in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἴσους Πήλασθαι. Homerus Iliad. δ.
 191. Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχεν πολὴν ἄλα κοιίμην αἰεὶ Παλλομένην. Hoc
 et κληρουμένων λαρχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105.
 Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλη-
 τὴν ἔλαχεν. Turpe mendum, ut alia non pauca, relinqui-
 runt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθύμμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν
 κληρουμένων: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus,
 κληρουμένων dum scribebat, Attici forte moris non recorda-
 batur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emenda-
 vit Valesius. S.

14. εἰ ἰνδεξάτατο ἀπόστασιν) Misellum εἰ οἱ placere [Gro-
 novio et Porto] non potuit, quoniam ἰνδεξάτατο ex ἰνδεχέσθαι
 repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰνδεχέσθαι descen-
 dere, et vocolae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρι-
 βαρον ὁμότητα πρὸς ὁμοεινῆς ἀνθρώπους ἰνδεχέσθαι, lib. XIII. 27.
 et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ἔβριν τῇ πρεσβείᾳ ἰνδι-
 ξάτο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἰν-
 δεξάτο II. Tim. iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus au-
 tem Bagaei ad Oroetem pessumdandum conveniunt Macro-
 nis technae in Ael. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii
 sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum:
 WESS. — Facile equidem patiar εἰ οἱ ἰνδεξ. restitui. S.

[20. μετῆκύν οἱ τὰς αἰχμὰς) Vertunt vulgo cum Valla,
 lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradide-
 runt? Nescio an militaris formula sit μεθίναν τὴν αἰχμὴν,
 cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων)
 De Dario, καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστρά-
 γαλου ἐκχωρήσαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex
 Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πε-
 νόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est
 in medici nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne an
 aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de
 Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit.
 In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης;

etiam ap. *Phytium Biblioth.* p. 1142. ubi *Sophistae verbes Hoesehelii* adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur *Dioni Chrys.* Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. B. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγυδόντας *Darium ἐνέβαλον*, ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile *Democedis* facinus, invidos *Medicos Aegyptios* e praesentissimo liberantis periculo, narratum *Herodoto* c. 132. Bis in *Dione* medicus *Crotoniata* dicitur *Δημοδόκος*, qui fuit *Δημοκῆδης*, et *Democedes* etiam vocatur *Timaeo* ap. *Athen.* XII. p. 522. B. et *Aeliano* Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνήτη εἵχετο) *Suidas* male [qui ἀγρυπνή συνείχετο.] *Herodotea* ἔχισθαι ἀπορίη et ἐν ἀπορίῃ IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίῃ ἐχόμενος V. 74. *Aeliani* Var. XIII. 35. *Φαλαγγίων κήρυμασιν* ἐχόμενος, *Luciani* *Scyth.* c. 2. τῷ λοιμῷ ἐχόμενος, abunde *Grammaticum* redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας - - τὴν τέχνην, studiosissime in *Lexica*, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit *Herodotus*, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem *Sardibus* pridem audientem *Dario* nunc tandem *Democedis* artem indicasse. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei *Vir doctus* vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ *Δαρείῳ* utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ *Δημοκῆδους*, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν *Δημοκῆδους* τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη - - τεχνάζειν ἐπιστάμενος) *Vallae* Latina, visus *Dario* fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab *H. Stephano* Thes. T. III. p. 1437. *Suidae* interprete, et *Reiskio*. Dolos et strophas noverat *Democedes*, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὅ δὲ Ἀγραφέρνης ὅρων αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — *Vallae* versionem quum *Gronovius* tenuisset, cum hac *Wesselingius* permutavit, sed tamen visus fuit *Dario* dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententia. Nempe me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi φαίνεται et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista κατεφάνη ἐπιστάμενος, rursusque illa, ἐπιστάμενος τεχνάζειν. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) τέχνην εἰ ἐπισταίτο, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, ἐπιστάμενος αὐτήν, scil. τὴν τέχνην, adeoque hoc dici: adparuit Dario, dissimulare hominem; eum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare. Poterat Herodotus scribere ἐφάνη -- τεχνάζων, ἐπιστάμενος: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, ἐπιστάμενος hic accipiendum quasi esset καίπερ ἐπιστάμενος. S.

8. Φλαύρως ἔχιν τὴν τέχνην) Praeferrem, si Codices subministrarent, Φλαύρως ἔχιν τῆς τέχνης: quo modo saepe loquuntur veteres. μακαρίως ἔχεις Φρενῶν Θράκης παρόδου χρησίμως ἔχιν· οὕτως εὐνοίας ἔχων· αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου· οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus? Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (κατὰ) τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης (ἐνταῦθα) dicere licuit Herodoto. S.

[9. ὥς οἱ ἐπείτρεψε: sc. ἑαυτὸν, aut τὸ πρῶγμα. S.]

10. καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων) Series rerum mastis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. ἥπια φάρμακα Poëtae Iliad. δ. 218. et ἥπια ἀνίσματα Aeschyli Prometh. vs. 481. loquenti genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκίστη) Stephani ὑποκύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito improbante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum cecidit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκην, arcā sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκίστη Φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἔδωκετο τὸν Δημοκῆδεα οὕτω δὲ τι θαυσιλέει δωρεῇ, ὥς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, et servus --- et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπὶ χεῖρον ἐκίειν, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat iuvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles voidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκίστη Φιάλῃ, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἔδωκετο τὸν Δημοκῆδεα, sic interpreto: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν -- ἔδωκετο τὸν Δημοκῆδεα, qua ante structura, δωρεῇ μιν Δαρεῖος π. χ. δύο ζεύγη. [At ibi ζεύγη et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ὑποτύπτειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi κοτῶ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) ὑποτύπας τοῦτο ἀντὶ τοῦ. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, ὥστερ ἄμεις, lutum eruentes, ὑποτύπτοντες, in pelves ἐμβά- λον. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur ὑποτύπτασθαι φιάλῃ, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura pala- rum instar: vocem idcirco Hebraeam פֶּיַל, qua palae designantur, φιάλας interpretantur Numer. iv, 14. In Ho- mero φιάλην exponunt χαλκεῖον ἐκτίταλον λεβητῶδες: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. Ψ. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἐκτίταλον amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτῆρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Demo- ceden (fortasse regio more προπιπικνῖα) λαβοῦσα πλήρη χρυ- σίων [μισόμφαλόν γε] φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίων scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expeditivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσὸν mutare, quum per- commode intelligi possit δαψιλέϊ δωρεῇ τοῦ χρυσοῦ. Quod vero θήκη idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donaba- tur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est υἱοῦς πίναξ, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀργυρεῖ, vitrea patina super repositorio argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex ebore tectis --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, φιάλην (phia- lam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit *Wytttenbach* in Annotatt. ad Selecta principum Historiocoꝝ. p. 374 seq. conf. *Xenoph.* Cyrop. I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum a *Valchenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis *Arch.* auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποκύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σὺν θήκῃ) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκῃ contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσός) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostram ὑποκύπτοντες εἰς λίμνην, auri aream χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 108. seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcem vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.) unice veram lectionem esse ὑποκύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. παρὶ συνέχιστο ἐν Κρότωνι) Insulsum δ; damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit *Homeri Iliad.* ζ. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχει Ἔκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρούσῃ (δουλῇ) συνέχισθαι, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνέχισθαι latine commodius forsitan reddetur, premi servitute, ut apud *Polyb.* πόλεμοις, λιμῶ συνέχισθαι. S.

8. Ἀθηναῖος, ἑκατὸν μνίων) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δ' ἦτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὐθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commode potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adiicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνῆται ἰητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἰητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotone docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἔφν φῦμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγήσασα. Vomicae morbum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Pheraeo T. II. p. 89. c. ἔπαισε τῷ ἔφει τὸ φῦμα καὶ διεῖλεν οὕτως, ὥστε σπῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

Σρωπον. -- τοῦ φύματος βαγέτος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἐξορκῶ μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἐξορκῶ, non ἐξορκί. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Aliás monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνῃ scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρι Πρᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνῃ φέρι. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροις καὶ ἀνδρά οἰσθῆναι γυμνόν, ἐς αἰσχύνῃ μεγαλήν φέρι. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πο αἰσχύνῃ τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδρασεν εὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν αἰσχύνῃ φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃ ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέρειν adiecit ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσίοδόν τι καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικούς ἀλλ' ἐς ἀρτίους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαντήιον. VIII. 137. ἐπὶ ἁλὶ οἱ αὐτίκα, ὡς εἶη τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperiuntur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέρειν ἐς ἐκεῖνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τεθνεώτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἀνδρά ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ista ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργείους ἐδήλωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμχλεον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχον τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχον τοῦ φόνου οὐκ εἰς ἐμὲ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δευλίαν,

vel βλασφημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὰ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς ἀναισχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde redere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi *Markl.* ad *Eurip.* *Suppl.* vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανόμενον γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex *Democrito* habet *Stob.* *Serm.* CXV. p. 592. Αὐξανόμενον γὰρ τῷ σώματι, συναύξεσθαι φέρεται· γρησόμενος δὲ συγρησόμενος etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam *Democriti* nomen fragmento apud *Stobaeum* adpingi, debuisse enim *Herodoti*. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. *Galen*i similem apud *Eustathium* [ad *Odys.* β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec *Aristotelicum*, *Polit.* lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae *Philosophi* sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit *Hier. Mercurialis* *Var. Lect.* lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc *Heraclidæ Pont.* *Allegor.* p. 485. ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποβλίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὐξεται ἰῶσις. *WESS.*

Ibid. αὐξανόμενον γὰρ etc.) Sub nomine *Democriti* *Herodotea* legi apud *Stobaeum* monitum fuit in *Diss. Herod. Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in *Scholiis* ad *Hom.* *Od.* β'. 315. Dixisse fertur *Antipater Tarsensis* lib. II. de anima, secundum decreta *Stoicorum*: ὅτι συναύξεσθαι τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμεῖοται. Traditur hoc in *Scholiis* *Homeri Leidensis* ad *Iliad.* λ'. 115. [et in *Venetis Scholiis* a *Villoisono* editis.] quod neque ex *Eustathio* constat, nec *Diogene Lærtio*, neque aliunde forsitan didicissemus. Verborum sententia neque *Democrito* disconvenit: cum corpore, ait *Lucret.* III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. — Post ubi iam validis quassatu'st viribus aevi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaque mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκοντες (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. 'Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐν γὰρ αἶν τι καὶ ἀποδέξαιο ἔργον, ἕως νῆος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigeret et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vigeabat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Γψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, ait, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἡλὶω καταδυμένω. Moriens Cyrus Xenophon Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδεπώποτε ἠσθόμεν τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμοργε καὶ τόδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχύς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βίωσις τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valek. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S. 19. ζεύξας γίφουραν ἐκ τῆς δεξιᾶς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et msssti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γίφουραν ζεύξας -- διαβέβηκε ἐς τῆςδε τὴν ἡπειρόν. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, pulcraeque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacaenas. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἕπος τε καὶ ἔργον ἰποίει) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242. Αὐτίκ' ἐπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπερ Ἡρόδοτος ζηλώσας Θεοῖς ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Thesalonicensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valckenarius* suae opinionis allegare Cod. *Ask.* potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἔφαμην, φάμενος: extra poëtas illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in *Var. Historia* ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. *Herodotum* itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque, dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 3. Solet et *Noster* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀπιδείκνυε. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ ἰδείκνυε. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] *Homereum* illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. *Prov.* 77. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana *Flor.* ἔφα ostentat. In *Euripidis* *Bacch.* vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Ez. Spanhem.* in *Callim. Hymn.* in *Iov.* vs. 87. et 92. *Homerus* *Iliad.* τ'. 242. Αὐτὶν' εἶπεθ' ἅμα μῦθος ἦν, τερτίλειστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ Θεός, γένεσθω, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλέσθαι ex *Pc.* me adscivisse dixi in *Var. Lect.* Sic vero etiam in *Pa.* *Pb.* et *Pd.* scribi diserte *Larcherus* monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri caussa illos excussit. S.]

16. δίσσας μὴ εὖ ἐκπιρῶτο) *Tametai* εὖ *Euripideo* *Phoeniss.* vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ ἐξείλον φόβον, κλέψας λόγους, comparatur, claudicabit sermo. *Stephan.* μὴ εὖ ἐκπιρ. coniecit, minime εὐστόχως. *Pavius* μὴ οὖ, *Reiskius* μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδραμῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem. Indicant, Democedem non cupide involantem donata accepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure damnantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requerit. Aristides T. II. p. 401. ed. Iebb. εἴ σοι περὶ παίδων εὐχομένη, τῶν θιῶν εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν --- οὐκ ἂν δέξαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπιδράμοις: imo vero cupide accurreres et arriperes. Cuius ego loci indicinam Abreschio, verissime addenti, Io. Chrysostomo in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide Nostrum lib. VIII. 32. WESS. — Vitiosum εὐ ἐκπαιρῶτο, ex Aldina ed. propagatum, tenere Wess. non debuerat. εὐ pingendum, idem ac οὐ valens, optime Reiskius monuerat: quum vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὐ Reizius edidit, et sic Schaeff. et Borh. Miror nihil ad h. l. ex msstis prolatum reperiri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ εὐ nec spiritu adiecto, nec accentu. εὐ vero ex Ms. Paris. A. adnotavit Larcher. Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi notione, cum dat. casu usus est Appian. Punic. c. 94. S.

22. τούτῳ ταῦτα) Non intercedam, si qui cum Reiskio ταῦτα pinxerit. WESS. — In editis Animadverss. vulgatum ταῦτα non sollicitavit Reisk. Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mallem ex msstis, quippe venustius. [Quum dederint hoc Pass. Ask. et F., videtur idem legi in Med. sed non advertisse Gronov.] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, nequeo. Etymologus p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαυλός, διὰ τὸ πλεῖστα δέχεσθαι, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ιστοριῶν. In Msto Traiectino, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλεῖστα δέχεσθαι. Cyrilli Lexic. Ms. eadem, indicio Cl. Alberti ad Hesychii Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod Gronovium non fugit. Γαυλός et ὀλκός eadem navis, nempe oneraria, minor trireme. Vox est Phoenicum lib. VIII. 92. ex 𐤂𐤁𐤍 gol, gaul, ob curvam rotunditatem, auctore S. Bocharto. WESS.

8. ἐκ βηστῶν τῆς Δημόκλιδος) Vulgata ἐκ Κρηστῶν nullis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia urbs Crestone. Habet τὴν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν lib. I. 57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κροτωνῆς τῆς Δημοκλῆδος? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ἐκ Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuves, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ἐκ ἰστοίων, ex indulgentia, βαθυμία, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vincendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valekenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἐκ Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ἐκ ἰστοίων: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum ἐς Σάβας, pro ἐς Ἄβας, et contrario vitio scribi ἐς Ἰνδοὺς, et ἐς Κῶλον, ubi ἐς Σινδοὺς et ἐς Σκῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis ἰστοίων possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, ἰστοίων facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκλῆδος pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ἐκ ἰστοίων τοῦ Δημοκ. interpretatur ἐκ βαθυρίας, ἐκ τέχνης, ἐκ σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλοις) Constat librorum dissensus. Glossator mstus σκυτάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persis et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρίῳ ἐκχρήσιν; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: *An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?*] Verti debuerant, *an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti?* Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adiaci patiari, quod a *Schaef.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavus*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. *WESS.* [11. ἢν ἀπέλθοι ἡμεῖς) Perperam *Valla*: si nos dimiseritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. *S.*]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢν δὲ αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἢν δὲ αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist. ad Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior *Codicum* auctoritas, quae et ex *Ionum* sermone μόνους et μέλιστα δὲ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambysis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium* principe recipratum. *Gillus*, *Philosophi* liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium princeps* audiatur, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* consederit aliquantisper? Consentunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentley* *Diss. de Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwell* *Exercit. de aetate Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατιώμενοι) *Auxi* ex *Arch.* hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito *schedarum* nomine, unde *Cel.* viri adsensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae caussa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amnis indolem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατιούμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse Galeus, οἱ δὲ στρατιούμενοι. Insolenter vulgata corrigens [Gronovius], praeterquam ex inviolatae, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex Galei coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατιούμενοι δὲ οὔτινες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπόρην, στρατιουμένοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπόρην στραγγυόμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατιούμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατιούνται alius vir doctus στραγγυούνται (morari) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, Ionas nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκιος) Recte: nam filius Sylosontis Aeaes vocatur VI. c. 13. Αἰάκης -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens Herod. illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit Strabo XIV. p. 945. D. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐλευπάνθησιν ἡ πόλις: et Zenob. III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐκπῆς Συλοσῶντος εὐρυχωρίη, cuius auctor respexisse potius videtur Herodoto narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, Anaximenis quae fertur Epistola apud Laërt. II. 5. ad Pythagoram scripta, Εὐβουλότερος εἰς ἡμῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου εἰς Κρότωνα· ἐνθαδὲ εἰρηναίως οἱ δὲ Αἰάκιος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλγίστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adiutores fuisse didicisset ex Polytaeno I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκιος.

παίδες in Anaximenis epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπέχοι, scribendum ἐτι ἔχοι· καὶ ἂν οὖν Ἀναξιμένης ἐν θυμῷ ἐτι ἔχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud Laërtium vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatib., ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et ΛΑ nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλανίδα - - πυβρήν) Eruditiss. Reiskius Turin, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πυβρᾶν χλαμύδα: neque id ex vero: laena fuit, non chlamys. At eius opinionis consortes habuit Suidam in Χλαμύς et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

13. ἐπιθύμῃσι τῇς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπιθύμει, commendatum a vicino ὠνέτο. Cambysis satellites chlamydem ἐπιθύμει ὠνέσθαι. Herodotus in istum sensum scribit simpliciter ὠνέτο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέτο Lacedaemonii, quod aurum Croesus ὠνεομένοις ἔδωκε δατήν. vid. Clar. Wesseling. ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλανίς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαφρονομένων ἐπὶ ἐσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμύς, Diogenian. Centur. V. Prov. 14. Aeliano Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. Plato, καὶ μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. Lucian. T. III. p. 255. Terent. Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δεῖ γινίσθαι πάντως τοι.) Aldinam et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδοναι, gratis donare, ponitur contra χρήματος πωλεῖν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐνήην recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse Demosthenem Φιλανθρωπίαν καὶ εὐήθειαν indicavit Thom. M. verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. πρῶτον καὶ εὐήθειαν habet Fals. Leg. p. 213.

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo ἰς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur περιελθεῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινὰ, nunquam πρὸς τινὰ, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἑωυτὸν) Dubitavi, sequeretur-ne mstos plures; an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἑωυτὸν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [l. 11.] ὃ ἔγωγε προαιδεύμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὐ ἔγωγε προεδέημαι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darii, νεωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδείς κω) Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδείς, nullum, vel ferme nemi- nem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδείς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περιστασκότων ἢ τινὰ ἢ οὐδένα εἶδα: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Ἀλγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδείς. VII. 8., θαυμάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδείς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Contr. Gesnerum attendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀναισθημένος μου δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosonis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχήν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δός Fragm. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δός. S.

CAP. CXLI. [5. ἔστειλε τὴν στρατὴν. Parum commode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque contraxit*. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit exercitum*: quam in sententiam *Larcher*, *il fit embarquer ses troupes*, provocans ad Euripid. Iphig. Aul. 661. et Aeschyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLI. 2. ἐπιτροπαίνειν -- λαβὼν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπιτροπαίνειν εἶχε ὁ Θῆρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείην. Mox [l. 6.] βῶμόν et τέμενος exemplo Homeri iunxit Iliad. 9, 48. *Vallae* τέμενος *fanum*, si Livii lib. X. 37. modo, non absurde. *Aream arae aut templo undique circumdatam* designat Pausanias lib. VI. c. 6. p. 467. τέμενός τε ἀποτεμενομένους οἰκοδομίσασθαι νείν. Iosephus quoque Bell. Iud. I. 21, 2. et marmor Aphrodisiense in Antiq. Asiat. Ed. Chishul p. 154, Philo Iud. Leg. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πύλας ἐπιπλήσω) Voluerunt-ne Arch. et Vind. ἐγὰρ τὰ αὐτῷ πύλας etc. Si ita, non sequor. Maeandrius bene; pariterque Xerxes, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοισι ἐπιπλήσσει, ταῦτα οὐ ποιήσειν lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἡμεῶν τῷ γενέσθαι) Aldinum ἡμεῶν τῷ γενέσθαι Vir Cel., etsi Florentiae nihil enotarit, praeoptat: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex msstis excerptum non animadverto, [vide tamen nostram Var. Lect.] Stephanoque mutanti ad stipulor. Valde autem miror, in ἱερωσύνην coniurasse plerosque. Saltem ἱερωσύνην, quod in Arch. et Vind.; nam Herodotus ἱερωσύνην, ut lib. IV. 161., maluit. Porro ἐπαγγέλλετο, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet Σαμίαν, eiusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. ἱερωσύνην) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari: ἱερωσύνην scribunt vulgo Graeci; ἱερωσύνην suo more dedit Herod. In centenis nominibus ο μικρόν praecedit istam ter-

minationem; in perpauca ὡς μέγα: sed in his paucis est ἱερωσύνη. Utraque scriptio certa nititur ratione: *sacerdos ἱερῶμενος* et *ἱερωμένη* dicebatur, *Dei Deaeve sacerdos*, ἱερᾶσθαι διῶ. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. ἰβουλιάτο εἶναι ἐλεύθεροι) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, ἰβουλιάτο εἶναι ἀνελύθριοι, nolebant carere libertate: ἀνελύθριον, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελύθριος, illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere οὐ τί τις σφι cum D'Orville ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mok [l. 4.] minimi refert, utrum στασιῶται an στρατιῶται probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maeandrii ἐπικούροι c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. ὑπομαργότερος) Petulantior et propemodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, ἐόντα καὶ πρῶτερον ὑπομαργότερον proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius ὑπομαργότερος, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερμαργότερος in Μάρκος, et voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαϊνόμενος, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. δῆσας γοργύρης ἡξίωσας) Cum praecesserit ἐν τῇ γοργύρῃ ἐδέδετο, non carebit sua venere δῆσαι γοργύρῃ ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δῆσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾧ δου. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, διαμνητήριον ὑπόγειον Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. παθόντες οἱ Πέρσαι, προσμπικρανίσθαι) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. παθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἐμπικρανίσθαι, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpressos Persas, exacerba-

liore in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναίοισι Hip-
prias, lib. V. c. 62. γυναικείως ἐμπικραίνόμενος Eusebius Stobaei
Serm. xlv. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato
capiti, καὶ ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπτύσασα in Dionis Cass.
lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς
inordicus tenentibus, patrocinabuntur; eoque amplius,
quod προσεμπικρανεῖσθαι nimium explicet. At haec Galei et
Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρὸς
esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lect.
monita sunt. S.

18. τοὺς διφροφορουμένους) Qui sellas attulerant, Valla.
Verius Scholiastes, φορεῖσι φορουμένους, Hesychio et Suida se-
quentibus. Etymologus p. 279. Ἡ βωδιδανὸς τοὺς Πέρσας φο-
ρεῖσι φορουμένους διφροφορουμένους. Scripserat, uti bene Cl.
Alberti, Ἡ βόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur
scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sel-
lis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφροφόροις ap.
Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considebant ipsi θρόνους
δέμενοι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12.
WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) Vallae non intelle-
ctum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἔσμηχον,
Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐν χαλκίῳ ποτη-
ρίῳ πίνουσι διασμένοντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην: hoc vulgo erat σμή-
χειν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate
abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύ-
νοντες αὐτάς καὶ σμήγματι ἀπορῦψεν [σμήγματι, ἀπορῦψεν] χά-
ριν. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 111.] σμέται in-
venisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam inter-
pretatione conmoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis
nostris ὁ μὲν posuit typhetha, οἱ μὲν illum debuisse, sicut
etiam exemplar praeferebat, cuivis in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἰκία) Sic decuit; nec minus ἀπεθώμαζε, in
Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, mssti iubent
potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abre-
schius. WESS.

13. ἄλλοις διδοὺς) Opinor διαδιδούς voluisse Arch. scri-
bam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox εὐρή-
σεται τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: ni-
hil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Maeandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explanavit. WESS.

Ibid. εὐρήσεται τιμωρίην) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἑτέροις τισὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους - - ἔφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius sententiam et Valla et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρίῃ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intellegebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μάθων, ὡς ἄλλοισι δίδους τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμωρίην, id est, τιμωροὺς vel βοηθοὺς ἐτοιμάσεται, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, Φυγή Thucydidi: sibi parare, ἐτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσθαι, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἐλθόντες ΠोटΙΔΑΕΑΤΑΙ εἰς τὴν Λακεδαιμόνα μὲτὰ Κορινθίων ἔπρασσον, ὅπως ἐτοιμάσαιτο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐροῖντο (εὐρόμην multo est usitatius quam εὐρέμην) βοήθειαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἶτ, οὐδὲν εὐροῖντο ἐπιτηδεῖον: pro ἡ, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἑᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πέσῃ τινὰ τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γενέσθαι. Illud ἑᾶν, etiam simpliciter positum, saepe significat *missum facere*: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, σερνυμι

suum fratrisque vocabat Syloson, *Herod.* c. 140. VALICK.
 17. ἐξεκέρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπίεμπον Arch.,
 sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. *Plutarchus*, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. *Lysiam* c. Erastoth. cap. 23. et paullo ante ὅτι ἐξεκέρυχθη μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἐξεκέρυξαν) *Plutarchus*, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, *Platoni* frequentatum, αὐθημερόν? *Laërt.* II. 43. ἐκιδημήσαντα αὐθημερόν ἐξεκέρυξαν. Ista reperitur doctissimi *Galei* nota: „Εξεκέρυξαν) Cod. Arch. ἀπίεμπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκέρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. *Valla*; vertit enim ablegarunt; atque ita verbum Ἀποπέμψιν conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant *Philoxeni*. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίεμπον videretur *Herodoteum*; huiusque interpretamentum ἐξεκέρυξαν, et ἐξώσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat *Herodoto* verbum ἀπίεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam erigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐμβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμψιν et ἐκπέμψιν, emittendi vel dimittendi. *Demosth.* vel alius c. *Neaer.* pag. 733, 81. iratus ἐμβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, ἰὼν ἀποπέμψῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδόναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, *Lysias* p. 286. *Hipponicus*, ἐκπέμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. *Isaeus* de *Pyrrhi* haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπόπεμψις. *Antipho* *Stobaei* p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξίσις, emissio, dicitur *Herodoto* V. 40. Παρὰ τῷ Ἡρόδωτῳ Ἐξίσις ἀπόπεμψιν δηλοῖ γυναικὲς, ἧτοι

διεξήγηται, *Eastath.* in *Od.* κ'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκρήνυθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐκκεκρήνυσαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Macandrium ἀποπέμπειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodoti sermonis *Strabo* X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In *Samo*, viris vacua, dissensus exstat *Geographi* lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre *Brissonio* explicitum de *Regn. Pers.* III. p. 432. *Herodotus* enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἐσαγηνεύον τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit *Strabo* X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατίσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi *Herod.* nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista *Strabo* *Platonis* de *Legib.* libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὥς οὐδεὶς Ἐρετριῶν αὐτὸν ἀποπεφηνῶς εἶη, συνάψαντες γὰρ τοὰς χεῖρας σαγηνεύσασιν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. *Platonis*, vel alterius, habet epigramma *Diogenes Laërt.* III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύσαντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos *Apollonius* aiebat *Philostrati* I. 23. ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χρῆσασθαι, σαγηνευθῆναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt *Aristides* T. I. p. 213. et 385. et *Maximus Tyr.* XXXIX. 6. ubi Ἐρετρίᾳ σαγηνεύεται a *Dan.* *Heinsio* verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpret *Aelianus* de *Nat. An.* XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπέστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι Herodoto III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatum lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπε ἀτελεῖν εἶναι στρατιῆς καὶ φόρον ἐπ' ἔτη τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsueta iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; clam dico Persas; nam ταῦτα ποιῦντις ἰλάνθανον. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἔμφαντος ἀπέστησαν, palam defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, νωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχεῖν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphelio disputata, in terra מרתם duarum rebellionum, Jerem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Ieremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἔμφαντος) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. ἐκ μὲν γε ἔμφαντος πόλεμος - οὐκ ἦν συνιστηκός. Sequentia [lin. 7.] τὰς μητέρας ἐξελόντες Laurentius matres expellunt, ἐξελόντες opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξέλοντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξέλδω fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἔκαιρεν, quae his cohaerent; monstrant. Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσέειπετο, et quidem ἐκ τῶν ἰωῦ τοῦ οἰκίου, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem σιτοποιόν;

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *προθεῖς* [*προσθεῖς*] δ' ἀνάγκην σιτοποιοῖν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 363. WESS. — Sic μητέρες intelliguntur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; γυναῖκα vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem Larcher, et rectius: de toutes les femmes --- chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τούτου, δς) Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliàs. [Medicei scripturam τοῦ δς veram iudicaverat Reiz. in Prosodiae Graecae Parte I. p. 8. Idem tamen τούτου δς tenuit in Herodoti editione.] Statim ἡμῶν ἢ μὴν [l. 4.] unicam Zopyro σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. WESS.

6. εἶδε τὸ βρέφος) Sequitur Poëtam. Scholiastes Sangermanensis: βρέφος ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιητής: βρέφος ἡμίονον κύνευσαν Ἰλ. ψ'. 266. Sequitur eundem Oppian. Halieut. V. 464. σκύμνος ἀεξηθείς ὀλίγον βρέφος, ubi felix memoria Rittershusium destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλεφαντος potius, Aelian. Hist. An. XI. 25. [Conf. VALCK. ad III. 109, 13.] Ἀπίπας τοῖσι δούλοισι [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e Valla δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. Arch. quodque si plures praeferunt, Herodoto fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mular, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνων ἐπιπν. [l. 12.] Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίαν, θεοῦ ποιῶντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἔκ τινας δαι-

μονίου συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus θειή τύχη, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. L. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεῖον, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαι, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινά καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεῖον γὰρ τίνα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alicubi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδὲς ἀγαθοεργίην Περσίων ὑπερεβάλετο. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. l. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltē Codices subministrant, voculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατόν εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι. Prorsus ista perversiterat *Valla*, non animadverso, quantum ab ἔφραζε significandi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa *Portus* bene disparavit. φράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σὺπτισθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. φράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et κατὰφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἑλαφρῷ ποιησάμενος. Contra l. 118., θυματρί τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἑλαφρῷ ἐποιεῦμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἔφενον. (ἀπεισσημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρεῖ, in facili, et non in facili, οὐκ ἐν εὐμαρεῖ: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλει, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλει, Hippoñ vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλει et ἐν ἐπικινδύνῳ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισδόμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι) Recte de Prexaspe cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολωλέναι αὐτοχειρίῃ, et cap. 74. αὐτοχειρίῃ μιν ἀπολέσας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρίῃ aut αὐτοχειρίην ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρέως ἤνεικε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔκ τε τοῦ θρόνου πηδῆσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποκηδήσαν -- ἀπὸ τοῦ τέλους -- ἔρριπεν ἑαυτό, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem Odyss. ζ. 201. animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. δεινὸν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχρὸν ἡγούμενος vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσύριοι Περσῶν καταγαλάσσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχρὸν τι ἡγούμενος vel τιθέμενος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιήσασθαι, sequente vel infinitivo; vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐποίουν, p. 343, 29. in Luciano δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι, T. II. p. 542, 21. ἐποιοῦντο et ἐποιεῖτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποιεῖν. S.

[12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατεστήσαντο pro παρεστήσαντο positum est. S.]

13. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* Nub. vs. 137. καὶ Φρενίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. Ἐξάμβλωσαι τῶν Φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in Καταχόρησιν: Εἶτα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσε: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi* Epitoma *Herodoti*, ut dicam alias. Noster lib. VI. 12. εἵτινες παραΦρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύειν. Tales dictionum e re nauticae figurae in maritimis civitatibus, qualis Ioniae potior pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. WESS. — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit Vir doctissimus, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃ τε καὶ τῶν ἑωυτοῦ σινάμενον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat Galeo laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur Noster VI. 12. ubi de se Iones ipsi παραΦρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueta mari, personae convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de Spartiata Cleomene dixit *Pausan.* in Lacon. p. 211. ult. Ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νῦ: ubi vid. Kühn. *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γερόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν εἶτα

ἐνὶ ἡνίοντι etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγω δ' αὖ-
 τῆς οὐσα -- ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se
 ipse discessit, ἔξιστη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira
 furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est --
 de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum
 enavigare. Theocritus II. 19. Θίστυλι δειλαία, πᾶ τὰς φρένας
 ἐκπεπύτασαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72.
 ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπύτασαι; O Corydon,
 Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his
 memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. ε'.
 326. σὺ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἴσσι. Herodoteum ἔξ-
 πλωσας τῶν φρενῶν sorte cui moyeat suspicionem in Theocrito
 scribendum: πᾶ τὰς φρενὸς ἐκπεπύτασαι; ego vulgatum re-
 tinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, θυ-
 μὸν -- ἐκπεπύταμαι. VALCK.

[16. ἂν μὴ τῶν σῶν δέσῃ) Monuit vir doctus, (non
 commemini quis,) perperam vulgo ista verū, nisi tu tuis
 desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem
 valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11.
 monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam
 vero ad τὰ σὰ intelligitur μέρη, possis latine ad verbum
 reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδαμῇ ἴσται ὥρη) Ad huius scribendi normam
 idem esset, τῆς μηδεμῇν ὥρην ἔξεις, aut οὐδαμῇν ὥρην ποιήσαι.
 Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὀρεν, et
 veteribus Atticis ὥρα, curam notabat: veteres dico, neque
 enim apud alios illud inveniatur, et ne apud horum qui-
 dem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam
 non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de
 Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud
 Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard.
 Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX.
 20. ἔγω δέ τοι οὐ τόσον ὥραν χεῖματος. Soph. Oed. Col. vs. 377.
 [al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἐμοῦ θεοῦς Ὀρεν τιν' ἔξιν. Ib. vs.
 292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ φροντὶδ' ἔξιν. Correctionis eget
 vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nu-
 tum secutus, ὥραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θεῶν pro τοῦ
 θεοῦς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum
 Πελοποννή. Contrarium dicitur ἐλγυρίως ἔχιν Isaeo, Lysiae,
 ceterisque; ἐν ἐλγυρίᾳ ποιῆσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Atho-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 51.] ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι -- ἐς ἐλγωρίαν ἐτραποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θίλει. VALCK.

27. διαλειπὼν εἴκοσι ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν mssorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylo-niis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librari-orum, Χαλκιδέας et Χαλδαίους permiscantium, turpi licen- tia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Py- thag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsum Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δὲ ποιεῖν) Quorsum τὰδὲ illud? an ad ipsius αὐ- τομολίαν; verum eius in consortionem Persae non vene- runt. Scripsisse τὰ δεῖ arbitror, aut cum Abreschio τὰ δὲ ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri ora- tio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterarum. For- mulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda- „verat Valck.“ scribi debuerat „commendaverat Wess. „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δὲ ποιεῖν) Hic unicam saltem liceat adiiicere lineolam, ut legatur τὰ δεῖ ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθεῦτεν ἐμοὶ τι καὶ Πέρσῃσι μελήσει τὰ δεῖ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρεφόμενος, ὡς δὴ etc.) Postre- ma vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦκεν αὐτόματος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρείου παθόν. VALCK.

2. ὄραντες cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλγόν τι παρακλίναντες) Portae valvarum alteram ali- quantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλίνασαι -- παρακύπτουσι. Solet hoc et ἀνα- κλίνειν, Poëtae Iliad. ε. 752. exemplo, in foribus patefacien- dis versari; ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ ποῖνα τῶν

Βαβυλωνίων, *magistratus, Valla; curiam Portus; exiguo discrimine. Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.*

8. ἐπ' αὐτὰ) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μέσον αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadum, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θετταλῶν etc. commune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyionum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. αὐτὸς ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στάς et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεχόμενος τῶν Βαβυλωνίων) Intelligence δσους ἐχρὴν, δσους ἰβούλετο, aut tale quidpiam. S.]

17. ἔχον ἐν στόμασι αἰνέοντες) Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Parno reducem, ἔσχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐγκαιμύνας ἡμέρας [l. 18.] alii explicant. Sequor quod msti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. πάντα δὲ ἢ ἐν τοῖς etc.) Dictionem istam uberri-
me docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Pauli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρατάρχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschyli ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξιάρχης; καὶ στρατάρχης, καὶ λόχους ἑταῖρα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.

30. στρατηγὸν habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατάρχην tamen maluit *Basilius Seleuo*. Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τούτων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι* ap. *Ioseph.* c. Apion. I. c. 20. affirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiorē, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaiā*, *Ieremia* et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitringae* observata in *Iesaiā* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας εἰς Βαβυλῶνα κατιστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὅτι πῖντε μυριάδες τὸ κεφάλ. sit. Solent enim ita; *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes ἔστειλε πῖντε μυριάδας στρατιῶν.* Simile *Iosephi* Bell. Iud. IV. xi, 3. πάντα δὲ στρατιᾶ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist.* ad Hebr. c. XII, 22. ἀλλὰ προσέληλυθατε - - καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρεϊ: ubi μυριάδες qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. Cels. p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnam, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro.* *Plutarchus* Apophthegm. p. 173. ἐκατὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* Iov. Trag. c. 53. μυριάς: totidem *Codex* Proverbior. Vaticanus apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκείνῳ δὴ τὸ λαμπρὸν ἐπέλεξετο ἀλλ'

οὐδὲ εἰκοσι Βαβυλωνίους ἔχειν ἐβουλόμην. ἀν, ἐφ' ὧτι ὁρᾷ τοιαῦτα παρόντα Ζώπυρον. Comica licentiā Iupiter in fine Iovis Trag. Lucianei T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallem unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μὲντοι μοι Βαβυλωνίους ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero *Megabyzos*, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot *Zopyros*, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. δ; ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem *Megabyzus* Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius *Zopyrus* Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a *Megabyzo* venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege *Ctesiam*, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ Δαρίου ἑλκεσις) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit Gronov. similiterque *Larcher*, *Darius* marchā en personne. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Seythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere *Valcken*: ad *Phoeniss*. Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptanda: que ὑπῆρξαν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἰφοίρειον παρὰ τοὺς δούλους) *Longa expectatione virorum fessae* - - *servis ad custodiam pecorum relictis nubunt*: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας: Huius generis collegit *Herodotea* Clar. Gronov. ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* *Oecon.* p. 487, 17. Uxor, inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμέ. Irata marito Iuno noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii* Praep. III. p. 85. d. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ἐπέσαις ἐς τὸ αὐτὸ Ἑρακλῆα ἀφικέσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους - - πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μελγούς interpretantur τυφλοῦς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. Α. ἐκίνοι μὲν γὰρ, (Scythae,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυ-

φλουῖν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν aut. ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσεωμένας). Scribi malim, Φυσσεαμένης τῆς ἵππου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem οὐθαρ haec citante. Leopardus addigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. 'Ο μὲν τῶν ἄλλων ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τοῦναντίον ἔδιδε τοῖς Σκύθαις ποιῖν' ἐκείνοι μὲν γὰρ, ὡς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτροφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque conjecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστήσαντες, inventum ab H. Stephano ex msstis, omnium planissimum: ad muletralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χρήματα ἐνῆν, στήσαι. Aldinum περιστήσαντες et aliorum περιστίζαντες idem sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήσαι dubiae est sanitatis. Περιστίζαντες Gronovius varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλῶσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστίζειν ob Hesychium. [Nisi pro περιστίζειν apud Hesych. et Suid. περιστίζειν legendum: ut cum Küstero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιστίζειν καὶ τοῦτοισι τὸ τῆχος lib. IV. 202. Reiskius ex π-

περιζών arcessit, in orbem ponendū notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem Bezskius in Animadvv. editis ad hunc locum: „περιστή-
„ξαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad
„Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demon-
stravi,“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται τίσι, ἀλλὰ νομάδες) Quid hīc adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροτήρες dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γεωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae exstent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Ali-
bī ἀντίλοι ἕρπον τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyænum et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. ys. 506. — non est iaculis hastisque petendus Conscia succumbent audito verberare terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius, Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἶγε τὴν κατ' ἐμὲ ἰππεῖαν ἱσαφθρήσουσι μάστιγα ὥς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, ἐς τὰ κατώτατα φεύγονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Valerii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὄπλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae -- verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἐποίησαν

ἐπιτάλῃ: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, - - inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νεώτατον ἀπάντων ἰόντων ἴνασι τὸ σφίτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Pauw. Oī δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Λειπόξαιν) Sit-ne hoc an Νιτόξαιν [aut Λιπόξαιν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et aliis sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιομένου τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa πρήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem prae buerunt et flammæ: prodigio percussi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, extinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquesfacta diffuxerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάσσεσθαι codd. msstī, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπαλλάσσεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νεωτάτῳ, ἐπιελθόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάσσεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

εὐν καίόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, *aurum ardens illos submovit, repulit, abieterruit; accedente vero tertio extinctum erat.* Reiskius τὴν μὴ δὴ καίόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὴ Λεπτοξείας γεγονέναι τούτους τῶν Σκυθίων, οἱ Αὐχάται γένος καλέονται: & medio fratrum ortos, οἱ Κατίαιοί τε καὶ Τρέσπεις καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεωτάτου αὐτίων, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραδαίται, nempe γεγονέναι τούτους τῶν Σκυθίων, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆίους, *regios Scythas*, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio *Scytha* genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἕλληνας οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici *Scythas*, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίῃσι μεγάλῃσι ἱλασκόμενοι μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicitè asservabatur: curam reges impendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, *reges arces sunt quotannis*, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

roqui Συσίησι μεγάλας μετέχονται fuisset satis, uti *ἐπὶ τὶ με-
λιτῆσι μετέχουσι* lib. VI. 69. *Hesychium* iunge in *Μετέχουσι*.
WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνά πᾶν ἔτος
verbum μετέχονται debeat arcessendi notione accipi, pro-
fiteor me minime percepisse. Nec apud *Hesychium* quid-
quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
Μετέχουσι ille non aliter interpretatur nisi, *ἐκὼς ἐκτείνω*
(ni forsā *ἐκὼς ἐκτείνω* scripsit:) *ἐλάσσομαι* *ἐπιστρέφω*.
Tenui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius*
in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis ex-
pressam, placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis;
quam in sententiam *Valla* etiam: placaturque (id aurum)
maioribus hostiis, et aditur quotannis sollemniter. Quid sit verò
quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens
obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, *δίδωθαι*
δε οἱ διὰ τοῦτο, non eam ob causam intelligebat *Larcher*,
quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
miseret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ἑπὶ πρὸς βορῆν etc.) Frustra in his
corrigendis sudatur: alius *νεμόντων ὑπεροίκων*; nimis officio-
se: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Defit nihil
omnino. Nectenda sunt πρὸς βορῆν ἄνεμον τῶν ὑπεροίκων,
quemadmodum τὰ πρὸς βορῆν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
102. Περὶ νεχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. *Γηρυόνηα δὲ οἰκεῖν, ἔξω τοῦ Πόντου
κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρυθρίαν νῆσον*] Si vera
ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ-
commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
nisi quod nonnulli *Paris.* mendose κατοικημένου (non κα-
τοικημένου, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum)
praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
videri, οἰκεῖν -- κατοικημένον, habitare -- habitantem: vi-
dendumque ne sic scripserit *Herodotus*, *Γηρυόνηα δὲ οἰκεῖν*
ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, *Geryo-
nem* habitasse insulam illam extra *Pontum sitam etc.* Quem-

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικηται vel οίκηται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλέων) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removet Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23, WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληίων στηλέων: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χῶρόν τι καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακληίων στηλέων κατοικημένους. Insulam Κέρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φησὶ τις ἐπισκώπτων εἶναι σοὶ τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρυθρίαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γηδείροις τοῖσι ἔξω Ἑρακληίων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit; vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui eenties minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, siue ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino* Sect. 22. §. 1. Ὑπέρβατον esse dicitur λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις, καὶ οἷον ἡ χαρακτὴρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθίστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea* *Phocæensis* *Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consueto scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύεια) *Eustathius* ad *Periegesin* [vs. 310.] non nominat διφύεια, adquiescens in *μῆτοπαθίῳ* Ἐχιδνᾶ: [μυγίς ἐχιδνῆ μῆτοπ. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῆ. De accentu cf. Var. Lect.] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodotea* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ κενταύρου σῶμα διφύεις καὶ τροφία μῆξάνθρωπον καὶ τροφὴν ἐξηγρημένην, in *Basilico* T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium* Class. I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΤΣ ΑΓΑΘΥΡΕΩΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript. Cl. IV. 12. p. 349.* et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΩΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύεια) Coniecturam nonnemini, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1030.]

vocem διφυία proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μιξοπαρθενῶν aequae addere potuerat ad Herodotea, εὐρεῖν ἐν ἄντρῳ τινα Ἐχιδνάν (cur non ἐχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνήν?) διφυία, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτέων εἶναι γυναικός, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιος. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφυῖν: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφυῖν ἢ ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατόν, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογοῦσι Σκύθαι γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατώτερα ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μιν γένετα γεννῆσαι παῖδα Σκύθην ὄνομα, Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scytha Herculis filio γενέσθαι αὐτὸς τοὺς αἰεὶ βασιλῆας γινόμενους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆοι Σκύθαι memorantur. VALCK. — Quod ἐχιδνὴν potius, quam Ἐχιδναν, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam θάλασσαν et γέφυραν, et similia, dicere Nostrum, non θαλάσσην aut γεφύρην. S.

17. ἐπειὶ γίνονται τρόφεις) Homeri κῦμα τρόφι tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρόφεις in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπειὶ ἀνδρωθέντας ἴδαι τοὺς παῖδας. Platonis est in Memex. T. II. p. 249. Α. ἐπειδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Bionis Eid. II. 14. ἦν δ' ἀνέρος εἰς μέτρον ἔλθης. Herodoteum propius accendit Μωσῆς μέγας γινόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρόφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τροφιοῦται, παχύνονται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῖς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει πλώνα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρόφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὐ τετραμμένος. Nostro loco Τρόφεις sunt ἀνατετραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰς δὲ ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστήρι τῶνδε ὡς καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δαικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντελέλλομαι deteresi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μεμν.) Suum recipit. ἔλαγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρῆτου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπει με σοὶ φέροντα τὰς γ' ἐπιστολάς Τυῖκος Φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς Φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὴ μοῦνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina comoda erunt, modo μοῦνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὴ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνου legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθέντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πίττειν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στραφειν, τάρμειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Dampnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάντες ποταμόν. Ἀράξεια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui alias nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλοτρίσσεσθαι πρῆγμα εἶν. μηδὲ πρὸς πολλοὺς δεόμενον κινδυνώειν) πρῆγμα εἶν, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὐρεῖται πρῆγμα οἱ εἶναι ἱλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὐρισκὲ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δεόμενον idem. Herodoto δεόμενος est rogicans lib. IX. 110. et saepe alias. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurimum nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δεόμενον aut δεόμενα exsularet, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo ne δεόμενον

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut δεόμενον cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δεόμενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἴσθι sequente infinitivo significat *opus et. utile est hoc facere*, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἴσθι δεόμενον, *res indiget, res postulat, ut hoc fiat*. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosā alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μὴδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσειν πρῆγμα εἶν, μὴδὲ πρὸς πολλοῦς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μὴδὲ vix erat hic locus:] δέον μένοντας κινδυνεύειν, *ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo*. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπιδόξα) Laurentii mala evidētia peccant. Futura sunt, quaeque exspectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπιδόξος ἢ δυσπρωσία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπιδόξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπιδόξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidētia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπιδόξα καταλαμβάνειν, *quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent*. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδόκιμα dicuntur et Ἐπιδόξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt exspectari, ἐπιδόξα ὄντα γενέσθαι vel γενήσεσθαι. Postremum pro γεγενῆσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόναις γεγενῆσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπιδόξον εἶναι γενήσεσθαι. Antiphon, ἐπιδόξον ὄντα παθῆναι ἔτι μείζω, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. B. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπίδοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quim potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. ταῦτε τοι ἐξ αὐτίων ἐπίδοξα γενέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπίδοξοι τοῦτο τοῦτο πείσσεσθαι εἰσὶ. In Gloss. *Herod.* Ἐπίδοξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* VALCK. — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum *Viro* docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπίδοξά ἴσθι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφίων) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δηλὸς ἔστι ὁ τόπος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφίων, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad Maeotidis ostium. *Stephan. Byz.* Πορθμία, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is.* *Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στομίῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* *Diss. Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* *Nostrum* corrigit. Πορθμῆϊα Ionibus placuerunt. Forte et χῶρον *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χῶρον.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων πεκλημένην memoravit. WESS. — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χῶρῳ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χῶρον. S.

7. πόλις Ἑλλὰς οἰκίσται) Non longe absum ab οἰκῆται aut οἰκίσται, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόντις τῆς ὁδοῦ [I. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Stātim [lin. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ et ἐς οὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec *Mediam* sunt ingressi. S.

13. τραφέντις) Vulgata deterior est lectio *Arch.* στροφέντις: melior videretur, si qui darent Codd. ἐκτραφέντις. De

recta via deflectere passim dicitur ἐκτρέπεται, etiam Herodoto II. 80. εἵκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐπ' Ἀθηναίαν: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπέντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπέειν εἰς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπέντες quam ἐκτραφέντες: et leniora saepius Ionum more consecatur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλαχθῆναι καταλαχθέντα ἀπαλαχθέντες (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατιστραφῆσαν ἐπιτραφέντων θαφθῆναι ἀρπαχθείς κλισθέντων συμμιχθέντες. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἐστὶ μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ. — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum ἤρπται, quod adiicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστὴς ὁ Καντροβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποιῶν ἔπει) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμώσπεια καλέεται; c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poëmatis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersentos huius carminis aliquot versus Longino π. γ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristaeae, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ) Hyperboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septentrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxium signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτίη θαλάσση? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmericos vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus inpediet. Fabulator Aristeeas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei lieuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmeriorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθιν μὲν ἦν Ἀριστείας etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νέκῳ: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4; 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλόντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τῶνός: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίαν: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] ταῖς δὲ οἶδα, pro ταῖς. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristeeas Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724 - 735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaeus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristeeas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespesio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανόντων ἀνεβλῶ τρεῖς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἶρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας; εἶρηκα, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖσι ἔργοις ποίτων Aristeeas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαίος ἐν μέλει ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποίτων ἔργα dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἶρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἶρηκα ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀμφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀγγελλόντων et ἀγγελλόντων Ionca

dixerunt, inque illis *Heraclitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβαστήν lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod notatum, ἀμφισβατέειν. Placuit [L. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλιος. *Apollon*. Rhod. I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίης, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίη est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκεῖον deducens; tum Κλεισας δ' εὐθέως ὁ χαλκεύς ἐκίειν τὸ χαλκεῖον. Stabit, ubi κναφύς et κναφίον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τρεῖς κοσμοίσι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* 'Εφ' Ἡροδότου γέγονε καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa G. Io. *Vossius* de *Aristeae* coniecta in Olymp. l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam Olympiadem. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, Homero priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge H. *Dodavelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περίξ δὲ αὐτὸν δάφνας ἱστᾶσι) In Codicibus inventum praestat, περίξ δὲ αὐτὸν δάφνας ἱστᾶσι: quia nempe *Herodotum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφηγίης -- ἱστασαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκέουσι: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit Gron. III. 158. περίξ τὸ τίχως, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τίχως. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit Noster, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adiacere poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in περί τοῦ τῆς αὐτῶν h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστίαν ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδὲ οἶδε ἀτρεκέως ὅτι τὸ etc.) Li-tem schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque αἰς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, [l. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενὸς αὐτόπτεω εἰδέναι πύθισθαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐκείνῳ χρυσόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι δίμης: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse putato: οὐδενὸς γὰρ δὴ, αὐτόπτεω εἰδέναι φαμένον, δύναμαι πύθισθαι οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, (τοῦ πέρι (sic Arch.) ὀλίγῳ πρότερον τούτων μνήμην ἐποιέμεν,) οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσσηδόναν - - εἶχεσι ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικωτάτῳ. In Platonis legitur Soph. p. 251. ε. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν εἶχειν κοινοῦς εἰς μηδέν: in Theaet. pag. 180. A. περὶ αὐτῶν οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. VALCK.

9. ἀκοῇ ἐκίχισθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisse, ὅσον ἡμεῖς ιστορεῦντες ἐπὶ μακρότατον οἶοι τ' ἐγινόμεθα ἐκίχισθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκίχισθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλαζώνες καλεῖνται) Praecipue

Stephani Byz. monitum et *Codices* cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν *Ethnicographus*, ὁξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ὦ πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex *Homero Iliad.* β'. 856. sumserunt Ἀλιζῶνας librarii, quibus conmoda in Poëta sedes, non hic. Multa *Strabo* XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu *Vallae* et *Arch.* favens, sed re curatius inspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima *Holstenii* ad *Stephanum* medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine pro Ἀλαζῶν, Ἀλαζῶνος, scriptum oportebat Ἀλαζῶν, Ἀλαζόνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ὦ in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris membra quisquis vulgatam apud *Stephanum Byz.* scripturam curatius expendit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὁξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse *Ethnicographum*. S.

7. κρόμμνα καὶ σκόροδα) Iungunt *Alexandrini* *Interp.* τὰ κρόμμνα καὶ τὰ σκόροδα *Numer.* xi, 5. In *Geoponicis* lib. XII. 30. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios *Graeciae* labentis scriptores in *Du Cangii* *Glossario*. Quod nunc cernitur, *Herodoti* et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὰ πρὸς βορῆν ἀνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris aduetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταρχλαίων δὲ τὸ κατύπερθε -- ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον --- ἔρημος --- καὶ ἄξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἐσπέρας ὁρενὴ τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de *Neurorum* situ *Scymnus Chius*, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 136. edit. *Gronov.* WESS. — De accentu vocis ἐρήμος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante *Reizium* recte *Portus* monuerat, ex veterum *Atticorum* *Ionumque* more ἐρήμος, ὁμοῖος, ἐτοῖμος, hoc tono scribi: conf. *Koen* et quos ille laudat ad *Gregor. de Dialect.* pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique msssti, atque in posterioribus *Herodoti* *Musis* etiam ed. *Wess.* cum aliis, v. gr. VIII. 51, φ. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἐρήμος ex *Nostri* usu non mi-

nus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν ἑρῆμον dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν) De hac Hy-laea (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55, et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκίουν Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀνθρώποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam petitis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκτεί-
ναντες τὸν Θραῖκα, ἀνθρώπιω μὲν ἦσθην ἄμφω, Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίω μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo Aenii, sive ex urbe Aeno orti; librarii crediderunt esse vocem ἀνθρώπιω in ἀνῶ usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: ἀνῶ in ἄνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουν Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti Scythae habitant Georgi. Proxime praecedunt, διαβάτῃ τὸν Βορυσθένα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν: com-
mode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουν Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θα-
λάσσης ἄνω ἰόντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης ἄνω. Ad istam rationem ἡ ἄνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; Hero-
doto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκῶν κάτω dicuntur; ἄνω οἰκῶν et οἱ ἄνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἄνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρ-
κῆνες: cap. 98. τὴν ἄνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορεύεῖς ἄνω: VIII. 5. Dario στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμάχων. Distinguit Diodorus Sic. τὰς παραθαλάττιους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς ἄνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἄνω et πλησίον θαλάσσης opponit Xenophon. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἄνω. Smyrnaei οἱ ἄνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 531. Praeter alios pagus fuit Attices eiusdem nominis duplex, teste Harpocr. Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλαι, αἱ δὲ κα-
θ' ὑπερθεῖν: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiarao Λαμ-
πτρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάμην πέλοι: contrarium κατὰ οἰκὴν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κατὰ ἤμερον: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνωγεισμένους ἐστὶ, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνωκεῖσθαι ἐς τὸν Δαφνεῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνωκεῖσαντο ἐς τὰ ὑψηλά καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librariorum qui ἄνθρωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθίνην
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γεωργούς ἐχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόον - - ἡμερέων ἔνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερέων πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατὸν περὶ τούτων ἔρημός ἐστι) Inducet pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδη δὴ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schædæ. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἥδη δὲ κατὸν περὶ τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δὲ κατ' ὑπερθε τούτων ἡ ἔρημός ἐστι, et sic ms. F. nisi quod ἔρημος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρημον ἐπὶ πολλὸν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγοι) De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλῆϊά ἐστι) Sic regionem Scytharum regionum, βασιλῆϊων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, I. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mss̄ti τῆς Ἰσθμιαίδος, quae aliis Ἰσθμιαίδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινές. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λῆξεων, κληρώσεων. Suidae λᾶξιν, [λαξιν hoc accentu scribunt Suidae edit. vett.] μίξιν, μερισμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesaurο suo addit Abr. Ortelius. Nollent Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimiū indulgit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios senior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροικέουσι δὲ τοῦτέων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδόνων ὑπεροικέειν Ἀριμόσπους: et cap. 37. τὸν

τέων δ' ὑπεροικέουσι -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura pen-
cuta λάξιν (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S.

[6. Βουδῖνοι) De Budinis conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγίται) Ut hīc, sic infra c. 123.
atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦραι) In his equidem similibusque obscurioribus
iudicium sequeretur Pintiani, ex *Herodoto Melam* corrigentis
I. c. 19, 140. *Thyssagetæ Iurca* eque vastas sylvas occupant
alunturque venando; ζῶνσι ἀπὸ θήρης, *Herod.* Pro sua pietate
bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcās* expulsos esse lae-
tabatur. Non alibi fortasse Ἰῦραι nisi cum *Thyssagetis*
etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λαχᾶ, scil. ὁ θηρῶν: adsumendus nominativus parti-
cipii ex praecedente nomine θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II.
47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡῶ τετραμμένον) Scholion veram per-
sum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡῶ ἀποκλίναντι,
ut paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀπηνίασθην ἀπ-
μον, et statim διεξιθῶντι δὲ καὶ -- οἰκέουσι. Atque hoc manu-
scripti profitentur, qui, si τὸ erassissent etiam, me ad re-
stitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F.
τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀπο-
κλίναντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In
praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ
ἐπιβάς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam
adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέως χῶρον πολλόν) Of-
fendunt ad πολλόν τῆς χῶρης, substituto πολλήν. [Scilicet
quum olim legeretur τῆς τρηχέως χῶρης πολλόν, adnotave-
rat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio ta-
„men an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos
seculus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum
ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto no-
stris *Pa. Pc. Pd.*] *S. Ioannis Euang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ
γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib.
XI. p. 733., nedum *Hesiodi Theog.* vs. 271. Nostri diver-
sior ratio, qua huius Musae [immo Musae III.] cap. 33.
καὶ γὰρ τινα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεν. λέγεται ἔχειν. De calvis istis
[Φαλακροῖς, lin. 6.] et caussa calvitii *Zenobius* Cent. V. 25.
εἰσι δὲ Φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ἰδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αι γυναῖκες αὐτῶν ex scripto ; [vide ibi Andr. Schotti Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quærere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐν γενεῇς) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela I. 19 extr. de iisdem Argippaeis : verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta feminis virisque in probro existimatur : a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκωνος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto : His iustissimi mores ; nemora pro domibus ; alimenta baccae : - - sacri itaque habentur ; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit : postrema de his paene conversa : [l. 21 seqq.] τοῦτους οὐδαὶς ἀδικεῖν ἀνθρώπων ἱσθὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - ὃς δὲ ἀν κατὰ φύνη ἐς τοῦτους, ὑπ' οὐδενὸς ἀδικεῖται. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythiis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. B. p. 460. D. [p. 296. D. et 300. D. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienam concupiscentibus. - - Plus in illis proficit vitiorum ignorantia, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. ποντικὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur ; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 1106. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat ; ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit : at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπεὶ γένεται πέπον) Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἐπεὶ γένεται πέπων, σαρκιούσι foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostrae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πίπον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίουςι) σακκίουςι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκεύειν tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάδας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίουςι ιματίοιςι) Tentare non ausim. ἡθάνιον venerat alicui in mentem. Sicut ἡμὸν, ἡθάνιον inter popula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἡθμός καὶ Ἡθάνιον, ἑργαλίον διατετρημένον πολλαῖς ὀπαῖς, δι' οὗ τὸ ὕψος εἰδῆσαι διακρίνειν τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνά ponendum, in Ἐργων α, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίουςι, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακκίειν Herodoti. Σακκίειν et σακκίζειν veteres, recentiores dixisse videntur σακκίειν et σακκίζειν, saccare: vid. *Selmas.* in *Solin.* pag. 209. A. quique explicat vicina *Cassaub.* in *Athen.* II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακκίουςι ιματίοιςι interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάδας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάδας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐν τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλον στεγνῶ λευκῶ) Pro pileo, tegmen mallem coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλοι καλοῦνται παρὰ Λακωνοὺς τὰ σκεπάσματα σκιάς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὗται δὲ πῖλοις περιπεφραγμένοι, μνηνίτι sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactus ὥστε οἰκήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στενὰ πρὸς ὕδωρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt. Στενὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στενὰ, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici *Plutum*. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διακρίνεις) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διακρίνεις in usitatius illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διακρίων, Poluci VIII. 8. διακρίων τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. *Ran.* vs. 1132. VALCK.

25. καταφύγων καταφύγη) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere φύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. *Ίλ.* ξ'. 81. δὲ φύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φύγων ἐκφύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. δὲ ἂν φύγων καταφύγη etc. Plinius *Hist. Nat.* VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, --- nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργιππαῖος) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργυμπεῖς in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργυμπαῖος scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar- „cian. Capellam p. 214. --- Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis msstis in Ἀργιππαῖος consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (*Ideen* T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpretas est: Μέχρι μὲν δὴ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδεὶς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφέας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earumdem audacia [l. 6.] contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei τετριποβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἱπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θανυμασιώτερόν γε ἔτι ὅτι καὶ πίνουντι (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων πετρωμένων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθήραντες καταχρυσοῦσι) Per incommodum ἀποχρυσοῦσι inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum msssti praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἴπι-
τα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragn.
Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὅστιον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ
αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἔσθω δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται
ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de
Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc
modum: *capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis
gerunt; ἀγάλμα*, ut apud Homerum et alios, *supellectilem*
intelligens, haud profecto inficete: ἄτε ἀγάλματι χρίωνται
tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια
[lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime
declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae
Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differen-
tia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων. ---
Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ἧ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηται. S.
CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III.
116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπὺς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα-
γὰρ ἔν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartun-
gus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρι μὲν γὰρ ἔν (1. τὸ ἔν) κα-
λείουσι Σκύθαι, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse vide-
tur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad
Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius
ad Hesych. in Ἀριμάσπους: ubi docta prostat adnotatio Cl. no-
stri Albertii. De Arimaspiis quae huc spectent e Tzetzē dedit
et Gellio Stanleius ad Aeschyli Prom. vs. 803., memorantis
τὸν μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἵπποβάμονα. Cyclopes unoculi
μονῶπες dicuntur, μονόμμητοι, et μονόγληνοι. In Reges Ma-
cedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonum, qui fue-
runt ἑτερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa
Graeculorum dicteria; hoc in Philippum Aristidis apud
Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπὺς
(τοὺς μονομμάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιδίππου. VALCK.
6. Ἀριμα γὰρ ἔν καλείουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dio-
nys. Arimaspos ex Herodoto et causam nominis explicans,
ἀρι μὲν γὰρ τὸ ἔν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec
multum diversa Schol. in Aeschyli Pometh. vs. 804. Quae
quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit.
Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea

ex *Eustathio* reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante *Io. Georg. Wachtero*, in reliquiis *Scythici sermonis*, *Spu oculus*, *arim* unus. Abit ergo in spongiam *Eustathii*, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. *Alberti* ad *Hesych.* Ἀριμάκους. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνύται etc.) *Genuinum* his infregit *Taurus Philosophus* apud *A. Gellium* XVII. 8. *Tametsi*, inquit, *Herodotus* *historiarum scriptor*, contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scribit, mare *Bosporicum*, quod et *Cimmerium* appellatur, etc. Nihil enim, quantumvis *Gellii* simia *Macrobius*, paria, criminosis atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo *Septemtrione* homines experiuntur, *Virgiliana* recordari consultum fuerat, *Georgic.* III. 360., *Senecae* *Herc. Fur.* vs. 536. quaeque *Strabo* lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πῆλιν ἐς τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura *L. Holstenius* ad *Σινδὸς Stephani*. *Indi* longe hinc disparati, vicini vero et trans *Bosporum Sindi*. *Scriptio*nis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius *Musae* c. 33. τοὺς Σούρους *Arch.*, ubi τοὺς εὐρούς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior, *Vir Cl. Freret*us, *Comment. Acad. Inscript.* T. VI. p. 363. Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνύται) *Graecis* hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἔσω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. *Philosophus* itaque *Taurus*, *Gellii* *Noct. Att.* XVII. 8. *Herodotus*, inquit, *historiarum scriptor* contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare *Bosporicum*, quod et *Cimmerium* appellat, earumque partium mare omne, quod *Scythicum* dicitur, id gelu constringi et consistere. Sic exhibet *Gelliana* *Macrobius* *Saturn.* VII. c. 12. pag. 621. quae his ille subdit, e *Plutarcho* suspicor transumpta. Praeter flumina, *Maecotin*, et *Bosporum*, et *Ponti*

partem, *brumali rigore durare recte statuit et Mela l. c. 19.* Ubi Herodotea dat *Eustath. in Dionys. vs. 669.* hinc scribendum *πλὸν οὐ πειρήσεις.* Lectorum his ἀπιστία *Diodorus Sic. occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25.* ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκαιοφόρων καὶ ἀμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιούνται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in *Herodoti proximis, [lin. 7.] in glacie στρατεύονται καὶ τὰς ἀμάξας ἐπικαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς:* nam Indi, quos hinc inauditos effinxit *Hutchinsonus*, in Sindos recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti Σινδικῆς. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἰππεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo στραγγεῖσθαι scribi iusserat TOUR Emend. in *Snid. P. III. ad voc. Στραγγεῖν*, quod vertit *super glaciem otiantur.* Conf. *Valckenar. ad III. 139, 6.* qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in *Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 13.* Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατεύεσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμάξας ἐπικαύνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.]

[12. ἐν τῷ τῇ μὲν ὥρῃ (ην) Vallae versionem, quum tempus pluendi est, tenuit *Wess.* cum *Gronovio:* in eandemque sententiam *Larcher* accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρῃν vernum tempus interpretatus est *Portus*, cui *Schneider* in *Lexic. crit.* accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χωρίῳ intelligendum. S.]

13. ὕων οὐκ ἀνίστα) *Portus*, vulgati ἱόν patrōnus, adscivit *Θεῖον.* Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, *Διὸς ὕσαντος, Θεοῦ ὕσαντος.* *Appianus Alex. [diligens Herodotei styli aemulator] Bell. Civil. lib. II. p. 740. [c. 36.] αἰμά τε γὰρ ἔδοξεν ὁ Θεὸς ὕσαι.* [conf. eundem *ib. c. 149.] Herodot. III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ Θεός.* WESS.

16. ὡς τέρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας νεόμισται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θωυμάζεται, uti *Paris. B.*, et νεόμισται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquinant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νερόμιται*, paucis interiectis l. 18. repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νερόμιται* θαυμάζεσθαι significat *soleant tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τέρας νερόμιται*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque *Gronovium* inpenso; ex *Eustathio* addens, κόλον Ionum esse et κυριολεκτεῖσθαι in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad.* π'. pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκουσι ζεύγεα - - βοῶν κέρως ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχεος. de *Aër. Aq.* et *Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingi*que Notam provocare debueram in *Adnot.* ad II. 46, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od.* δ. 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχεσι ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνεα τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerptendo φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla.* Sua *Strabonem* VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχείμερός ἐστι. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γνώμῃ) *Iidem* codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γν. non pari, ut opinor, gratiā. Exempli lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὃ τέκνον μοι *Eurip.* *Iphig. Aul.* 613. et ὃ τροφεὶς ἰμοὶ *Sophocl.* *Aiac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum deprehendit *Pausan.* *Eliac.* priori p. 384. θαυμάσαι δ' ἂν τις - - - καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπέρ-

ορίαι καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρας, αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκυΐσκον ἐκ τῶν ὄνων καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγτο γενέσθαι αἷτιον: idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τευ [L. 6.] male eiectam Herodoteis, φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἑλαιοί, ἐκ κατάρης τευ οὐ γίνεσθαι σφι ἡμιόνους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρης, ὡς φησιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibus cum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγτο γινέσθαι αἷτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor inprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. B. cuius ἐνόδους ἵππους non intelligo, nisi ἐνόδους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προσίη non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπειδὴ --- προσίη ὁ τεταγμένος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae הנחן שלג כצמר, qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. cxlvii, 16. Conf. La Cerda in Virgilio Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὦν πτερὰ, εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας --- δοκέω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν πτερὰ δοκέω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερὰ καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum eὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspecte Herodotus. Lar-gae super illis doctissimorum virorum Gedoyne, Banerii, Frereti, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam *De Brosset* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paeoniae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Βέρως* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βέρμιος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. *WESS.*

[5 - 7. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἔστι περὶ Ὑπερβορέων - - Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπος ἐποίησε) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad Homer. p. clvii. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia; narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam *ῥῆσιν* cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὶ ἐνδεδεμένα ἐν καλᾷ μὲν πρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδεμένα, an ἐνδεδεμένα? Animosè pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. Ἐνδεδεμένα tamen probantem plures adjuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent sacra occultata in fascibus mergitum, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἰθρία στίφη *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscantium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθου σφραγίδα ἐνδεδεμένην χρυσῷ, ubi *Syllburgius* ἐνδεδεμένην, bene: firmat *Diodorus*, δακτυλίου ἐνδεδεμένου λίθου describens lib. XIX. 94. Mihi, non disflitebor enim, placet posterius. Sacra ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. *WESS.*

Ibid. ἰσὶ ἐνδεδεμένα etc.) Restituetur, opinor, huc et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet ἰδιόδμηνα: ἰδιόδμηνα Spanhem. in *Callim.* p. 493, 495: qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *tricarum fascibus illigatas*. VALCK.

[5 seq. ἐν τὸν Ἀδρίην) Monuit Danville, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtribui. S.]

7. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέχεσθαι) *Callimachus Hymn.* in Del. vs. 284. gemina: diversa *Pausanias* lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: *Ezech.* enim *Spanhemius*, Vir ill. et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δωδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. *Spanhemius*, digesta protulit in *Callim.* p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis *Callimachus Hymn.* in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur *Herodoti* persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot *Callimachi*. Sacra scribit *Herod.* πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέχεσθαι. *Callimachus*, αὐτὸν Δωδώνῃσι Πηλεσγοὶ Τηλόθεν ἐμβαίνοντα (καταβαίνειν *Herod.*) πολὺ πρώτιστα δέχονται. *Herod.* ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιά κόλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. *Callim.* Δεύτερον ἱερὸν αὖτε καὶ οὐρεὰ Μηλίδος αἴης ἔρχονται· κείθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ἀηλάντιον. *Sequentia Herodoti* sic contraxit in pauca *Callim.* οὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλοῦς Εὐβοίῃσιν ἐπὶ σὺ γίτονες ὄρμοι. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν αἰσῶν ἀνδρῶς πέντε πομπούς. *Callim.* Πρώται τοι τὰδ' ἔνικεν ἀπὸ ξυθῶν Ἀριμασπῶν, - - - Θυγατέρες Βορέας, καὶ ἄρσινες οἱ τότε ἄριστοι Ἠθίων. Quod addit, οὐδ' οἱ γε παλιμπετὲς οἶκαδ' ἵκοντο, dixerat *Herod.* τοῖσι Ὑπερβορείοισι τοὺς ἀποπεμφθέντας ὀπίσω οὐκ ἀπονοστήειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis *Pausan.* narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prasias fuisse perlata, φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιὰς Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἔγοντας. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπὶ δὲ τοῖσι Ὑπερβοίοις etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλπεῖν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam* esse „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itipere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε etc.) De pleonasmio verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκῆπτειν, κελύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκῆπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκῆπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Episkῆπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοεῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφέα, videlicet ἱερά, de quibus proxime. *WESS.* — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκῆπτειν a *Reiskio* in *Animadv.* adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρήσας) Dederat Θρήσας, uti *Sophocles* *Antig.* vs. 595. Θρήσας πνοαῖς, et *Valer. Flacc.* II. 132. Carasque toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηνίας firmare Θρηνίην τε *Salmos* *Homeri* et Θρηκίης ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. *WESS.*

29. ἔχούσας τὰ ἱερά) Mallem ex luculento Codicum iudicio. θνούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἔχούσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. *WESS.* — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi ἔχουσας h. l. significatu dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hīc idem significare ac ἄγειν vel ἐπιτελεῖν, aut ἔδειν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχουσας τὰ ἱρὰ in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱρὰ l. 14. nempe *sacra manu tenentes* et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis *Κανηφόραι*, [*Κανηφόροι virgines*,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas *Καλαμηφόραι*.“

— immo *Καλαμηφόροι γυναῖκες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρβένοισι ταύτησι) Atque adeo quas Delii vocabant *Ἑπερόχην* et *Λαοδίκην*. Hic ab Herodoto secedunt *Callimachus* et *Pausanias*: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis *Hecaërgae* atque *Opidi*: collato Herod. c. 35. *Pausaniae* locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen *Ἑκαίεργην*: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis *Spanhemio* de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsan ut versum impleteret, *Callimachus*, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] „Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐνηῆς ὑμέναιος Ἦθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς· παῖδες δὲ θέρως τὸ πρῶτον ἰούλων Ἄρσενες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι φερέουσιν: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster *Ruhnken*. in *Epist. Crit.* II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male *Valla* haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis *Pausanias* solere ad *Iphinoës* tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχεσθαι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἑκαίεργη καὶ Ὠπιδί (sic optime *Camerarius*) αἱ θυγατέρες ποτὲ ἀπεκείραντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. *Callimachus* H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetam Ἐκαίργην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκῃς [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ἐπιρόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδόκῃς adasperget? [Operarum errore Λαοδόκῃς est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδόκῃς debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ἐπιρόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praeoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργῃς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργῖν consentiunt Herodotei libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκαίργην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένης) Referri hoc ad τοὺς πομπεύς, qui *Deliis Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debebit. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim Viri doctissimi mentem. Videtur πορευομένης illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba insipienti haud obscurum videri debebat, πορευομένης ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μὲν τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexuss vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθ. vulgo cum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans *le même siècle*. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὀπιν, ἰούσας παρθένους, ἐξ Ἰτα-

βορῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc. Nempe ex Ὑπερβορίων ad πορευομένας et ad ἰφικέσθαι refertur: ἰούσας vero παρθένους ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.*

5. τῇ Εἰληθείῃ) Non obliviscor *Hesychii* Εἰληθείας, neque *Pausaniae* Εἰληθείας lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰληθείαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κεχρημένον Εἰληθείης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius* ἀντὶ ὠκυτόκιου [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόκιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. *WESS.*

10. Ὡλὴν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim. Del.* vs. 304. Οἱ μὲν ὑπασίδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος, Ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὡλὴν. De eodem mulier Delpha, quae civibus hymnum condidit, *Boco* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλὴν θ' ὅς γένετο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας, Πρῶτός τ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτὴνατ' αἰοιδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* Bibl. Gr. lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* Atheniensibus τοὺς ἀρχαιστάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam Attico *Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. *VALCK.*

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus;* modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἤδ' οὖτο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ. — ὅτε ἀγείροισεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* Hyperboreum ἀγείροντα, et τὸν ἀγερόντα ab illo χρυσὸν τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* Vit. Pyth. Sect. 91. et 141. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaei* Λίξεως p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] *WESS.*

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγω, λέγων ὡς τὸν etc.) Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φάς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοισι λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν ὁ ἴστος περιέφερε --- οὐδὲν σιτεόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, ὁ ἴστω ἐποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχούμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον ὁ ἴστος etc. legens. *WESS.* — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et ὁ ἴστος in ὁ ἴστων mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν ὁ ἴστων) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen *Homerica* me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν ὁ ἴστος περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτεόμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mausse.* ad *Harpocr.* p. 206. *VALCK.*

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰς καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] *VALCK.* — *Eratosthenes* cavillo haec sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casaubono*. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκούντες βορέαν, consecutio bene habebit. *Strabo* Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. *WESS.* — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informat *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* l. c. pro vulgato λέγει ἂν verissime γιγνώσκον corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. S.

[6. περιέδους γράψαντες) Mox subiicit, ἀκτανόν τε πάντα γράφουσι, et dein εἴη τίς ἐστι ἐς γραφήν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσῃ) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec Nostrum innuens, ὅτι σφαιροειδὴς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόρνου δι, in Strab. I. p. 83. [p. 48. D. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persecutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσῃ) ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσαν valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγέωσαν et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, Asiam quoque faciant Europae parem, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi Asiam aequalem Europae faciunt. S.]

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκίουσιν) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidisse in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέσον Πέρσαι οἰκίουσιν scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspies, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas,

Herodot. T. V. P. II.

Q

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavio in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσίων, aut, si mavis, ἰσθμίων, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθὺτεν δὲ, *Inde vero*, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκταί διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτῇ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτὰς memorat *Herodotus*: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου: nec discrepat mul-

tum *Pavii* disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. *Sinus Mariandynus*, cui *Sangarius* amnis miscetur, apud *Plinium* Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene *Stephanus* *Μυριάδρος*, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ κτητικόν, *Μυριανδρικὸς κόλπος*, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam *Μαρικινδύων* *Med.*; *Μυριανδρηναίων* *Holstenii* et *Berkelii* rem patefacit, non veram vocis scripturam. *WESS.* — *Mariandynorum* nomen, alibi passim ab *Herodoto* memoratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. *Myriandri* urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam *Myriandricum sinum* adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, *Cellario* laudati *Geo. gr. Antiq.* lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit *Myriandrio* quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam *Myriandrico* scriptum volueram. *S.*

[8. *ταῖς τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι* etc.) *Versus mare tendit usque* ad etc. Abundans ille *τὰ* articulus eodem modo positus est atque paullo ante, *τὰ πρὸς νότον* et *τὰ πρὸς βορρην*. Quod mox ait, *triginta* illam terram *populos habitare*, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. *S.*]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. *Ἡ δὲ δὴ ἱέρη: sc. ἀκτὴ. Vi.* de paullo ante, ad c. 38, 2. *Alterà hac orà* et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente; quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, *Assyria*, quo nomine simul *Babyloniam* ab *Herodoto* comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, *Arabia*, et *Syria*. Haec ora, ait l. 4 seq. *desinit in sinum Arabicum*; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) *οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ*. *Valla*, quasi λέγω pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: *etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilo vivos in illum sinum induxit; ἀπροσδιόνως omnino. Portus, νόμον* quidem *divisionem* intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Weselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valck.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, νόμος hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asiae* ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debeat huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque natura quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed νόμος desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo *Asiam* in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde *Africae* esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare νόμος eadem fere notione hic accipi debebit atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil φῶτος esse, sed νόμος; valebitque νόμος idem ac τὸ νομιμὲν apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui *Persicus* vulgo nominatur, perinde etiam *Arabicus* sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαρκεῶν) Passim in libris *Σαρκεῶν*. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σαρκεῶν nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σά-
σπιρις et Σασπίρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σασπί-
ρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110,
11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ
θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc
sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu
convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti
iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam
superioris Asiae Arabiaequae oram bene callent, non ad-
haerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare
vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinu-
bus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, μέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredi-
bile est quo pacto *Vallae* versionem, qui contra solem orien-
tem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi
Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui prend son
cours vers le soleil levant, scribit. *Herodoti* hunc *Arazen* ab
oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra
solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi po-
tuerat. Caeterum vide quae de *Herodoti* hoc *Araxe*, qui
aliis *Jaxartes* est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLII. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἐτέρῃ ἵστί.) Vide
ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στενὴ ἵστί) Vitio humani ingenii con-
tingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res
diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod
rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ
ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit
vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de copse ἰσθμο, τῇ ἔλα-
χυστόν ἵστί καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι
εἰς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium
spatium, plane uti hic, stadiorum mille. Non excito *Plinium*
lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus*
ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Me-
diceam* αὕτη ἵστί ἢ ἵστί, iam est, qua est, nihil coloris ducere
posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo.
WESS.

CAP. XLII. [4. μήκει μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρων παρήκει
ἢ Εὐρώπῃ) Parum adcurate *Larcher*: en sa longueur elle
surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45. Dehue-

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit, εὔρεος δὲ περί οὐδὲ συμβαλλεῖν αἴτη φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne coniiicere quidem licet. At coniiicere, est συμβαλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλεῖν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δημοῖ ἐωῦτήν) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Αἰθῶν μὲν γὰρ δημοῖ ἐοῦσα περίβρυτος: id est ἐαυτὴν οὔσα. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περίβρυτος ἐοῦσα. Δημοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δ' ἄλωσα --- γηγῶς. Antig. vs. 20. τί δ' ἔστι; δημοῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἐδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπερ-αχθεσθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἐω-τήν communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis caussae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἄνδρας) Phoenices, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant L. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegyptio addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιαι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Πάων οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adspersas: de Sataspē nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. μετὰ δὲ Καρχηδόνιαι εἰς etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post λέγοντες Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes - - - Africam non circumnavigavit etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior Vallae erat interpretatio. Reizius, interposita post λέγοντες paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περίηκτος ἰούσα, (conf. Valck. ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumnaviam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginensium verbis, adiicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam; ad hoc licet missus. S.

17. τῷ ὀνόματι Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. Σολόειντα ἄκρην αὐτὴ Διὸς ἄκρην αὐτὴ Διὸς ἄκρην αὐτὴ Διὸς Hanno et Scylax in Periplus, πύματον Σολόειντα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. [Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. XXI.] Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos τελέσαι τὸν περίπλου Africae, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπὸ βασιλείας) ἐς βασιλείαν quod nobis e msto Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; ἐς aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀφικέσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὥς σφίσι καταγοιάτο τῇ νηϊ, Φεύγεσθαι πρὸς τὰ οὐρεα. [At novationem nec res postulat, et mssii recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia εἰσεσθαι etiam frequentatur Herodoto, εἰσεῖν non adhibetur ab antiquis, veram poëne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, memor Herod. V. c. 74. ἐσιόντες ἰσιόντες χάρους τῆς Ἀττικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μούνα: hoc aptius respondet ad πόλιας: χάρας ἐπιλδοῖν et ἐπιναί χάρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μούνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum patrasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰσόντες in posterum caritura. Utunque ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε ἔλεγε, causam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Causam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε ἔλεγετο) Hanc causam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τὸδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ peperisse potuit ἐλέγετο. In proximis [lin. 28.] pro ἔλεξε δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, ἔλεξε δὲ ὃν (pro αὐτὸν vel ἐκεῖνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθῆ: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποιεῖν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὁρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιήσαντες ὁρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνιδέναι. Diphili versus est: Συνιδέσθ

αὐτῷ Φαῦλα διαπαραγμένη. *Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνίδῃ. Herodoteo verbo Lysias p. 164. συνίγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἡδυνάκετες. VALCK.* — At nec male dicitur quoque *συγγνώσκειν τινί, adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγνωστόμός τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. *ἐκὼν ἐπιλήθομαι. Arch. codex ἐπιλήσομαι, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τῆς Δελφῶν, -- τοῦ ἐπιστάμενος τὸ εὖνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λέγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. VALCK.* — Ut hīc, similiter III. 75, 5. *ἐκὼν ἐπιλήθετο: et τῶν ἱεροτέων μνησθέντες ἐπιλανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχει, quod pro κατίσχει in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corrigit Lector. S.*

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδέα) Superest hodieque *Scylacis Caryandensis Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hīc nominat, post Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. *ἐκ Κασπατύρου τι πόλις καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς) Vitiosum Arch. Κασπατύρου accedit quodammodo ad Henataei ap. Steph. Κασπάπυρος. [In scripturam Κασπατ. apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs arbis et regionis Pactyicae certo non potest finiri. Hecataei πόλις erat Γανδαρικῇ. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si Caspatyrus fuit, ab Indo, sicuti hīc innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe H. Dodwellus nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem confundens. Amnium enim solus Indus praeter Nilum, ex priscorum sententia, crocodilos alebat: sic Noster, et, quem in examine*

Dissert. *Dodwelli* optime *Iac. Gronovius* excitavit, *Arrianus* 'Αναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea *Gronovius* pro *Indo* consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Reliq. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, *Hydaspem* signare, in *Zaradrum* influentem, qui se *Indo*, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. *WESS.* — De *Caspatyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commodè collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam *Viri* clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. *S.*

14-16. οὕτω καὶ τῆς 'Ασίης etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένη, videlicet 'Ασίη. Non quidem συντάξιως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: utut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura *Ampl.* est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος; --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in mssis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. *WESS.* — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquevi. Et παρεχομένη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς 'Ασίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν - - ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνύρηται ὁμοῖά περ ἔχομένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae - - reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παρεχομένη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adtinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capitis iuncta Buharius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία τοῦτα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviiis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censeri; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μήκῃ - - παρ' ἀμφοτέρω παρῆκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μήν ἑούση γῆ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Ταναιν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeotam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) Procopius Bell. Goth. lib. IV. 6. Herodotus exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, καὶ Μαιωτῖν καὶ Πορθμ. Qui cum Μαιωτῖν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitratu Procopius, sicut et Valla, Maeotidem paludem hic intelligere. At, quum in τὸν Μαιωτῖν consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus Maeoticum fluvium hic dici Tanaim, (i. e. qui per Maeotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμῖα τὰ Κιμμέρια) De Porthmiis Cimneriis vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - γυναικὸς αὐτόχθονος) Iovis ex Epapho neptis Isocrati Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] Eustath. ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρὸς: cui in Asia, Promethei matre, Apollodorus Bibl. I. 2, 3, et Schol. Apollonii Rh. I. 444. adstipulantur. Herodoti alia sententia, quae et in Stephani Byz. Ἀσία. Est Eustathius in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄρως. [pro Κόρυς, quod habet Herodot.] Fuit Manis filius Atys I. 94. quem prae-ter et Cotyn genuit, indice Etymol. in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, Dionysio Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide H. Vales. ad Nicol. Damasc. p. 68. Utique imprudenter in Eustathii partes Ampl. Bouherius Diss. Herod. c. 5. transiit. WESS.

15 seqq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κόρυς, τοῦ Μάνω) Non alibi Κόρυς fit apud Herod. mentio; quod nomen, in antiqua Ed. Vallae versionis omissum, primo quidem aspectu potius videtur Thracicum: Ἄρως certo nomen est Lydiacum; praeter Regem, sic Croesi filium nominat Herod. et patrem ditissimi illius Pythii, tempore Xerxis nobilitati. Accedit ad haec, Lydiaca narrantem Herodotum lib. I. c. 94. (non sanequam ex Xantho Lydo, quod Galeus putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ὠνόμαζεν οὐδ' αὖ μὲν τῆς γραφῆς, δύνασται Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηδῶν εἰς Ἰταλίαν κατασχοῦσαν ἐπίσταται, teste Dionys. Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) Herodotum, inquam, non ut hic Mani filium dare Κόρυν, sed Ἄρω: ἐπὶ Ἄρως, τοῦ Μάνω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄρως, hic legisse videtur Eustathius; cuius ista extant ad Dionysii Perieg. vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματι ἑπω-νημίας ἔχειν γυναικῶν. - - Λυσιόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίῳ τοῦ Ἄττος καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν ἁφ' οὗ καὶ ἐν Σάρδεσι
 φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιας: sunt enim et
 postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τε καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι φυλὴν
 καλεῖσθαι Ἀσιαῖδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his
 Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transpo-
 nenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae
 Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene ob-
 servavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eusta-
 thio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur
 etiam ἀπὸ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίῳ scriben-
 dum ut apud Herod. Ἀσίῳ. Forma vulgari dare quoque
 potuerat Ἀσίῳ: *Asias* enim, Ἀσιας, Ἀσίῳ, Ionice flectitur
 Ἀσίης, Ἀσίῳ. Atque ob has forte rationes videri posset
 hoc in loco Herodoti nomen Κόττος in illud Ἄττος conver-
 tendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus
 de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil
 novandum iudico servandumque Κόττος nomen. Primum
Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in
Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κόττος ἰστοροῦντιν εἰδόν. Dein-
 de multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic.
Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove;
 Iovis enim filium *Manen* primum istius fuisse regionis
 Regem: τούτου δὲ γεννηθῆναι Κόττον τῷ δὲ Κόττῳ δύο γενέσθαι
 παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττον ἐκ δὲ Ἄττος Λυδὸν Φῶναι καὶ Τυρρηνόν;
 quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit
 regni paterni haeres: de Attyë, huiusque duobus filiis
Lydo Tyrrenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219.
 ed. Cas.] Utrumque dedit et Attyi filium Herodotus; solum
 quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et memi-
 nit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, I. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint
Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in
 rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrenum
 prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τόρρη-
 νον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, no-
 mina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Con-
 fer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθεὸς Ἀσίης) Ista quidem verba,
 si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tan-
 quam παρενθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si de-
 disset, per Asiam Promethei, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὲν ὑπάρχει γ' ἡ *πρωτὴς τοκάς*. Schol. ἡ *Ἀσία* Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. vid. Doctiss. Twaites ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς *Τυρίης*) Hoc verius ob lib. I. 2. et *msstorum* decretum. Non negò *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. *Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex *Phoenicum* lingua elegantes, lib. IV. *Chanaan*. c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχονεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocat: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γεόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφία prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene *Noster*, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. πάρεξ τοῦ *Σκυθικοῦ ἔθνος*) Olim vacula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν γεόμενον ἐκ τοῦ *Σκυθικοῦ ἔθνος* πάρεξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigerem *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ *Εὐξείνιος* παρέχεται ἔθνη ἀμαχίστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἰλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ *Σκυθικοῦ*, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάρεξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ *Σκυθικοῦ ἔθνος*, figura hic obtineret, quam *Χιςμὸν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἶστε δ' ἄρ', ἕτερον λευκὸν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίῳ. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἶστε ἄρνε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίῳ καὶ Γῇ, ut sua sibi singula subiician-

tur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἔθνος τῶν ἡτῶς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχουμεν προβαλίσθαι (sic mssti) σοφίης πύρι; alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, παρὲξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: haec, alterius, παρὲξ Ἀναχάρεσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythiis scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustris vehunt: Φερέοικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμάξοικοι, Melae II. 1. ἀμαξόβοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπήναι οἱκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπνυνται, possident, habent, pro πέπνυνται. Saepius in verbo πέπνυνται erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit interpretatione. VALCK.

14. οἰκῆματα τέ σφι ἢ ἐπὶ ζευγέων) Nulla caussa viro docto κτήματα τε refingendi. Φερέοικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorundem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλατὰς ἐτίνας Πεδάρσοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, et praeter cetera Hipocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐπαυθα καὶ οἱ Σκυθαὶ διαιτεῖνται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκῆματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξαις οἰκεῖν: quos currus graphice expingit deinde. WESS.

15. κῶς οὐκ ἂν εἴσαν οὗτοι ἄμαχοι;) Nullam nec in Eu-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκύθαις ὁμογνωμονούσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 465. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς διαίταις εὐτελεῖς ἔντες καὶ ἐν χρηματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, αὐδῶν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - Gens et laboribus et bellis aspera: vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostris in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πεδιάς αὐτῇ, ποιῶδης τε) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferrunt; fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [l. c. §. 92.] de Scytharum regione, πεδιάς ἴσσι καὶ λειμακῶδης καὶ ψιδή καὶ ἔνυδρος μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐσχετύνουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων. Cuius λειμακῶδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, Λειμακίαις, γοτεροὶ καὶ ποιῶδεις (male antea ποιῶδεις) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λειμακίστεροι in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coö sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἔνυδρος reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἰστρος μὲν πιντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πιντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ἰπτάκυρις] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ἰπτάκυρις reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatus stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Paeyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γέγονε ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐσδιδόντων malueris) εἰσὶ δὲ οἶδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - - ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδοῦσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσὶ δὲ οἶδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ ῥέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνου ῥέοντες, Reiskii οἶδε ῥέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνου ῥέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνου ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτιγενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοί, esse dicantur πέντε μόνου. quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommodè repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo οἱ ante ῥέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνου, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρετα) Amnis Πόρετα in Arch. prave Τώρετα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluviis in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II. P

ctavit *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluvii* c. 51. et seqq. idem *Vit* doctus ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie*. S.

[10. πρὸς ἡῶ μέων) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 205 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. in δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ. in δὲ τοῦ Αἰμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἰμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte bis positum μὲν particulant statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἰμου: posteriori vero, ubi ait πῶς μὲν οἱ μέωντες, respondere in δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrsis*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Eruit; et tota non audit Alazona ripa*: ubi *Heinsius* et *Burmamnus*. Mox μέσσην τοῦ Αἰμου praestat. Nilus μέσσην Αἰγυπτου σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσσην τάμνων Λιβύην, et Ister μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. **WESS.** — De fluvio, qui *Seius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10: quemque ille laudat *Gatterer* in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰσκος fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a Nostro indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesius*, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) ὃ ἰσχατοὶ πρὸς δυσμέων οἰκίσουσι. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* aemulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύντας

ἀναμάσσονται ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtæ quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallæ Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μισὰ Κύντας vertendum præter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtæ Odys. λ. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἴστρον post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνήσιους sive Κύντας in Britannia Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quæ octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ἐκ Κελτῶν οἱ Ἰσχατοὶ etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsân posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, præter cetera, speciem exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρηνὸς πόλιος, οἱ δὲ Κελτοὶ, inquit, ὁμοφυλοῦσι Κυνησίοις (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ Ἰσχατοὶ πρὸς δυσμίων οἰκόνει τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtæ -- finitimi sunt Cynesiis, qui (qui Celtæ, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtæ ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Dedita dedit Is. Voss. ad Melæ III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Dist.

Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in Ἰβηρίαι quo Πρώτον μιν, ait, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς (τῆς Ἰβηρίας) εἰκοῦν-
τες τὰ πρὸς δυσμίων Κύνητες ὀνομάζονται (ut hic apud Herod.
Κελτοὶ ἰσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμίων μετὰ Κύνητας) ἀπ' ἐκείνων
δὲ ἤδη πρὸς βορείαν ἰόντι Γληῖτες· μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem
Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γληῖτες memo-
rantur, ἔθνος Ἰβηρικόν μετὰ τοὺς Κύνητας. Tartessorum vicini
in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν adpellatio-
ne insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae ha-
bitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac
Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν). Ut saepius in
talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Ad-
ditur, ut hic, a Phoenicide Comico apud Athen. XIV. pag.
652. B. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ
ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit Herodoti. In
seqq. mihi quoque placet ἀποκρατίει: huic verbo subiecta
citatur Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.

9. ὁλόγω τε μέζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent:
μείων sive ἴσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσοσπερ ἴστι,
ἢ ὁλόγω γε, aut ὁλόγον τε μέϊων τῆς etc. aut paullo minor. Ni-
hil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbris
solent intumescere: in Istro diversum quid observat,
quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paulum
tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec
Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἴστι. ex proxime sequentibus
intelligitur τῇ ἰωντοῦ φύσει.] Elegans νιφετῷ δὲ πάντα χρεᾶ-
ται [lin. 10 seq.] explicuit Hesychius, χρεᾶται, μολύνονται,
verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et
sordent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi vena-
tor Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῷ κεχρημένος, pruina et nive
madidus coloratusque. Nam κεχαρημένος R. Bentleii, viri sa-
gacissimi, praeter inventum non habet cur recepto ex-
cellentius putetur. Porro εἰ οὐσα ἀμφιλαφῆς rediit in sta-
tionem, unde ob similitudinem praecedens participium
everterat. WESS. — Χρίεται, quod ex Arch. Vind. et Pa.
pro olim vulgato χρεᾶται recepi, videri potest ortum de-
bere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique for-
mas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem
quidem formam χρεᾶται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 6.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim *χεῖται* legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est *Noster*. Quare videndum, ne, quemadmodum ait *ἔται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χιμῶνος πάμπαν ὀλίγω*, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, *νιφετῷ δὲ πάντα* (i. e. *κατὰ πάντα*) *χρεῖται αὕτη ἡ γῆ*, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi σποδιῇ κορημένος αἰθῆρ*. *Hymn. in Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. *ἄρχεται δὲ μέων*) Herodotea sunt, ὁ γὰρ δὲ *Νεῖλος ἀρξάμενος* -- *ῥέει*, lib. II. 17. Et cap. 33. *Ἴστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος* -- *ῥέει*. Tum huius libri c. 49. ὁ *Ἴστρος ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν* -- *ῥέει δὲ* --. Recte hinc mssti. *Amnis Tyres sive Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, *Τύρις*: hinc accolae. (qui *Τυρῆται*, ut in *Arch.*, esse debebant) *Τυρῆται*. Non neglexit hoc *Stephanus*. WESS.

CAP. LII. 4. *Μήτηρ Ὑπάνιος*) Hinc *Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant*: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. *Μαιῆτις*, αἰτ, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. καλεῖται δὲ Μητέρα Πόντου. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scythia* -- *matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. *Maëstin Temerinda* (*Scythae vocant*,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Doctiss. Iac. Nic. Loënsis*. *Miscell. Epiphyll.* VI. c. 21. VALCK. — *Hypanin* Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog*. S.

7. *πικρὸς αἰνῶς*) *Hesych.* *Αἰνῶς*, δινῶς καὶ χαλεπῶς. *Apolon.* *Rh.* III. 15, ὑπερφιάλος πέλει αἰνῶς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δεῖδω. *Scriptor* suum agnoscit, cum de *Scythica* regione αἰνῶς ἀξέλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. De amne et amaro fonte *Iornaudes* quaedam, sed imperite confusa, *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur*. Melius paullo *Codicea*

scripti, *Danaper* [sic *Scriptor* ille *Hypanin* permutaverit cum *Borysthene*, cui quidem *Hypanis* haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi sit *Ponto* vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphoeo* cognomen est. Verius iidem *Exampeo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι εἶδεν πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavus*, ὡς μεγαλήτι σμικρὴ εἶδεν κρινᾶ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὕτ' ὀλίγον τι εἶδεν πικρὴ, ἢ etc. Neutri *Codices* addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam *codices* postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι εἶδεν πικρὴ, ἢ, μεγάθει σμικρὴ εἶδεν, κρινᾶ τὸν Ἰπταν, ἔδοντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάθει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλές οὕτω δὴ τι -- ὡς -- ἐκέλευε. IV. 184. ὅσον οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ αἰά τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον -- ὧδε δὴ τι εἶδεν εὐπεία χειρωθῆναι, τὴν -- ἔσχε. IV. 28. δυσχείμερος χώρα οὕτω δὴ τι ἐστὶ ἔνθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιόσδε respondentem expectasses, omittere solet *Noster*, asyndeton amans, veluti III. 12, 9. I. 51, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κρινᾶ vel κρινῇ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄπορον ποιεῖ. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκδοῖται εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρὰ, ὥστε κρινᾶ τὸν Ἰπταν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine praefert *Athen.* II. pag. 43. c. d. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ἰπτανίς: ubi *Μητροδώρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 34. ubi Democrito puero Xerxes praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, ἡνίκα ἐξήλ-
σθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος: hic nihil de Democri-
to, eiusve patre; sed Μητρόδωρος, Metrodorus, egerat etiam
de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθῆνης ἐστὶ πολυαμύστατος etc.)
Quae de Borysthene [hodierno Danapri, Dnieper] sequun-
tur, Melam paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis moni-
tum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Pri-
mum Borysthenes νομάς τι καλλίστας καὶ ἐν . . . ἰσχυράς κτή-
ναι παρέχεται. Mela, alit lactissima pabula: εὐνομιδιστάτας,
quod dabant Editi, recte reiecit Gronov. deditque e Med.
cod. spectabilem sane lectionem εὐνομιδιστάτας: cui prae-
tulit a se excogitatum G. Arnaldus εὐδοκμιστάτας in Anim.
pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Per-
placent interim Latina Vallae: pasoua praebens amoenissi-
ma, et accommodatissima pecoribus. Reperit in Glossario
veteri, quod instum habuisse suspicor Laurentium: Accom-
modatissimum, ἐπιτηδεύστατον: an et in Herodoteo suo co-
dice legit ἐπιτηδεύστατας? hoc equidem omnium iudica-
rem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus anti-
quus nominum: apud Herodotum occurrunt σπονδαιόστρα
[I. 8.] et ὑμηρίοστρα p. 117, 6. [II. 77.] ἀμαρφιστάτην recte
dedit Gronov. p. 80, 5. [I. 196.] Ex Alemane nobis ἡδυμί-
στατον servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia huius gene-
ris Democriteam habet formam ἐπιτηδεύστατον Eustath. ad
Hom. Od. β'. 89. VALCK.

8. εὐνομιδιστάτας) Bene Gronovius ex msto. Aldinum fin-
xerat Pavius εὐνομιδιστάτας, e Med. εὐδοκμιστάτας Georg. Ar-
naldus Animadv. c. 30., opera inutili, [Habet Hesychius
Εὐνομιδής, interpretaturque εὐνόμιστος, id est bene curatus.]
Revocavi καὶ πλείστους [I. 9.]: maxime [eximie] optimos et plu-
rimos, ait, pisces flumen praeberē. Hesychius, Διακρίδόν,
ἢ διακρίσει ἄριστος, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et
Albertio. Diversius, τοῦτο δὲ διακρίδόν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον
ἔπεισεν κακόν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

9. μέν τε καθαρὸς παραδολαροῖσι) Mela: Turbidis aliis liqui-
dissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus:
πίνεται τε ἡδιστός ἐστι: hoc saepius aliis, πίνων. ἡδὺ πίνειν

ὑδωρ οἶνος ἡδίων πίνειν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 311. πίνεσθαι ἡδιστος, βίαν καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. *Herodot.* et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ῥέει διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. *Pausan.* IV. [c. 34.] pag. 363. διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθύς ἀναθήουσιν ἐς τὸν Πάμισον, αἱ εἰς ὑδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ὑδωρ, et ἥσος καθαρὸν, opponi solent ἥθη τετραρχύμενα καὶ θολερά, velut apud *Dion. Chrys.* p. 402. D. et in *Lysidis* Epistola. *Ioann. Chrysostomus* T. II. p. 448. A. θολερά βεύματα dixit, et καθαρὰς πηγὰς. VALCK.

12. ἄλλες τε ἐπὶ τῷ στόμι.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio *Dion. Chrys.* init. Orat. Borystheniticae p. 437. Κήτεα τε, inquit *Herod.* [lin. 13.] μεγάλα ἀνάκονθα, τὰ Ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς τὰρίχευσιν. Alit, secundum *Melam*, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat *Salmas.* in *Solin.* p. 187. D. Τάριχος Ἀντακαῖον bis memorat *Antiphanes Athenaei*; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in *Lyncei* senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαῖον μικρόν. [apud *Athen.* IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad *Hesych.* notata in Ἀντακαῖοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a Comite *Marsilio* in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. Io. *Matth. Gesneri* observata in *Act. Soc. Latin. Ienens.* Vol. II. p. 20. WESS. — *Acipenseris* speciem alii intelligunt. S.

15. Μέχρι - - Γέβρου χώρου) Γέβρου verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χώρος αὐτὸς, Γέβρος. Etiam *Steph. Byz.* WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέβρου χώρον) τεσσαράκοντα ἡμερῶν πλὸς ἐστὶ) Iam olim *Scymnum Chium* et *Pomponium Melam* eundem dierum numerum in suis *Herodoti* codicibus reperisse, in *Var. Lect.* monui. *Reizius* vero in Praefat. ad suam *Herodoti* editionem p. XXI. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse *Herodotum* h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus τεσσαρεσκαίδεκα scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et *Gatterer* in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. *D'Anville*, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀροτήρων Σκυθίων, νομαδῶν Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερῶν aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἑνδεκα ἡμερῶν, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in Sandomirensi agro scaturire, *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. Conf. *Stukium* ad *Arrian*. Peripl. Ponti pag. 156., praetereaque *Paul. Piasecium* Chron. p. 45. WESS.

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὧν μέν τις ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [L. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. Φαίνεται, inquit, μέν τις ἐρήμου ἐς τῶν γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόν νύμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερῶν legitur ἡμερῶν ἑνδεκα. Nunquam *Herodoto* dicuntur nisi οἱ γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hypacaris* dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίων μέν. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ γεωργοί, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela* p. 125. *Panticæpes Nomadas Georgosque* determinat. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur*;

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. b. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi *ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι*. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recordor τοῦ Αἰσίου τέλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ ῥέθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, κεῖται δὲ πρὸς τῷ Ἰππιδί - - οὐ πολὺ ἀνωτέρω τῆς Ἰππολάου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρην) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. b. ubi ἡ Ἰππολαίου καλουμένη ἄκρα dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεόν ὡσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπέπτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν ταυτέων, ἐὼν ἔμβολον τῆς χώρης, Ἰππόλειω ἄκρην καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλειω, occurunt et ap. Herod. Μενέλειω· Χαρίλειω· Ἀρκεσίλειω· Ἀναξίλειω: sed, qui saepius est ἀρχιμενέως, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιμενέως diceretur? VALCK.

27. ἱερὸν Μητροῦς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἱερὸν Δῆμητρος relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ἰππιδί iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενεῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ἀπὸ τῷ Ἰπών) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ἰπών: ut IV. 18. οἱ οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ἰπών. Sub montem habitantes οἰκῶν dicuntur ὑπ' ὄρεϊ: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστροῦ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάρεϊ ἐπὶ τῷ Μαρσύν. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπω, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mssis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.]

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν] ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς νήσου -- οἰκίται ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο πυνέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξω στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικαπῆς] Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danvillium Mannerlus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacrin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri alique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχολωτάτη) Unde ἐπιχολωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐνχολωτάτη refingitur ἐπιχολωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχολωτάτη, ob νομάς ἐνχόλους, passeu succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγομένους, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοημένοις] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχυλος habuit hanc notionem, translatam ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὄργαις ἐπιχύλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θερμώτατος καὶ ἐπιχυλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρᾶος τὴν βίαν καὶ τὸ ἐπίχυλον αὐτῆς λεαίνων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque do fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεσθαι τοὺς θύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damuetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη παστῶν ποίων) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χυλός prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίην χυλῶ εὐαλδέι χλωρὰ θύονταν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervagi ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχυλωτέρος et κακοχυλωτέρος apud Athen. II. p. 68. F. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. E. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοημένοις δὲ τοῖσι κτήνεσι ἐστὶ σταθμώσασθαι, ἔτι

τοῦτ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in 'Ανοιγει, et 'Ανογο-
 μένους interpretatur σχιζόμενους. De Soerate Alcibiades in
 Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνῶδες ἔξω-
 θεν περιβεβληται - - - ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσις, εἴσθε, γέμει σω-
 φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
 da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
 ad iudicandum quam sint εὔχυλοι herbae in illo terrae tra-
 ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Wes-
 selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
 buli literas ἐπιχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
 antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπιχυ-
 λος, idem atque εὔχυλος sonans, in usu graeci sermonis
 fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα - - καλεῖται Παπαῖος)

Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit He-
 rodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod credi-
 derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
 Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
 expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16.
 summus Deus dicitur χριστός διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἦεν καὶ
 ἀγαθοδότης, ὅπως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
 Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη
 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312,
 46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
 bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
 cidit, utpote facillimus enunciatus, ἀπ, πα, παπα, qui-
 bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
 ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
 Aristophanes tanquam eiusdem generis προφωνήσεις παιγνιω-
 δοτάς consideravit vocolas ἄππα, πάππα, μάμμα, τέττα,
 ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad ρ'. p. 1159. [1118.
 ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.]
 pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
 Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ [cf. Valck. ad Adonias. p. 382.]
 Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
 notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In
 Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ᾧ βᾶ γᾶς παῖ
 Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεὺς, ut μᾶ,
 μᾶτερ. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat Io. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. t. p. 429; 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάππυ: et ex his Herodoti, Scythis Πάππον. Attigere etiam Spanhem. ad Cal. lim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

10. Πάπαϊος) Bithyni Iovem Πάππυ parili ratione invocarunt, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cuperi (Epist. ad Lacrozium IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάππυς. Nullum profecto patris πατέρων ἀνθρώπων ὄνομα, vere Sopater ap. Stobaeum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀπριπάρα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΡΙΜΗΑΣΑ ex scripturae errore in Origene et Valla. Non repetō, quae viri doctissimi Sopin- gius, Küsterus, Alberti ad Hesychium. Indicandae Io. Schef- feri hariolationes Upsaliae Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀπρι- πάρα sive Ἀπρὸν πάρα secatur, ut tota terra sit et Germano- rum Hertha; et Ἀπρὸν fit Πάρῃν, quia Iupiter Papaeus, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θάψι- μωδῶς arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissen- su. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequa- que certa ratione, ingeniose utique et erudite exposito- rum, reperiet in Commentatione inserta Additamentis ad Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum translatam, Vol. III. p. 43 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 2. περὶ πάντα τὰ ἱερά) In Vallae Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni Marti. Ἱερά non hic fana, sed res sacrae sacrorum- que ritus sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non reticuit Laurentii peccatum Cl. Παπῶ. WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱερὰ hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡτίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δισμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐπὶ δῆσαντο Παικτὰς πυσμάτων ἀρχαίς: *tortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δισμῶν ἀρχαίς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar lintei σκιῶς τέσσαρσιν ἀρχαῖς δεδεμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δισμῶν αὐτοῦ τεταμμένα. Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε; Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῶτον lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν ἔλκον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιὼν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque Vallae lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.] Iam [lin. 9.] οὔτε κατηξάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε κατὰ ξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατάρχεσθαι. Lege L. Küster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξύλου ἰούσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 34. Σκύθαι, ξύλων ἀπορία, αἵτινα ἀν καταθύσωσι. τοῖς αὐτῶν ὁσίοις ἔφουσι. Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum egent, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λίβητας memorat ἐπιχωρίους, μάλλοντα Λεσβίοις

κητῆρας προστεκίλους: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέβιοι κητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδε ἐσφι --- ἐξέρπται, alibi τοιόνδε pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἐς λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λέβιος, quid indicetur, non celasset. Λέβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέβιον ποτηρίου εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τοὺς ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Bedui* nos probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* *Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρχάμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proiicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπάρχεσθαι, mactatā et coctā victimā. S.]

15. τὰλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ'. 124., Galenus in Hippocr. περί Ἀρθρ. p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertunt. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat *Valla*: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manum versioni *Vallae* adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱρήια, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit *Valla*, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam *Herodoti* advocat *Eustathius* in Odyss. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex *Aristophane* Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] *Herodotus* VII. 171. λυμέν τι καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοις. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηπάνασι. vid. *Foesii* Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρηϊ ᾧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scriptique, τῷ δὲ Ἀρηϊ ᾧδε κατὰ νομοῦς etc. [Olim κατὰ νόμου; prisco ritu intellexerat *Valla*.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suis νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχήια erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum expectare posset aut suspitari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὧς δὲ σταδίου ἔλαστος scripsisse *Herodotum*: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, *prisco ritu* [ut Valla,] vel *legitimo ritu*, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in *singulis nomis*, sive *praefecturis*. Sunt nobis multo quidem notiores νομαί, *praefecturae*, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae *nomi* designentur. Ut in Aegypto *nomi* suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου ὁ Νομάρχης ἐκαστος ἐν τῷ ἐαυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερᾶ κρητῆρα οἴνου, ἀπ' οὗ κίνουσι τῶν Σκυθίων ὄσους etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννείαται, sine Scriptoris nomine leguntur in *Etymologico* M. pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. *Fasces virgarum*, Φακέλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. Φακέλους ἄλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. *Receptum*, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκεῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ὄγκον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκεῖς vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. *Nec templum apud eos visitur aut delubrum - - - sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem - - - colunt*: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodaeii Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. proferitur Ὠκινάκης, et τὸν ὠκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὠκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τῷ δ' ἔτι πλέω θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοισι θεοῖσι: quae mihi quoque vulgatà multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱρήια) Per sane tritum in Musis ἀπέργων, usu longe diverso. [pro communi ἀπείργων.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Απέργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱερήια ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπαρξάντες, quo ad ἐξάρματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἐξάρματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαρξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. II'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρξάων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρ-
ξαντες, licet nunc longe diversa atque aliàs notione acci-
piendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. ῥέζω, sive ἔρδω,
sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med.
ἔργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω, et feci

significat. Quare, ut θυσίας ἔρδειν est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud *Hesychium* ἔρξον, θύσον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱρήια (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commode significabit *postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt*. S.

CAP. LXIII. [1. οὐδὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι) *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζειν Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et alias quidem eum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]*

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) *Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum praeterea ἐκσεῖς Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arcet: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελῖν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Iungermannii exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Aem. Portus a veritate proxime afuit, ὀργίσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσας fingens. Suidas, Ὀργίσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timaeus. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίσας accepit, ex ὀργάω. Ruhnkenius ad Timaeum p. 130. praeclare, Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἄνδρα κανὼν, ἐκδεῖρας τὰν κεφαλάν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallae et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. WESS.*

8. σαρκίσας βοῶς πλευρῇ) *Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργᾶν. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat, carnem detrahere, et Herodoteum verbum (scriptum*

ibidem quoque σαρκίσαι) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: σαρκήσας βοὸς πλευρῇ δίψει τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἅτε χιτρώματριν ἔκτεται. Ἀποσκυβίζειν, pellem detrahere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἔνεσθεν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ὑπερβεν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutet, sententia. Serra postquam absciderant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat proxima, sed κεφαλᾶς aut κεφαλῇ. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avars, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσεθήκαντο) Vindob. προσεθήκαντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πένθος μέγα προσεθήκαντο lib. VI, 21. nisi προσεθήκαντο plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προβέιτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγκαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λεύσσοντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis præcesserit singularis ἐπιλέγει, et ὡς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a singulari ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῖν οἱ δὲ τοῦτο --- καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνειδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὗτοι σύνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σύνδυο,

σύντρεῖς, σύμπεντε: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία' σύν πέντε καὶ ἑξ τριηραχούντες. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐτριηράρχουν, ὅτε σύνδυο ἤμεν οἱ τριηραρχοί, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σύντρεῖς, est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praeecuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντεύονται βάβοις ἰτεῖνσι) Non nescio, quid pro vetere ἰτεῖνσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἰτεῖνα habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum βάβομαντεία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogus ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάρες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάρες etiam lib. I. 105.; ubi θηλή eorum νοῦσος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τρεῖς [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitiosae propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάρες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμίμητον τὸ

τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦτον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικίᾳ: sive αἰμορροΐδας, forsitan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρογόνοι, sive ἡμιάρρενες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διαλααμμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰλημμένος, bene, sicuti c. 94. *Iusurandum per solium regis* hinc abiit multorum in conmentationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίν, *Vestam, regiosque Lares*, [τὰς βασιλῆας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίων βασιλείαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. κατὰ δῆσιν ἐπισημαίνεται) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσιν· ὁ δὲ σὸς λαλῶσαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξῆναι παρανοίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάζειν, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάζειν, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἥν μὲν καταδῆσιν ἐπισημαίνεται - - ἥν δὲ ἀπολύσωσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπέλυσαν μὴ φῶρε εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατέδσαν φῶρε εἶναι. Reiskius utroque loco κατέδσαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθερῶσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατέφσαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσαι et ἀπέφσαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen cón-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλήσωσι καμάρης Φρυγῶνων fasce cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Polux. Καμαρωτὸν ἄρμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. r. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferens: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνῇ per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπεδήσαντες [lin. 3.] probum, et στομαῖσαντες idem ac φιμώσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsitan olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγῶνων; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγῶνων Φάκελοι c. 62, 4. Φρυγῶνων δέσμαι Hesychio, in Ἀγκαλίδες, ut alibi δέσμαι δραγμαίων. δέσμας δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπεδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χείρας ὀπίσω δέσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίσας redditur συνδήςας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est ἐμπεδῆσαι,

pro πιδαις ἐνδῆσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythen Hippocrates πιδῆσας - - ἐς Ἴνυκον πόλιν ἀπέπεμψε. *Homericum Aeschylus* aliique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι ὧδε) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. *Sauciant se qui paciscuntur, exentumque sanguinem ubi permiscuere degustant*; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τὺψαντες ὅπτατι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπειδὴ τοὺς βραχίονας ἐπιταμώνται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχροίην, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: *Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuum sanguinem delingunt*: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀψικάρδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπτεται αὐτᾶς. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσε μόν. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιδόχον ἀπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ δὲ ἀπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας. Quod illic τὴν ὁμοχροίην, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. F. VALCK.

4. τὺψαντες ὅπτατι) Placet ὅπτατι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. Ὅπτας et ἐπῆτιον servavit Pollux, ὅπτας quis tandem? *Lucianum* Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσεν) Si darent Codd. formam restituerem ἀνήθον, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam ἰσμοὶ et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνηθον h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod alias ἀνηθον vel ἀνητρον. Lareher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius ἄνισον: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. ἄννησον scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. ἀννήσου dant mss. *Pass. F. Pa. Pe.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. *S.*

11. τείχας περικείρονται etc.) Transilierunt haec librario-
rum oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit ἀπο-
τάμνονται. Nollem βραχίονας περιτάμνονται explicitum de am-
putatis brachiis, ut omissorum causa defenderetur. In
Scythico luctu convulnerarunt et inciderunt brachia ad san-
guinem eliciendum, quod περιτάμνεσθαι. Nihil aliud. Vide
lib. VI. 59. *WESS.*

15. ἐς τοὺς πρότερον ἤλθον) Additamento *Arnaldi* ὡς οἱ ἐς
τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos
comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.]
καὶ ἐν τοῖσι ταφῇ εἰσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat
Herodotus in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio
nulla: praesertim cum *Codd.* comodi quid et opportuni
repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις - - - καὶ ἐν τῇσι
ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt - - - et illis in sepul-
cris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non
abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβομένοις, εἶναι ἐν τῇ
Μηδικῇ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφί ἐπονται, ἐς τοὺς προτ. ἤλθ.) Plures novi, qui
ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque
adeo corrigenda. *Scythae* οἱ βασιλῆες, Regum funera cu-
rantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο
ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς βασιλεῖς sequen-
ti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeo-
que, *Gerrhos* usque prosequiebantur: ταφαὶ τῶν βασιλέων ἐν
Γέρροις εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero se-
quuntur verba, ἐν Γέρροις ἔσχατα κατοικημένοις εἰσι τῶν ἰθὺς
τῶν ἀρχόντων, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur
ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Li-
benter auctori suo relinquimus vulgatorum explicatio-
nem, quam dedit *Iac. Elsner* in Schediasmate Crit. c. vi.
Primum suspicor e proximis syllabis οἰσι male fuisse repe-
titum εἰσι, nisi natum sit ex τῇσι: hoc, vel Ionico τῇσι,
suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, ἐν Γέροις, ἴσχατα κατοικημένοις τῶν ἐθνῶν τῶν ἀρχαίων, τήβασι (τὸν νίκυν nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probō. S.

21. ἢ κατὰ στεγὰ (Laurentii pallii contegunt explosit *Portus* et uberius *Georg. Arnaldus* Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et *Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219.* ad haec *Herodotea* alludentem. *Barbarus* contumulandi mps, etsi *Scythae*, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, *Theodoreto Or. ad Graec. IX. p. 129.* teste, nondum plane in *Tartariae Lithuaniaeque* oris cessat. Vide *Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359.* WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτῶν τὴν κοιλίην, καὶ καθήσαντες, ἐμπιπλάσι ἀχύρων etc. Haec planissime firmant ea quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc *Nostri* locum debueram provocare. S.]

9. ἀψίδος δὲ ἡμῖν ἐπὶ ξύλα δύο στήσαντες ὕπτιον) Delevi vocem ἡμῖν, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἕτερον - - ἐπ' ἕτερα δύο, καταπνέοντες τρόπον τοιούτων πολλὰ ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu *Pavii* et *Reiskii*. Mox *Abbas Melotus* et *Reiskius* κατὰ μήκει [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque *Ask. schedae*. [quae commode etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκάστου παρὰ τὴν ἀκνάναν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima *Tartaria* transmissum, *Ampl. Nic. Witsen Descript. Tartar. p. 81.* ostentaturque *Leidae* non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κατὰ τὴν δὲ ὑπερέχει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπειὶ - - διαλάσσωσι - - , κατὰ τὴν δὲ ὑπερέχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τέρμον πηγνύουσι. Quem locum tractans *Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 112* seqq. commode monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque alias γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τὸρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τρῆμα. Vide clar. *Wess.* ad *Diodor.* lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρνιον, et Τόρνος apud *Suidam* legi, monuit idem *Wess.* in Notis ad Gloss. Sed τὸρμον tenent *Herodotei* libri omnes, firmatque *Hesychius* alique auctores a *Schneidero* in *Lexico crit.* laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱπτίας τοιούτους) περὶ τὸ σῆμα *Reiskius*; et sic *Valla* fortasse legi, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret πέριξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commodè servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. *WESS.* — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum *Wess.* intelligere ac si dixisset *Herodotus*, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰτστάς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοιναὶ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac πέριξ τὸ σῆμα: nam, ut πέριξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξει) Male ἐν ἀμάξῃ *Mediceus*. *WESS.*

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κίνναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κίνναβις αὐτομάτη φερόμενη ἐν τῇ χώρῃ, - - ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερέχει ἢ κίνναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρομένη φέται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέται, et τὰ σπειρόμενα φέται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρηϊκὲς μὲν καὶ εἴματα ποιῶνται τοῖσι λυέοισι ὁμοιοτάτα, attigit *Hesych.* in Κίνναβις: ubi,

ἔστι δὲ Φυτόν τι λίαν ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θράσσαι ἱμάτια ποιῶσιν.
[addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιάων. cf. cap. 75. init.]
In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox
forsan intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ
ἐξ αὐτῆς Θρήϊ (σταὶ γυναικῶν) κόσμον καὶ ἱμάτια ποιῶνται:
facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis,
ὡδ' ἂν, ὅστις μὴ κάργα τριβῶν εἰν αὐτῆς, διαγνοῖη, λίνου ἢ καννά-
βιος ἴσται: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon.
ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτῃ δὲ πολλῶ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur,
cannabim catenus lino praestare, quod et crassior et maior sit,
praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino
discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare,
docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observa-
tionem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτῃ, hac parte, hacte-
nus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur:
immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir do-
ctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρίη) Male thuribulum Lauren-
tius. Πυρίην caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente
magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.]
Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior
lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται,
quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμᾶσθαι ἢ
πυριεσθῆναι alienissimum: ὠρύεσθαι aliud esse, norunt om-
nes: eiusdem ἰδρύονται haud praestabilius. Corn. de Pauw
ὀρύονται, ex ὀρρος. Norunt medici ὀρροῦσθαι, et Clemens Alex.
ἐξορροῦσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incom-
modus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρύονται, hau-
riunt; ὀρυγῶνται Abreschius, aut βωννύονται, corroborantur.
Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio,
arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμε-
νοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et
plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost.
Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθυ
γίνεσθαι παραίαν δι' αἵματος θυμιαμένων τινῶν, lenem nasci ebrieta-
tem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes ex-
surgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem
Scythas, qui lacti illo cannabis fomento et suffitu incon-
ditum clamorem edebant, sive βοῶσι ὠρύεμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγόμενοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτο σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγόμενοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγόμενοι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἀγαμαι. VI. 76. ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίνου, οὐ προδιδόντος τοῦς πολίτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρόνται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀρύονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριῶνται, Reiskio; ὀργιῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventā, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπτονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντι; δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τειῶδε: istum, quo funere poluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subieccisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μὲνοι τῇ πυρὶ ῥύπτονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτο σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ· οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριχθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριχάσει. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἐπυρία, suisque saepe fomentiς vegetabat; sed Pelias πυριώμενος ἀπέθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Dae-dalus qualis σπηλαιου Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἐξιδρῶν λεληθότως. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακαίμενοι ἐπυριῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ὠρύονται, nulla prorsus causa fuisse videtur. Et de ἀγάμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notatione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τρίβουσι, et *Saidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήστι: ubi Critici διάσωχε καὶ τρίβε τῇ κνήστιδι εἰς μικρὰ, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ ἰόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Ξεινικοῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρεῖσθαι φεύγουσι, μή τι γε ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ) Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermanni Adnot.* 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. L. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μή τι γε, χρεῖσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, negativa particula μή adiuncta, comitatur, referri debet. De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit.* in *Aesch.* et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. *Adnot. nostram* ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρεῖσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνικοῖσι ἥμισυ, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu μάλιστα exspectasses. Nempe hoc vehementer cavent Scythae, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicarum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, μή τι γι ὦν ἀλλήλων. Illud quidem adparet, non posse μή τι γι h. l. usitata notione nedum, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, Valla; et sic fere Wess. cum Gron. At formulam μή τι γι nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen Hermannus, et ipse hunc Herodoti locum in Vigeri editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit wirklich nicht einmal: at is veterem probat scripturam μή τοι γι ὦν, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. ἀλλήλων esse debet: pro quo sicut ἄλλων me maluisse in Var. Lect. significavi, sic et eundem Hermannum (cuius novissimam illam Vigeri editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video ἄλλων legendum censere. Quo posito, hoc dicere Herodotus videtur: A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum. Quod in Var. Lect. ubi monui codicem F. cum Arch. in μή τι γι consentire, adieci „nec aliud ex Paris. adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim Parisienses codices, in usum nostrae editionis, cum ed. Wess. collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum ed. Wess. S.

3. ὡς διδίδξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης) Credo voluisse, uti mssti monstrant, διδίδξαν Ἀναχάρσις --- Σκύλης. Neque enim Anacharsis et Scyles ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorreere; sed utrique, data necis caussa, Scythae patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. WESS. — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum Reiz. et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης, ut exemplo fuere Anacharsis et Scylas. Quod autem in nostra Var. Lect. scribitur, Σκύλης legi in ed. Wess. id typothe-

tie errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et *Paris.* cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosiores narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἔστιν ὑστέρων etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedit; nisi illa δὲ particula, quae post πλίων inde ab ed. *Med.* interserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείξαιμος) Quod ἀποδείξαιμος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico; ἀποδείξασθαι. ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, *Anacharsin* in *Graecia* plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. B. ὅς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. ἐς Κύζικον, καὶ, εὔρε γὰρ etc.) Interpunxi post καί, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae* cultum, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici Argo* nautae instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τι ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδησάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conplu-
culis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνοντο τῷ
Herodot. T. V. P. II. R

τῶν Σαυθῶν βασιλεῖ, ὅστις ποτὲ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Steph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μητρὸς τῶν θιῶν τελευτὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τε ἐπικτυποῦντα καὶ κύμβαλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινά, εἶα Μπαγύρτην, ἐξηρημένον, κατετόξευσεν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυθῶ) Ut Σαυλαίῳ Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρσου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανθύρσος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάνθρσος, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ᾧ ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφικοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμαρὲς κεκτημένος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφικοῦ. [conf. Laërt. I. 102.] Periit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthysri. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἰμι, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod aliās, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πῆπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πῆπαισται edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri. Παίζειν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo pro sunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit. Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πῆπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πῆπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πίπλαισται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πίπαισται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ἄλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διανυ-*
νῆς, interpretes *Alex. Iobi* xi, 12. habet *ἄλλως. κατὰ ἀλήθειαν* et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum a Schotto in App. *Vatic. Prov.* l. 3. *Ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς*. Praefigatur vox *Ἄλλως*. *Ἄλλως ἄδεις ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρεῖς ἔχων* similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως ἄδεις* est apud *Zenobium*. In Scholiis ad *Aristoph. Eq.* vs. 436. scripserim: *ἵνα ὁ λόγος αὐτῷ πιστεῖται ἔχεισθαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λαλέχθαι χάριν*. Vulgantur ibi ista: *καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. Κ.* Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην*: ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. *ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.*) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio, Abreschio, Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, *ὁ δ' ὦν ἀνὴρ - - διεφθάρη*. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, *ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήνη, διεφθάρη*, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, *Οὗτος μὲν νυν' εὖτω etc.* (collato principio capitis LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXVIII. 4. *Ἰστρινῆς*) *Passionei Ἰστρινῆς* littera augeri debet. Urbs *Ἰστρία* *Arriano*, cives *Ἰστρινεῖς* *Diodoro*, lib. XIX. 73. *Ἰστρίη* Ionibus, inde *Ἰστρινεῖς* ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρὸς.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ΙΣΤΡΙΑΝΩΝ numi apud Vallantium. WESS. — In Var. Lect. monere debueram, Ἰστρινῆς scribi in ed. Wess. et superioribus, scriptisque omnibus, excepto Pass. pariterque ex uxore istrina dare Vallam; veriore scripturam Ἰστρινῆς primum a Reizio fuisse receptam. S.

Ibid. ἐξ Ἰστρινῆς) Ἰστρίνης scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, Herod. ἐξ Ἰστρινῆς δὲ γυναῖκός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστρίαν dixerunt: hinc fit secundum Steph. Byz. Ἰστριανός, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστρινός: hoc Ionicum et Herodoti, II. 33. τῇ Ἰστρινῇ τοὶ Μιλησίων οἰκεῖν οἱ ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρίνῃ οἱ Μιλησίων οἰκεῖν οἱ ἄποικοι. Horum cum Scythia commercia vel solae Hesychii demonstrarent Ἰστριανίδες, Holstenio commodum memoratae. VALCK.

[20. λάβεσκε δὲ) Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiecit ἔχων δὲ αὐτὴν ταύτην ἡγόραζε, particula δὲ non ad ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθένει) Quia Βορυσθεϊτίων ἄστρῳ et Βορυσθεϊτίων πόλιν, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ὑπάνι Βορυσθεϊταὶ κατοικοῦνται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθεϊταῖς, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. Strabon. lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et Stephan. Hinc cap. 24. τῶν ἐν Βορυσθένείῳ τε ἱμφορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγημε καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἰωῦτεῦ. Lysias de Caed. Eratosthen. c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina Vallae reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum Herodis Attici, quas Salmas. illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium. seu Marathoniam venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier γήμασθαι, vir

dicatur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι ἰδαίματο ἐν Βορυσθίνῃ, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ ἐπικυρήν: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἄγισθαι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμίῃν, novator Herodotus γαμίῃν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plēna phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγισθαι εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. φιλάμμουνα γὰρ οὐκ ἔθέλειν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγισθαι. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλογον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγισθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνάγισθαι restituit ἄγισθαι Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνοι τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corripiebat, deinde dedit ἡγμένος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic ἀγαγίσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἄλφιτρώων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγίσθαι διῦρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τιλεσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps βάκχιος, estque adeo Dionyso Bacchio initiari. Θεὸς βάκχιος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., διαπότης βάκχιος, tum βάκχιος et βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὁλγρον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. Διὸν ἐξευρίσκων τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαίνεσθαι etc. refragantibus mssis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκων Διὸν, ὅστις μαίνεσθαι etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς Διὸν εἶπεν ἔρωτα; Διὸς κακὸν εὐδὴν ὁρῶμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διεπρήστει) De famoso ἐπρήστει sive διεπρήστει neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διεπρήστει, ἰδρήστει, διεπρήστει, ἐπρήστει, διεπρήστει, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διεπίστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων, *fidem fecit*, seu ut Valla, *indiciū detulit Scythis dicens*. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διεπρήστευσε. WESS.

Ibid. ἐπρήστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστευσε ex Med. Cod. positum, pro διεπρήστευσε. Varia viri docti excogitarunt: διεπρήσβευσε· διεπρήστευσε· διεπρήκτευσε: quorum primum, Galei, sententiam praebebat minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διέπρησσε vel διέδρη potuerant exemplis firmari. Pro διεπρήστευσε praebebat Arch. Cod. διεπίστευσε. Si quis daret διέπεςσε, vel διέπιπτε τῶν τις Βορυσθινιῶν πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis occlusis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπισσύν. Eadem, quae hic poneretur, structurā, Ἑλλ. IV. p. 304, 14., διαπίσιν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἰαυτῶν: mox, παρῆντι τοὺς διαπίπτοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Ἑλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχάρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπισόντες, ἀμελησάτων τῶν Βυθινῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διεπισύν et διεκπαλειν. VALCK. — διεδρήστευσε probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δρῆσται, δραπίται, provocavit. ἄδρηστα ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex se nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαινεται, Bacchi sacris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἐμπνευσθείς ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐν θεοῦ vel ἐν θεῶν τοῦ κατήχου dicebatur: iunguntur et a Platone κατήχου καὶ μαινεσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύσῃ μαινεσθαι et ἐν Διονύσου: ἐξ Ἄρειος μαινεσθαι· ἐξ Ἐρωτος ἐν Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαινεσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἡμίση μὲν ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργον κἀτίσει) Dedit hoc Med. pro ἐκτίσει: alii forte Codices dabunt κατίσει, collocavit. Homericum καθίσει, pro ἐκτίσει, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διαβάς πρὸς μετώ-

ξόν τι καθύσκει τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. "Ἐξο
τάφρου καθύσκει Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρῳ θυγατρὸς etc.) Vere
scripti Codices: vere etiam ἱπανιστίαιτο Arch., Ionum mo-
re, pro ἱπανίσταντο. Agnovit hoc librariorum peccatum
et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor
Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρῳ) Docte Valla: ex filia Teris genitum;
Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat
ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, pos-
sunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Πρό-
κλῳ -- σπάντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν οὐδὲ τῆς
αὐτῆς Θρακίης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ὦκε·
-- Τήρης δὲ, οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum.
Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres
et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περ-
σὺς, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis.
Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia
Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Pele-
ponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius fi-
lium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate
donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145.,
vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν
Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγγο δὲ οὗτος Τήρης·
ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος
Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθει καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕ-
τως, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur
ap. Thucyd. p. 115. ult. Iam primum auferatur hinc in
indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis
citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae:
Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμ-
ποντες (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλέγγο δὲ
οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει.
σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται Θουκυδίδης· προστίθει δὲ καὶ τὸ
ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπεκηρυκνέτο.) Neglexit haec Valla.
Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem fir-
mabat,] notionem verbi ἐπεκηρυκνέσθαι, in missis eaduoce-
toribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Adi
Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [l. 16.]

ἀδελφεὸς Σιτάλκειω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλκειω τοῦ Τι-
ρεω. Neque temere damno πεφηνγώς τοῦτον, tot schedis mu-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἐξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιεῖν) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. —
Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄπειτον ποιεῖν. At,
quod ibi dicebat κινᾷ τὸν Ἰππιν, id, si sententiam spe-
ctas, idem atque ἄποτον ποιεῖν valet. Amat autem Herodo-
tus orationem infinitam ita continuare, ut nos, prae-
euntibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Πανσανίης etc.) *Atheneum Pausaniae*,
Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi
carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et
Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec mul-
titudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris
coniectantis ac nihil definiētis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδέναι τὸ πλῆθος — κελύειν μὲν
πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco
disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo
pacto teneri commode potuerit κελύειν μιν, ubi ex con-
iectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a
Reiskio praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον
cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus
quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus
tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura
verbum ante positum, dein post τούτους non repetitur,
c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omitten-*
dum prae-euntibus libris omnibus, aut certe *uncis includen-*
dum fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mu-
tari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρεῖμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emen-
dationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere
voluisse] lib. VI. 43. χρεῖμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici*
ex *Pluto* χρεῖμα πολὺ τιμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I.
36. [ubi quidem non χρεῖμα πολλόν, sed σὺς χρεῖμα μέγα.]
WESS. — Restituetur χρεῖμα πολλόν ex codicibus, qui-
bus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43.,
χρεῖμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος
χρεῖμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag.
459. Σὺς μέγιστον χρεῖμα, *Soph. Meleagro*; *Θησαυροῦ χρεῖμα*
ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξει --- ποιήσαντι λήσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam *vestigio pedis*. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγυσθαι τὸν Θρήν. Βοσπ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγύναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὴν --- ποιεῖσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστιῶτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi *insigne regium*, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστιῶτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβητις ἐπιστιῶτες, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeff. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστιῶτας, id Valla parum prudenter praeponitos filiis Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστιῶτα quidem τῆς διώρυχος fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut τοῖς προτετάμενοι ταῦτα πρήσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰρῷ) Ex coniectura Pavii ἐπὶ τῷ ἴρῳ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem exarsu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἰρὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐμβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os παρὰ τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyaneae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. D. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.]
Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyanaeae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyltio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερὸν, agens Clar. Io. Taylor in Praefat. ad *Marmor Bospor.* Iovi Urso sacrum, Herodotea non omisit: meminit certe *Herod. c. 87., μέσον ἐστὶ Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ.* Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἐσβάς ἐς νέα ἔπλεε ἐπὶ τὰς Κυανίας καλεσμένας ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺς τὸν Πόντον ἰόντα ἀξιόβητον: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo Darius ἔπλεε ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἵκριν. Quid si scripserit itaque *Herod. ἐξόμενος ἐπὶ τῷ ἵκριν, sedens in tabulato navis. Νηὼν ἵκρια Homero, Hesychio sunt aliisque τὰ σκινιδώματα τῶν πλοίων.* vide Io. Scheffer. de *Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τοῦ μὲν μήκος etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus.* Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis μμμ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyrum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τρηκίστοι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim ὁ αὐτὸν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χίνι τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἰσπείριοι Αἰβυεὶ οἰκοῦσι γῆν, αὐχένια στενὸν καὶ ἐπιμήκη καὶ ἀμφιδάκτυλον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* *WESS.* — Turbare *l. 11.* lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχέν, sed ad remotius referretur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχέν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχέν conf. quae ad *l. 72, 13.* notata sunt. *S.*

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δέ, ἱξαισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est socordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi* ναῦς πανημερία θύουσα, et vento impulsa prospero, absolvit stadia *mcc.* *Or. Aegypt. pag. 360.* *Theophilus in Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νυχθημέρου φερόν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem *m.* tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὠμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento *ccc.* stadia una die conficere, *Marciano* in *Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiciēte, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. *WESS.*

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis* ad *h. l.* et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag. 38.* istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαί καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄργυιαι, non sunt *trieies mille et triginta orgyae*, sed *triginta tres myriades*; sic ἑνδεκά μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυιαι, sunt *centum et undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim e *Scythica*, imputatur *Vallae* iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a *Phoenice* aut *Heresbachio*. [Immo leguntur ista, e *Scythica*, in *Laurentianae* versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoeniciana* vetustioribus. in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praeposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutiērat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. *Bertius* de Agger. et *Pontib.* c. 2., *Holstenius* ad *Steph.*, Is. *Vossius*, *Gronovius*, *Berkehus*, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec *Dionysii Byz.* ex *Anaplo Ponti*: Μῆτη δ' ὑπὲρ αὐτὸν, *Pontum*, ἀνακίχεται λίμνη Μαιώτις, ἣν μητέρα καὶ τοῦ Πόντου κατεφώμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδομένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἐστὶ δισχιλίον σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν δεσίων ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti *Casauboni* ad *Strabon.* lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. *Mater Ponti*, *Macotis*; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. *Tzetzae* ὡς μήτηρ καὶ μαιεύτρια γένους παντὸς ἰχθύων *Chil.* VIII. 773., quae et *Hipparchi* professio ap. *Voss.* ad *Melam* lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησε δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset *Med.* ἐς αὐτὸν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis *Herodoteis* etiā comparari. Sed placet coniectura *Gronovii*, *legentis ἐπ' αὐτῷ, ad Bosporum*. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λίων ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallem omisisset: in honorem enim *Leonidae* *Leo* fuerat is erectus. *Clem. Alex.* *Protr.* pag. 32, 23., Ἀργύννου νεῶν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύννῳ τῷ ἑρωμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμῶντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter aliās.] Si qui priscum ἐξ αὐτοῦ servatum vult, utatur *Pausaniae*, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνᾶμ' ἀρε-
σῆς ἀνέθηκε - - - Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS:
— Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπὶ ista
notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμὼν γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσυρία, ἐς δὲ τὴν
Ἑλλάδα, ἔθνεα πάντα ὅσα περ ἦν. Literae Assyriae, eae-
dem quae Babylonicae et Chaldaicae. Assyriae enim et
Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad
cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super
hoc loco consulendi viri docti, Anquetil in Actis Acad. In-
script. T. XXXI. p. 436. et Heeren Commentat. Soc. Goett.
T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum
literas sive caracteres intelligi par est: sed idem valet
γράμματα atque ἐπιγραφή, inscriptio, quemadmodum mox
cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor
γράμματα λέγοντα τὰδε, sic h. l. scribere potuerat γράμματα
— - - λέγοντα ἔθνη πάντα, aut tale quidpiam: verum
etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias
amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα,
ἔθνεα, insculpi iussit inscriptionem, vel titulum, (scilicet) po-
pulos omnes; id est, populorum omnium nomina, et co-
piarum fortasse, quae e singulis aderant, numerum. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτέμιδος) De hac consuluisse iuvabit
quae Fabricius collegit ad Sert. Empir. Pyrrh. Hypotyp. III.
208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσατο πᾶσι δέκα) Unice
verum hoc. Tale Παντανῆ δι' πάντα δέκα ἑξαίρεθ' καὶ ἰδῶθ'η
lib. IX. 80: et ὑπισχνύμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσιν lib.
III. 74. Pavius a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videli-
cet ταλάντοις, refingens: talenta enim aliena sunt. Genus
hoc egregie magnus Is. Casaubonius ad Strabon. lib. III. pag.
232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad Athen. IV. 10. [cap. 25.
nostrae edit.] illustravit. Pessime P. Bertius de Aggerib. et
Pont. cap. 2. παιοὶ δέκα [quod olim hic legebatur,] abstul-
lit orationi, coronā aureā virtutis ergo Mandroclem et aliis
muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod se-
quetur, epigrammate iactans. Παιοὶ et πᾶσι commutari do-
cuit Rigaltius in Artemidori I. 47. II. 42. Ego vero [lin.
4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi
Eustath. καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἤγον
ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide Var. Lect. S.

3. πασι δίκαι) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., κτήνια τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσεν, Galeus commode contulit ad haec Parthenii π. Ἐρωτ. Παθῆμ. cap. IX. πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. F.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaecque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nestri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Vallá. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθηκεν ἐς τὸ Ἡραῖον recurrit cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδροκλέης detracta priore littera pingeretur, ni msssti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enira hic commodius, quam collum, αὐχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τίαρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θιαίρου ἀενάου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. Α. Δαρείῳ μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἐλαύνοντι Ταίναρος ἐν Θράκη ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος καὶ στυλὴν ὁ Δαρεῖς στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [f. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Ταίναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contendenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam *minorem* vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque *omnis Asia* dicto audiens erat, quam ἡπειρον lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησκός *amnis* non alius fortasse ac Hesiodi Theog. vs. 345. Ἀρδηςκος: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρδείσκος Σκυθίας *fluvius*. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέτας τοὺς ἀπαθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a *Fabro* non provide arrepto. Simplex aeque ac compositum ea in re locum capessere Diodoro lib. I. 94. adscriptum est. Adde L. Küsteri Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat T. Faber ob ista praesertim Eustath. in Dionys. vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tueretur non immerito Gronov. Explicuit utrumque de Getis adhibitum Cel. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν Diodorus, et rarissimum ἀθανατιῶν Philostratus. VALCK.

5. Νιψαῖος) Confidentiam celeb. Gronovii, qua Νιψαῖος ex correctione Holstenii, fide Stephani et Suidae certissimi, exploduntur, [defendunturque Νιψαῖος] demiror; cum Vallae et Arch., quod ex Galeo cognitissimum erat, Codex ita praeferret. Mihi alia mens, Stephani auctoritatem, multis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμαῖδες item videntur boni, liquido docentes, Σκυρμαῖδας, ἔθνος σὺν Γέταις, in Stephano olim fuisse, non Σκυρμαῖδας: cui suspitioni series in Ethnographo litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro daemone [pro deo] inter Scythas habitum Lucianus, Clemens Alexandr. atque alii testificantur. Diogenes VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ᾧ Γέταις θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum Steph. Monachio ante Κρόνον posita primitus fuisse arbitreris, erroris Diogenem arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto Codicum consensu. Porphyrius Vit. Pythag. sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem Thraces pellem Ζαλμόν adpellare: unde iusta Cl. Alberti divinatio, in Porphyrio etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit Hesychii, leviter discrepans, ex Herodoto scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab alio nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranarum si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea* de *Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum* *Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.* *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδὲνα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφίτερον. *VALCK.* 4. *Γεβελίτζιν Matth.* *Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua *Lithuanica*, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zameluks* aut *Ziameluks* est *deus terrae*; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. *διαλαβέκτες τοῦ ἀποπεμπομένου* — — — *τὰς χεῖρας*) Codicum *ἀποπεμπομένους*, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. *Ῥιπτέῦσι* et *ἀπειλεῦσι* [l. 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius *διὰ πεντετηρίδος* [lin. 4.] verissimum: *Clæmens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. *singulis annis, κατ' ἔτος*, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium quinque remigum*, ex *pravis Graecis* progenitum, multos, neque indoctos homines, decipit, *Latina* magis quam *Graeca* lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. *ἤθει βαθυτέρα*) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii* Excerpt. p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: *βαθεῖ δ' ὁμοῦς ἤθει* *Θησὶν αὐτοῖς*, in *prudente et gravi oratione*, *Libro* de *Ioseph.* p. 550. E. et *ἤθει βαρυτάτῃ*, sive *βαθυτάτῃ* potius, *Θησὶν αὐτοῖς* p. 558. B. tum *ὠνήσομαι σε, βαθεῖ ἤθει φάναι*, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, *Quod Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσθενεστάτῃ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῃ lin. 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta *msstorum* consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῃ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ὁμολήσαντα Ἕλλησιν οὐ

τῷ ἀποφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀποφω-
 τῷ, ἀλλὰ δηλοῦν ἀνάπαλιν τῷ πάντῳ σοφῷ. Vocem ἀποφω-
 τῷ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνατάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μῆζον ἢ ἀπόφασιν δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidι Μνησυναίων οὐχ οἱ ἀδυνατάταται
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλάχιστον δυνάμειν ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἤθεα βαθύτερα ἢ κατὰ Θρηήκας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἰποῖς etc.) ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum Valla: Dum ea - - - ageret
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατάγειον οἶκμα) Ἀντρώδες τι χωρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (δ) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα διακίτῃσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ζάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι
 Πυθαγόρῃ) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil εἰς θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἑξαμαρτάνειν· δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώ-
 πους: in Platonis Minoë p. 318. F, Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθίσθω καὶ χαιρέτω, καὶ ὅπη
 θεοῖσι φίλον λεγέσθω ταύτῃ, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ὑπὸ Περσέων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης ὁ Ἐρξάνδρου) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II. S

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶς Ὁρεξάνδρου, et brevi post Κῶς ὁ Ὁρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Ἐξάνδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρεξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀρηγεμένον esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀποτῆρας et γεωργούς, descriptos c. 17. et 18. Mox σὺ νῦν, [ubi vulgo σὺ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀρηγεμένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀραιγεμένος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. σ'. 548. Hinc Hesychio Ἀρηγεμένη, redditum ἡροτρωμένη: quod et alibi posuit, Ἀνήροτον explicans μὴ ἡροτρωμένον. VALCK. — Ἀρηγεμένος antepenacute scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu - ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἔσται ἄποδος ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἔστι ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν με ἑωῦτοῦ εἴνεκεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἑωῦτοῦ et ἑαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἂν με ἑμεωῦτοῦ, more Ionum. [At ex schoiio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiusculè pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραιμενέω [καταμενέω scribere puto, voluerat, quod commode praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέσον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod ē Med. promit Gronov. ἐς μέσον φήτω: hoc tamen, vix a librariis exspectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φήσας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώμην - - - ἐς μέσον φήσας, αὐτὸς μέντοι ἔφωμαι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέσον hic es-

set in concilio regio: ἐν Ἀργείοις μέσοις et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἶπε ἐς πάντας τὰς, sic saepe loquuntur Tragici. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἰώνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aëolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligite lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimum abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομένου dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspergit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημαίνων, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἐς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἦδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημαίνων τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἐς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἦδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post *ἐς μέτρον* interpungitur: atque etiam, deleto post *σημαίνεων* commate, cum *Schaefero* post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημαίνεων* ad τὸ πρὸς Θάλαζ referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. *Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. *Adn.* ad I. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατύπερθε valet κατὰ τὰ κατύπερθε. S.]

[7. αὕτη ἥδη ἀρχαία Σκυθικὴ) *Haec est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmericis, versus orientem limites suos promovissent. Quid si ἥδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἥδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίνης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex *Herodoteis*; perperam, iudice *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut *Taurica*, tanta hic diligentia et cura expicta, extra *Chersonesum* fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, *Tauros* et *Tauricae* partem extra eam sese porrexisse. Fossam *Scytharum* servi, ut accessu heros prohiberent, a *Tauricis* montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ad *Maecotin* duxerunt c. 3. *Scythaeque* ad *Tauricam* regionem pertinent c. 20. et 100. At *Taurici* illi montes ad extimum *Carcinitem* sinum, ubi *Isthmi Tauricae Chersonesi* exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in *Pontum* protensi ad urbem *Chersonesum*, quae ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Haec *Noster*, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in *Periplus*. *Straboni* pars *Chersonesi* maioris ἀρχαία μεγάλη, ἐφ' ἣ ἵδρυται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque *Chersonesum*, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et *Herodotea* hinc stabiliri. *WESS.* — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem *Chersonesum*, sed totam peninsulae hic Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulae

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* appellant. Hanc igitur ad mare, quod est Orientem versus, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλ. τὴν πρὸς ἀπηνλιώτην ἄνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηνλιώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maeotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοία persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνόν) *Perrarum* in promontorio. Γουνός Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticos* ad *Euripid.* *Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegæo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀκτὴν προϊέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ aut τῶν. *Valla* verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet iugum: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουνόν pertinet Σουνιακόν, quod iugum inter *Atticae* pagos *Thoricum* et *Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum* mare prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλλεῖν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνόν τὸν Σουνιακόν) Edoceri cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrens promontorium, γουνού, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγαιος, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπιμον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνς dici potuit: *Hesych.* Γῶνς, γωνία, Λάκωνες: et fortasse Γουνός eidem

non γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, locus angularis. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούγιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocatā: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακὸν, τὸν ἀπὸ Θορικῷ μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακὸν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notionem vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφιέσθαι, caussam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων ἰσθμῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* εἰν γουνοῖς Ἀθανῶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud Poëtam γουνός ἀλωῆς nominatur, foecundum solum γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mirearis, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque κραναῖς alioqui Ἀθάνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque foecunditatis nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut κραναή regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνουῖσθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poëtarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλωῆς dicitur, nempe *eminentia*, *altitudo*; quandoquidem *areas*, in quibus frumentum triturbant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, αἱ ἐξέρχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτ' ἐγὼ etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοις εἶοικε ἡ Ταυρικὴ.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, εἰς εἶοικε ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διηκόσια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir *Clar.*, non urgent. WESS.

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de *virgine*, mox demum memoranda. WESS. in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθένον adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta *virginis* mentione, de *Chersoneso* urbe loquens ait, ἐν ἣ τὸ τῆς Παρθένου ἱερόν. Caeterum, *Taurus* istos reliquias fuisse *Cimmeriorum* a *Scythis* olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταρξάμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 38. Θύω γάρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἑλλήν ἀνὴρ, κατάρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ ῥ' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum κατάρχουμαι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam ῥα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταρξάμενοι et κατεῦξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis εὐ imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων - - - καταρξάμενοι ῥοπάλῳ παίουσιν τὴν κεφαλὴν: auspicati velut vectimam, elava caput percutiunt; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficiet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig.* in Taur. vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο, hospites sit auspicata. In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa Dea, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφιδένην τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. *Hesiodus* in *Heroinarum* catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in *Atticis* c. 43. τούτοις, ait, Ἡρόδοτος οὐμολογῶντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενοδοσιῖν, τὸ ἀνθρωποφονεῖν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπῶμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ.* in *Ep. ad Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἅπ' ὁ λήϊς τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ λήϊζόμενοι ζῶσι - - - εἰθισμένοι ἅπ' ὁ πολέμου βιωτεῖν apud

Xenophontem K. Παιδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV. 22, 8. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτάτους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrsis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρηῖξ προσεχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσεχωρήκασι δὲ γλώσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπεῖν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἴκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, *quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant*. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ numquam *quamdiu*, sed *constanter donec* (hac notione, *donec tandem, usque dum*) significat; adeoque commode *denique, postremo*, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, *quam ob rem, quam ob causam*. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, *ad extremum, malis pressi*, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόητες εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσι εἶναι notat *esse videntur*, sive *sunt*; et δοκοῦσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἰσι. Frequentavit illud inprimis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. XXII. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαυστόν τι κινδυνεύει πρᾶγμ' εἶναι πονηρία. Plato-

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide *Clariss. Ruhnken.* in *Tim.* Lex. p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten.* in *S. Lucae Act. Ap.* XIX, 27. *Neurorum praestigias* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 310. *Mela* II. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* *Anilem fabulam* tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῇς ὁπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατίσταται) Demuto nihil; nam *λυσίς Arch.* ex αὐθῇ progenitum librarii negligentia. De *Nearis, Mela, Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex praecedenti *φορεῖται*, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius; Columella de Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγέουσι δὲ μόνον τοῦτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthropophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ζῆμοις τοῦτων, aut μόνον λυκοφαγέουσι sive αἰλουροφαγέουσι, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzen,* in Belgica horum versione, librorum peccatum, et detersit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* *Scytharum* nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi *φορεῖν* tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχειν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν Φορεῖν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χρῆσθαι dicturum fuisse *Herodotum*, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρὸ φαγέουσιν δὲ μῶνοι τούτων) "Ἐνιοι τούτων venerat in mentem *Io. le Febvre*: sed quae hac legit in sede *Eustathius* (vide in *Dionys.* vs. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim scripta clariss. *Wesseling*. Vide Diss. *Herod.* p. 72. Recte Codices mss. vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφαγέουσιν] et *Plinio* dicuntur Anthropophagi Scythae, humanis corporibus vescentes, *Hist. Nat.* VI. c. 17. similiter *Melae* II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγεῖν tribuit *Ephorus Strabonis* VII. p. 463. n. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et *Melanchlaenarum*, *Bastarnas* fuisse, probatum ivit *Gatterer* I. c. p. 148. consentiente *Heerenio* p. 893. Vere quidem a Graecis *Androphagos* et *Anthropophagos* fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor *Commentationis* supra laudatae, *F. W. Beer*, in *Additament.* ad *Hist. Univ.* ex *Anglico* sermone in *Germ.* translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, Scythis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus *Bayerus* in *Actis Acad. Petropol.* supra laudatus *Wesselingio* ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκόν τε - - - καὶ πυρρόν) „Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-
rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde *Picti Geloni*
„*Virgilio* *Georg.* II. 115.“ belle *Salmas.* in *Solin.* p. 133. Πόλις πιόλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. *WESS.* — Cum *Salmas.* et *Wess.* facit *Larcher*. Est etiam apud *Claudian.* in *Ruf.* I. 314. *Heynio* ad *Virgil.* l. c. laudatum, *Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus*. Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut *Heeren* I. c. p. 895. et *Mannert.* T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις - - - ξυλίνη) Quae sequuntur de urbe lignea *Gelono* in *Budinis*, quam Persae narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt Steph. Byz. in Γελωνοί, Mela I. c. 19, 140. et Eustathius. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται καὶ Γελωνοί Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob Arch. dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae Herodotum non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vacula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρέωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11, p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. Arch. mox offerebat, δίαίτα ἡ αὐτὴ ἐστὶ Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἐόντες καὶ οὗτοι - - - ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραγέουσι) Dederat, opinor, Φθειροτραγέουσι; et Φθειροτραγέοντας Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς Φθειροτραγέοντας: in πτ facile πγ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. Strabo XI. p. 754. [p. 492. B.] et ibi Casaub. VALCK. — Phthirophagi occurrunt plures, etiam in Libya, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἰσιν, ἀπὸ τοῦ φύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, Strabo lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de Sinensium mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud Nostrum nec apud Arrianum, necesse erat sollicitare. Quod autem Portus hunc Nostri locum sub verbo Φθειροφάγειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud Herodotum reperitur. S.

10. ἐνύδριες) Porti coniecturam, a Genevensi editore perperam pictam, Pass. codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρνας [lin. 12.] iure Cl. Gronov. vindicavit, cui calculum Valckenarius noster ad Ammon. p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἰγίων στέρναστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἐίου, ἐς τὰ μάλιστα ἐν-
 τελής, etiam Αἰγύρτο Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed
 hoc Ruhnkenius ad Timaeum p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.]
 *Ορχυς laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocra-
 temque et Aretaeum amant. WESS. — Licet differentiam
 quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici
 nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil for-
 tasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus,
 in Var. Lect. declaratum est. Ἐνύδριαις, quae lutrae sunt,
 miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a Mannerto,
 III. 7. Cur vero totam ῥῆσιν illam, ἐν τε ταύτῃ - - ὑστερίων
 ἄκισιν, l. 10-14. cum Heerenio p. 919 seq. pro emblemate
 habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nul-
 lam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occa-
 sione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat
 quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et
 lutram tria alia quadrupedium genera Aristoteles Hist.
 Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum
 quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόρπατα) Hoccine, an Αἰόρπατα,
 Scythicum Amazonum sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scy-
 this Armenisque vir sit, quae Wachteri in Praefat. Glos-
 sar. Sect. XII. professio, pristinum ex Aldo et Valla potius
 erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male Herodoti fidem
 Franc. Foris Otrokocksi Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggil-
 lat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur voca-
 bulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Tur-
 carum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissi-
 mum. WESS.

13. εἰ δὲ Κρημνοί, εἰς τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnan-
 tur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; sunt-
 que ad rem non necessariae. [Uni Ask. desunt illae: com-
 mode alii γῆς τῆς.] Cremni, liberorum erant Scytharum, ad
 Maeotin c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχοῦ-
 σαι - - ἰπποφοβίῳ - - καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in ani-
 mo erant, ἐντυχοῦσαι - - ἵπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime
 adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν) Docent sequen-
 tia, Amazonum aliquas fuisse praelio peremptas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν τοῦτος etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[9. εἰκάσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκάσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἐξεγένετο οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc *Thomae Mag.* decreto in βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. *Magister* ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere *Herodotus* recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ει Iones eiecere nonnunquam τὸ ἰῶτα, *Θηλέην* scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat *Eustath.* in *Hom. Iliad.* ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] Ἰωνες, inquit, τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, αἷον εὐρεῖν, φασίν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέρειαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάρειαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. *Suidas*: Εὐμαρή, ἀπόπατος, παρὰ Ἡροδότῳ. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρή χρέωνται ἐν τοῖσι οἴκοιτι: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui *Casaubonum* legerit ad *Theophr.* Char. c. xiv. p. 115. Hebraeum morem loquendi, praeter *Casaubonum*, *Gatakerus* explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solitā sibi verecundiā Persicum morem *Xenophon* expresserat *Κυρ. Παιδ.* p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχρὸν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα που φανερὸν γενέσθαι: ubi, qui pueris lectam *Cyropaediam* suis saepe contaminarunt adsummentis literatores, adiectisse suspicarer ista, ἢ τοῦ εὐρεῖν ἔνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi *Zonaras* eadem in suo Codice legisse videretur *Annal.* III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic *Herodoti* simillimo praebuit *Κυρ. Παιδ.* I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἔσθαι. Per euphemismum *Thucyd.* dixit πάντα ποιεῖν διὰ στυ-

νεχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτῶν τινὶ ἐνεχρίμπτετο) Vallae non intellecta nativā se simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἤθη προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μεμύηται. Theocritum non dedecerent ista: καὶ τις μουνωθεισῶν αὐτῶν τινὶ ἐνεχρίμπτετο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπώθειτο, ἀλλὰ περιεῖδε χεῖρας. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπώθειτο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠνείκετο, sed παρῆχε βουλομένη, καὶ ὧν εἶχε μετιδόν: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνεχρίμπτετο, hic idem ac συνεχρωτίζετο, atque Aristophaneum ἤρειδεν, de equo diceretur eximie ad equam admisso: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐνεχρίμπτεσθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐνεχρίμπταν τῇ Θηλή, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐνχειῖσθαι adicitur: Ἐνχειῖσθαι ἐμπέσειν, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenitum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νεηίσκοι - - καὶ αὐτοὶ ἐκτελώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτιβάσσευν, χειροῖς αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιθασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. r. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροῖς ἦν καὶ ἐτιβάσσεύετο ὥστε διαλέγεσθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac εἰδείναι apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ Φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latino-rum, Crudelem infesta saepe vocare manus; Nudaque vocat dūx agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστεραίῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτῇ [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. αὐτῶν ὅπου τύχοι διέτε-

ρος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in *Epist. II. S. Petri*, c. 2, 5. *WESS.* — *Conf. Hoogeveen ad Viger. III. 2, 17.* qui hic quidem cum edd. vett. εὔρε δευτέραν, αὐτὸν ὑπομένουσιν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοὺς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiiiceretur erat necesse. *S.*

15. καὶ αὐταὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suaviū, ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth. Od. II. 30.* Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τιθασσεῖσθαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. *Iunge Schol. ad Nicandri Ther. vs. 452. WESS.* — *Conf. paullo ante a Valck. notata. S.*

CAP. CXIV. 17. μένουςι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Graecarum morem in Scythiam transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* *Philosophia* apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἰδία iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolfius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκος causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. d. suorum tangit popularium in Boeotia consuetudinem; qui, novā nuptā in aedes introductā, καίονσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei* *Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corrigere, sodes, ἀπαντῶντας) πυθάνεσθαι μὴ, τίνας ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτης. *VALCK.*

CAP. CXV. 4. φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et Φόβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat ideam *Ammon.* in voc. Ἱερεῖον, velut *Herodotea*, κατὰπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χριστιανὰ θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκκοιτῶται) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices inieccissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moecotin uxoribus, τούτων αἱ γυναῖκες ἱππάζονται τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ - νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἀνδρα) Ob oculos Nicolai Damase. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρθένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολέμιον ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρθευέονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέτου κατημένοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. Τῷτὸ νοήσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius τῷτὸ φρονήσαντες, I. 59. αὐτὰ κατὰ τῷτὸ lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέτου κατημένοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] litterā productā scribi malim: ἀλλὰ τῷτὸ νομίσαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπέντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poetae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὧν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὧν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις illa efferatur, οὐκ - ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor.

Herodot. T. V. P. II.

T

Dial. Att. §. 44. ibique *Schaeff.* p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

23. διέβη τήνδε τὴν ἡπειρον) Consideravit *Laurentius*, quasi διέβη εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη εἰς τήνδε. conf. *Var. Lect.* VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμεροῦνται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - - ἡμεροῦμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τῖθασσέων καὶ ἡμερῶν ἐπράυνεν *Philolud.* Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et *Aeschyl.* Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τίθεντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἄρξῃ τε ἀδικέων) Verissime ex *Med.* vir *Celeb.*; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. *Aelianus* Hist. Animal. V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἄρχει: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικῶν, ἀλλ' αἰνύσασθαι τὸν ἄρξαντα. Auctior eadem ap. *Demosth.* ex vetere lege ἂν τις τύπτῃ τινὰ ἄρχων χειρῶν ἀδικῶν contr. *Aristocrat.* p. 410. et saepiuscule. WESS. — Ἀδικέων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικέων, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα) Coniectori favet benignum *Wesselingi* praeiudicium in *Diss. Herod.* p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πήσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud *Valla*; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt *Herodotea* II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πεισόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan *Cod.* *Laurentius* invenit, quod praebet *Arch.* οὐκ οἶσόμεθα. Si Graecum esset περιεισόμεθα, sicuti περιιδέειν *Herodoteum* est, ingeniosa videretur *Reiskii* coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripgebam ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα:

exemplorum in Τίσασθαι conguessit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum Dariū: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. v. ποίω, inquit, δικαίω χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν, ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; *VALCK.* — Istud οὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* οὐκ οἰσόμεθα, adensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 533. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. *WESS.* — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturum. Etenim blandiri quidem παυσόμεθα utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi *sedebimus, quieti manebimus*. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, παύεσθαι non *quietum manere* significet, sed *requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere*, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. *S.*

CAP. CXX. 14. Ἰδάνυρσος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινομένην μείρη *Arch.* [pro προσγινομένων, ἡμέρης] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exulare non potest ob c. 122. *WESS.*

24. ἦν δὴ βουλευομένοισι δοκῇ) Spectarunt librarii [qui βουλομένοισι dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth. Orat. Prolog.* p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii Jugurth.* cap. 84. si *volentibus putatur*. In vulgato equidem acquiesco. *WESS.* — *Βουλευομένοισι* inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris.* *S.*

CAP. CXXI. 6. τσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίαν τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguit, τσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. *WESS.*

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῷ προέχοντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προέχοντας τῶν Περσῶν e. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- φυόμενα λεαίνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λεαίνοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. d. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λεαίνειν, sed cibum per otium masticare et minutatim commolere. τὰ φυόμενα ergo λεαίνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτῃ λεῖναι τε καὶ ἐκτρίβειν τῶν Λογγυβάδων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie κόπτειν, non λεαίνειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧν τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἧός τε καὶ ἧός τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui inmenso, totque inpedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, Iaxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendacio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. CXXII-CXXIV. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamenti ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Darville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. εἶσα πλῆθος ἐπὶ ἡμερίων ὁδοῦ) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πλῆθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter χῶρος πολλός, amplius, vastus locus, IV. 39, 8. ἰδὴ πλείστη, vastissima sylva, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, εἶσα ὁδοῦ ἐπὶ ἡμερίων (κατὰ) πλῆθος. S.

15. Σύργις) Idem Ὑργις cap. 57. Ita *Halmydessus*, *Salmydessus*: *Halmyris*, *Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. Conn. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item *Beer* in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. παυσάμενος) Perperam παυσαμένον τοῦ δρόμου ex *Medic.* Vetat sermonis habitus, quo οὕτω παυσάμενος τοῦ δρόμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. πρὸς ταῦτα ἐτράπετο) Tentatur ἐστρέψατο ex *Heltychii* στρέψασθαι, διατρίβειν. Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum στρατεύσον et στραγγύσον manifesto confundi in *Alexandr.* versione *Iudic.* XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. ὑπεκφέροντας) Vallam non arbitror ὑπεκφεύγοντας invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas ὑπεκφέροντας, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκφέροντας, semet ex conspectu auferentes, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [lin. 4.] in membranarum ἀνίσει, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt ἀνίσει, ex quo contractum ἀνίσι. Et hoc ipsum ἀνίσι nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνίσι per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὔτε πρὸς ἀλλήν ἐτραίοντο) Latina laxius. Τρέπεσθαι πρὸς ἀλλήν, *ad vim propulsandam se convertere* lib. III. 78. [et saepius aliàs, tum] *Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328.* Simili in re saepiuscule *Procopius* ἰδεῖν, βλέπειν, ὁρᾶν εἰς ἀλλήν, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, *At Scythae*, non iam ad *Agathyrso*s, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. Nusquam Scriptor dixit, *Agathyrso*s damnassee, quod ante ingressi erant, consilium. *Scythae* praeterea non ex *Agathyrso*rum finibus, sed ex *Neuride*, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem *Persis* praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπείπ. οὐκ ἔτι ἀπικνύοντο. Consimili usu ἀπείπας lib. III. 153. *WESS.* — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae* partim ad *Agathyrso*s, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκ ἔτι, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem neutiquam probans *Palmerius*: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔτι momentum esse loco, et sic legendum puto, ἐς μὲν τοὺς Ἀγαθύρ- σους ἀπείπαντας οὐκ ἔτι ἀπικνύοντο: id est, versus *Agathyrso*s „recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔτι loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz.* et *Schaeff.* factum. ἀπικνεῖν idem valet ac paulo superius ἀπαγορεύειν. *S.*

CAP. CXXVI. 6. σὺ δὲ σπᾶς τε καὶ παυσάμενος πλάτῃς μάχεσθαι) Verissime *Gronovius* ad *Arrian. Ἀναβ.* lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mastos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. *Atossa* ad *Darium*. Σὺ δὲ μὴ δουλέειν *Graeci* ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae *Herodoti* amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλεγε ταῦτε· οὕτω τὸ ἰμὸν etc.) Quae dicentem facit *Idanthyrsum*, illa *Scythae Regi* mirabiliter congruunt, artisque sunt *Herodotae* plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρίποντας ἐφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate *Lysias* et *Demosthenes*. Hic locum quoque *Theonis* invenit observatum *Progymn.* p. 114., βερβαρικῶς εἰπεῖν πολ- λάκις τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἕλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μεμνηται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφελεῖ αὐτοφυσί, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat *Strabo* VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ὁ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἐστρατοπέδευσε Δαρεῖος καὶ τὰ ἐπεσταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὁ Πέρσαι) Male Πέρσαι *Med.* et sequaces. Ὁ Λυδός, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton.* VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive *Scythicae* orationis simplicitatem commendat *Strabo* lib. VII. p. 461., ubi *Casaubonus.* [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄσπεα, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem *Darium* iam ante frater monuerat *Artabanus*, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίαν, IV. 85. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum *Ephorum* apud *Strabon.* VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et *Aegyptii* Regis legatis dixisse perhibentur *Iustino* II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolide adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., *Atheas* *Philippi* legatis vere nullas sibi opes dicebat, quibus tantum Regem expleat. *Dromichaetes* apud *Strabon.* pag. 463. A. ἐκίλει τοῖς τοιοῦτοῖς μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. φέρεται) Allditur *Arch. φέρε*, quod lib. I. 205., alibi φέρε νυν δὲ. At vide cap. 115. *Valerius Max.* hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt *Scythae*: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Scythae praeliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τούτο ἐστὶ ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab *Erasmio* in *Chiliad.* illustrata; qui quidem cum *Herodoti* mentionem neglexerit, *Schotto* [in *Notis ad Paroemiographos*, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in *Melpomene* de eo dicto sileri. Tetigit errorem *Abreschius*. Qui in *Cyri* rebus proverbium adhibuit *Ctesias* ap. Auctorem περὶ Ἑρμην. cap. 223: aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. *WESS.* — Nisi proverbialis forma loquendi *Herodoto* statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e *Paroemiographis* liquet, intellexerunt illud *Idanthyrsi* *Herodotei* saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. *Bias* *Diogenis Laërt.* I. 83. ἐγὼ δὲ, Φησὶν, Ἀλυάττη κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi *Menagius*. *VALCK.* — Locus ex libello περὶ Ἑρμηνίας a *Wesselingio* citatus exstat sect. 216. ed. *Schneid.* At, quae ibi leguntur, τούτοις γὰρ ἡ λεγόμενη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt *Ctesiae* verba, sed ipsius *Demetrii* monitum, qui auctor illius libelli fertur, *Ctesiae* verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse *Herodoto* vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos *Diogenes Laërtius* I. 101. secutus est, ab *Anacharsidis* apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. *Herodotus* vero nunc ait, hoc esse vere *Scythicum* loquendi genus, si quis recta et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud *Suidam*, quasi dicas praecise, et abrupte). *plorare* aliquem iubet, sicut *Idanthyrus* fecit in mandato ad *Darium* dato. Quem ipsum *Herodoti* locum et *Suidas* ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor *Appendicis* *Vaticanae Proverbior.* Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud *Suidam* est. Eundemque *Nostrum* locum et auctor libelli περὶ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et *Clearchus* in his quae apud *Athenaeum* lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud *Nostrum* cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλαγῶν μὲν μηκέτι Πέρσας etc.) *Valla* male, *errare Persas* : male, *conneatu erepto* ; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Corregerat *Stephan.*, quem sequor. Σίτα αἰρέόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρέσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit ἀν αἰρεομένοις, et iterum, *Abreschius*. Platonium ex *Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νόμῳ καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νομῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ᾧ νόμῳ καὶ φρεσὶν, in VII. contr. *Theb.* vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νόμῳ. *WESS.*

CAP. CXXIX. 7. τοπαράπαν οὔτε ὄνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. *Scythias* victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lutulentis *Hyperboreorum* e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, Glossator σκιετώντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes.* suo *Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis ruditum sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. *Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος εἶναι οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι. In *Pindari* *Pyth. Od.* X. 55. *Apollo*, dum *Hyperborei* asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρθῶν κνωδάλων: ad quae Critici, τὴν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σκιετήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. *WESS.* — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. S.

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὦτα) Sumsit forsā a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὡς περ γὰρ ἵππος εὐγενής, καὶ ἥ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἰσθῆναι: sed potius aures arripit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: *Nam sicut aeer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine.* Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigeabant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἴστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἰστηκότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. XIX., *aures capripedum Satyrorum acutas*: ut Latinum *acuio*, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἀκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νῦν ἐπὶ σμικρὸν τι ἰφέροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [*Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.*] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἰφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἐπὶ σμικρὸν Φρόσχι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira verò utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' αἰμώτερά δέ τοι φέροι, *ad utrumque tibi hoc prodest*; si modo ἰφέρον hoc loco, non ἰφέροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιιδέεις ἰόντες) Non sperno ἐπιιδεύεις, gemmulae instar ex Homérico βίης ἐπιιδεύεις ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιιδεύης στρωφᾷται. Scytharum valde miror institutum. Persas conmeatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectassess ὅπως - - - μὴ καταλάβοιεν, μετὰ τῶν νομέων αὐτοὶ ἂν etc. *ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc.* Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς φορβὴν, *ad victum*, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπύροντο ἂν τῷ πεποιμένῳ, *gestientes pecudum abactores et praeda laetos sistit.* At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπύρωντο, *exercebantur, fatigabanturque*, ut in scriptis, utcun-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum *ἐπὶ ἔργον*. Scilicet (quod perspecte etiam Larcherus monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae idemtidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὄρνιθ' αὖ τε καὶ μῦν etc.) Haec non satis accurate Athen. excerpserit VIII. p. 334. A. Δαρσίῳ Σκύθαι ἐπιερχομένη αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπεμψαν, ὥς φησὶν Ἡρόδοτος, ὄρνιθ' αὖ τε καὶ μῦν, καὶ οἷστ' ὅν, καὶ βάτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δίδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λήγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίνι ποτὶ γνώμῃ χρῶμενοι ἔπεμπον. Verbum Noster in talibus adhibet ἐθέλει, Homerum sequutus. Euripid. Hippol. vs. 865., ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἧδ' αἰ μοι θέλει; Herodotus II. 13. et V. 80. συνίναί, τὸ ἐθέλει λέγειν τὸ χρηστέρειον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in Homil. Clement. XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λήγειν, vel εἶναι. Etiam apud Herod. δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λήγειν, ut mirer cur adiectum sit apud Eunapium pag. 15, 23. Semel apud Thucyd. pro βούλεται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In Lysiacis οἶεται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάτραχον) Eustathio inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἰωνος Ἡροδότου est βάτραχος ad Iliad. pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad Odyss. p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In ranae nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet Cl. Alberti Peric. Critic. cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex Pherecyde Syrio, seu Leryio potius, adnumerat Clemens Alex. Strom. lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰς ἀζωντος τῆδε) Parum sibi constans vir Cl. hic vellem Herodoto Medicam restituisset lectionem, εἰς ἀζων τῆδε, quam et Valla reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρῖου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- εἰκάζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua non τὸ ῥητὸν respicitur, sed τὸ σημαζόμενον, refertur εἰκάζων ad ἔγνω Δαρῖος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ὅμοιος ἵππῳ) 'Quid hoc ad rem? In Clemente Orthopagas coniectat aviculâ aërem indicari, τὸν αἶρα ἀπὸ τῆς ὄρνιδος, quod in eo vegetur. Darii explicationi Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τι οἰστοῦς, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit librorum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut cogitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνεστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω) Bene schedae veteres. Viri docti aut ἐνεστήκει, aut οὐ συνεστήκει corrigentes, fruuntur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto. Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussum Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmati explatori; Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Adiiicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ. „τ. ἐπ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quomodo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat, duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc puto monitum voluit Lectorum, satis commodam fore horum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός abesset. S.

9. *Ὦν μὴ ὄρνιθες γενομένοι) Huc transtulit aetatis suae Graecis usitatum proverbialem locutionem, Euripid. Phoen. vs. 1222., *Ὦν μὴ γε φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα, nempe λυκτίῃ σοι, vel λέξις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Quadrigas si nunc inseendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vir poteris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξε) Sic pingunt omnes, etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib. I. 4. διῆξε ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius; estque, uti eius simplex, in Euripidis et Saphoclis saepiuscule fabulis. Adcommodatissimum Polyaei lib. VII. cap. 10, 1. locum corrupisse Maasvicum adscripsit Berglerus. Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός --- διήξει) Hinc recte Casaubon. διήξει Polyae-
no restituit VII. 10, 1. Δαρείος παρατάσσειτο Σκυθαῖς· λαγῶς
διήξει παρά τὴν Σκυθικὴν φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua Po-
lyaeum ex Herod. sumsisse sequentia demonstrant: attigit
haec D'Orvill. in Charit. pag. 257. Ionico more scripserat
Herod. διήϊξε. Atticis veteribus αἰσσειν semper scribitur
ut dissyllabum, ἄττειν, et ἄξαι, ἥξει: in his saepe fuit er-
ratum. VALCK.

17. νῆξ ἐπ(έλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non
praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sen-
tentia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοὺς
δὲ --- ἀγωνιζομένους νῆξ ἐπελθοῦσα διέλυτε, lib. VIII. 11.
In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est.
WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτῃ ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτῃ, et idoneis exemplis adfirma-
tum Gronovio et Abresch. Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scri-
beretur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est Thucyd.
III. 81. ἐν τῇ Τεγείᾳ αὐτοῦ, Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 374, 23.
αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, Theopompi Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ
συμποσίῳ, Luciani Prom. §. 8. Ut indidem Thebis, indidem
Megaris, indidem ex Aventino, sic ἐκ τοῦ Ἀργεὺς αὐτόθεν ex-
stat ap. Thucyd. V. 83. Quia legitur in Schol. Αὐτόθεν) ἐκ
τοῦ Ἀργεὺς: Dukero haec ex interpretamento videbantur ad-
iecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic
αὐτόθεν simpliciter ponit Thucyd. cuius etiam Scholiastes
p. 402., ad Αὐτόθεν) ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis
Ἀργεὺς ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in Theocriteorum Carm. XXV.
170. VALCK.

8 seq. προφάσις δὲ τῆσδε δηλαδὴ; αὐτὸς μὲν --- ἐπιθήσει-
σθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἔνθα
αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri
negant. WESS. — Ad προφάσις e superioribus repetenda
vox ἔνεκα, ut προφάσις ἔνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν,
VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum
ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι par-
ticula. Denique videndum; ne paullo commodius sic di-
stincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc.
Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum
edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. τὸν τῷ καθαρω τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus*; *Valla*; *de integris et expeditis*, *Portus*. In *Thucydide* lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἐστράτευε, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: explicant *Scholiastae*, οὐχὶ συγκλύδων, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, *Persae* praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ *Φυλακῆν* ἐποίησατο καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποίησατο ἰσχυρὰν convertit *Moses Solanus*: praefertem καρτερὰν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani* *Punic.* p. 37. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρᾶς τῶν *θηρίων*, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθύς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται *καρτερά*: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται *καρτερά*. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus *καρτερᾶς* si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη *καθαρά* *θηρίων*, a qua elephantis absunt; ut sane convulserati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ ἀγὼν ἐγένετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. *WESS.* — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ *καθαρός* στρατὸς opponitur τῷ ἀχρηίῳ, inutili copiarum parti, quae *ibid.* cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ *Φλαυρότατον*. Est igitur, vi oppositionis, ὁ *καθαρός* στρατὸς, *melior saniorque pars exercitus*. *S.*

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῶ ἴεσαν τῆς *φωνῆς*) *Capitur* *voculae* μὲν usu *Scriptor*, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴεσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad II. 2, 11.] *adscriptum*, contra sermonis indolem. *Ibidem* *φωνὴν* ἰέναι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse caussam vigens dialectus praebuit. *WESS.* — τὴν *φωνὴν* malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset *Scriptor*, non τὴν *φωνὴν*, puto, sed nude *φωνὴν* absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἦσαν istam ac si dixisset μᾶλλον ἴεσαν (*φωνὴν*) τῆς (*εἰδομένης*) *φωνῆς*, multo maiorem et frequentiorē, quam pro solito, ruditer ediderunt. *S.*

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ *Σκ.* τῶν ὄνων) Addit ad ista *Polyaeus* lib. VII. c. 10, 4. καὶ τοὺς σκηνὰς ἀκραιούς ὄρωντες, ὥντο παρῆναι τοὺς *Πέρσας*. *Darius* enim secundum illum, ὅπως λαβεῖν τοὺς *Σκύθας*, τὸ στρατόπιδεν ὡς εἶχεν ἐξ κατὰ χώραν μέναι.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάγχυ κατὰ χώραν ἡλπίζον τοὺς Πέρσας μένειν vel. μέναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένειν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώραν μένειν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μένεις; Thucyd. IV. 75. οὐ μένειν κατὰ χώραν τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii Ἐν πύσῃ, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ὄρμιον κατὰ χώραν. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepe numero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώραν εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῆναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μέναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμενηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώραν εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμενηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴ, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴ Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μὴν τῶν μοίρων - - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μὴ μοῖρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὴν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθεῖσαν - - - πέμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pauw medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum vocolam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. B. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. B. ἐν ἀνοδίαις ἀπλοαεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατεμεῖν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιαίου δὲ τοῦ Μιλησίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas daturos: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτὸν οἶόν τε εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στράττις) Ita lib. VIII. 132. ἐπεβούλευον θάνατον Στράττι τῷ Χίου τυράνῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης --- παῖς μὲν ἦν Συλοσῶντος τῷ Αἰάκειος. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαιοὺς coniecturā L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsā illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἥν γνώμη ἡ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυστέμαρτον ἐς τέχνην ὠδῶσα θνητοῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φρονεῖν βροτοῦς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτῃ διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολέμους dabit lib. VIII. 68. 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerpens. Mox [lin. 13.] τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενομ. στίβον ἡelle

Arch. et Suidas. Viderat Pavii et Reiskii opinatio. WESS.
 — In ἀντιπολεμίων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam)
 libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68.
 ἀντιπολέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπο-
 λείμους habent mss. *Arch. et Vind.* Facileque equidem
 Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc
 vocabuli formam. S.

15. Οἱ αὖ δὲ νυκτός, etc.) Nihil verius limpidiusque. [istam-
 que scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mss. cum
Arch. praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex
 formula linguae saepe spreta a librariis: vide lib. VI. 118.
 et 153. VIII. 6. [conf. Adn. ad I. 2, 11.] *Abydenus* in Praep.
 Euang. *Eusebii* lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατόπλοις τοὺς
 παρούς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque caus-
 sa aderat [pro λελυμένης τῆς γεφύρας lin. 16.] λελυμένη τῇ γε-
 φύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam
 simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* Suppl. vs. 70.
 ἐν δυσμάτερος κότου τυχῶν. *Sophocles* Philoct. 325. οἶδα συντυ-
 χῶν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius. WESS.* — Idem
 grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl.*
Philoct. 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen
 huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico
 scriptori: ac lubens equidem hic intelligam ἐντυχόντες τῷ
 πόρῳ, ut λελυμένης τῆς γεφύρας sint genitivi absoluti: ad tra-
 iectum pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἱ δὲ, νυκτός τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non
 satis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενό-
 μενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, καὶ οὕτω μόγις εὗρον τὸν
 πόρον. Haec sequuntur accommodata, οἱ αὖ δὲ νυκτός τε ἀπικό-
 μενοι, καὶ λελυμένης τῆς γεφύρας. Ex *Arch.* οἷαδὲ enotatum *Ga-*
leo; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. *VALCK.*

CAP. CXXI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματι
Pass. non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16.
 In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. ε. πολλά παρακελεύματα et
 πολλά κελύματα. Christianis scriptoribus *celeuma* frequen-
 tari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109.
 p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXLII. 3. ὡς ἐόντας Ἰωνας ἐλευθέρους) Vehe-
 menter aversor ἀνελευθέρους *Arch. et Vind.*; *Scythae* de *Ioni-*
bus, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos,*
Herodot. T. V. P. II.

habent censentque κακίστους τε καὶ ἀνδροπατοῦς: mancipia vero, φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὁποῖοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἐλευθεροὶ μὲν κακοὶ, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in Plutarchi Lacon. Apophthegm. p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἔντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque Vallae, Galeus adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἔντας ἐλευθέρους, κακίστους -- κρίνουσι εἶναι ἀπάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἔντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδέσποτά φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Servi fugitivi, δούλοι sunt δρηπῆται Phocaeënsi Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime δρηπῆται, sunt ἄδρηστοι. Ex Herod. sua hausit Plutarchus T. II. p. 174. E. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδαθύρτος (Ἰδαθ. Herod.) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρεῖον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Vocem rariorem adhibuit Dion Chrys. in Corinth. p. 457. B. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποῖν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐκ' αὐτοῖς, ait, εἴη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) Plutarchi rex Idathysus, seu, ut alibi scribit, Idanthysus, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. Dionis Chrysost. χαλκὸς ἄδραστος Or. Corinth. p. 457. B. a Cusaub. expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui htc [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam Eustathio Vallaeque. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. Valla lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠρμημένον Δαρεῖον ῥοιᾶς τρώγειν, etc.) De Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errorem transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter expressit

Eustath. Iliad. B. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους, εἶπεν, θέλει αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione Ti. egit *Hemsterh.* in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod Gron. e Med. adscivit, ἰρόμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἰστορίων - - - ἐκείνῳ. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles.* Rer. Constantinopol. pag. 48. δέκα καὶ ἑνὶα ἔτισιν ἔμπεσθεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καρχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καρχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. L. *Holstenii* ad Καρχηδὼν *Steph.* et *Sirmondi* in *Sidonii* Carm. II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραχυῶνος etc.) A Pelasgis, qui *Brauroniae Dianae* sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eiecti Lemno quorundam Argonautarum posteris, (legerim in *Herod.* ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατείων παίδων παῖδες.) Minyae adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacaeis laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σπάρτην Ἀἴμνον ἔναϊον Ἀἴμνου τ' ἐξελασθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἰφίστοι. Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de Minyis tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses egissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quae Lacaeae certe verius dicerentur, quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequutus *Herodotum*, Λακεδαιμονίων, αἱ δὲ θυγατέρες ἐγήμεοντο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγόνεσιν: docte notat ibi *Maasvic*. Quos *Herodotus* hic *Pelasgos*, eosdem *Tyrrhenos* vocant *Apollon. Rhod. et Plutarch.* l. c. et ubi tangit eandem historiam in *Quaest. Gr.* p. 296. v. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀἰώνων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνέθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἐπραττον οἱ Πελασγοί. *Zenobius Cent. III. Prov. 85.*, Πελασγοί τινες τὴν Ἀἰώνων οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν εἰς Βαίβρανα (imo leg. Βραυρωνά, pagum mari vicinum, ἀγγύαλον Βραυρωνά dixit *Euphorion* in *Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.*) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἤρπασαν. Saepe *Pelasgos* Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat *Herod.* VI. c. 137. iidem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, *Sophocli, Thucydidī*, aliisque: vide *I. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.*

7. ἰζόμενοι) In *Musis* ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ exhibent. *Edd. cap. 85.* Masti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. *WESS.* — Vide *Var. Lect. II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10.* Ἐζεσθαι videtur de singulis magis dici; ἰζεσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἰζομαι, c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκαιον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθέμεν, quod deinceps, et *Homeri Odys. η. 13.* Confer *D'Orvillium* ad *Charit. p. 633.* et haec *Heliodori Aeth. II. p. 96.* ἐτέραι κάλπην ἔφερε καὶ πυρὰν ἔκαυε: ubi *Codex Falkenb.* ex vero πῦρ ἀνέκαιε. [Cf. *Nostrum, I. 202, 9.*] At in similibus delinquitur saepe. *Strabonis* de his *Minyis* narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) *Eustathii ad Homer. p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.]* instaurari potest. *WESS.*

8. πῦρ ἢ ἔκαιον. ex *Med.* dedit *Gronov.* pro πῦρ ἀνέκαιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρὴν. In his saepe variatum docebit *Clariss. D'Orvill.* in *Charit. pag. 633.* Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἶθιν. πῦρ αἶθιν et πῦρ ἀναίθιν leguntur aliquoties apud Poëtas Atticos; nusquam, quantum recorder, πυρὴν

αἶθιν. Ut corripi posset syllaba, πυραΐθειν scribitur in Eurip. Rheseo vs. 78. Τίς γάρ πυραΐθει πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθει στρατός Ἀργόλας, Ἐκτῶρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πᾶσαι νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθεσθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθειν Αἰ. vs. 285., ἡνίχ' ἔσπειροι Λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον ἔκτυ φλωθέντες σκότῳ Λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆ) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Τυνδαριδῶν --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritaе urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινύαι ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλικῆς μετακίτοντες καὶ ἄλλα ποιεῦντες οὐκ ὅσια. Tyrrhenos advenas, sive Pelagos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινύας, γῆς τε μετίδωσαν καὶ ἐς φυλὰς διεδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, καταναίμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλὰς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Cicero-nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλον ἐς ἑκτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἀν' κτείνωσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέραν δὲ οὐδένα: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Misc.

Lac. p. 139. Dintius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφῆσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχαις, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanae carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui : πολλαῖς ἡμερίαις καὶ δέησιν παρεῖθσαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπάζεσθαι καὶ προσεπικῖν τοὺς ἄνδρας : hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδὲν δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτῶν ἔσεσθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista : per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibibus indutos muliebribus, quos et ἀπίναι περικαλυφμένους scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. ἐς ὃ ἐλθεῖν τι) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τι praeferrem, nisi si ἐς ὃν ἐλθεῖν. Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσὶ in aliquo codice reperisset. ἐς ὃ, cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, οἱ δὲ σφίτας παρήκων. S.

11. οὐδὲν δόλον *Med.* et sequaces pulcre, coniectaratque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea *Cl. de Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τηόγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηόγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaeno* Strateg. lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium Sequester.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge *N. Heinsium* in *Claudiani* sec. Consulatus *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτσίσιωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτσίσιωνος. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνίκασθαι Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πολυνίκους: atque adeo *Callimacho* ἔκτεν γένος Οἰδιπόδαο, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. VALCK.

[3. ἔσπελλε ἐς ἀποικίην) „ἔσπελλε, subauditur ἰαυτόν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἰστίλλετο.“ REISKE. — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στίλλειν, pro στίλλεσθαι; iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔσπελλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert *Brunckii* Index *Sophocleus*; et *Schneideri* *Lexicon* criticum, satis firmata prior interpretatio. Aliàs dux coloniae dicitur ἀποικίην στίλλειν, ἀποικίαι ἄγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στίλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μεμβλιάρειω) Secundus casus est, qualis Βάπτειω IV. 160. Κροίσω VIII. 122. Κλειομβρότειω V. 32. Δημοκρίτειω saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβριάρειω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] *Arch.*) τοῦ Κάδμου συνεξορμήσαντος: cui scriptioni primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originationo, de *Phoen. Colon. lib. I.* 15. ubi conpluscita de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus, *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἰωνοῦ συγγενέων Μεμβλιάρειον) Quem alii sic vocant, *Μεμβλιάρειον* dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενία *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit; ἄνδρα τοῦ δήμου, atque *Isthac* de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Membliari* posteris *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὴ ὃν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φωκίων, ἔσπελλε, συνεικέσθων τούτοις) *Dedi* schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. *Iisdem* συνεικέσθων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. *χρήσασα ἡ Πυθίη πλείην, συνοικήσοντας Κυρηναίους Λιβύην* ex Msstis. WESS. — Ubi *Thebas profectus* dicitur *συνοικήσων τούτοις*, et *λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν φυλέων*, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus, determinari non poterit: sed scribendum puto *συνοικήσων*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo relictis, hi tum insulam iam *συνέκισαν*. VALCK. — Com-
modius utique est *Ἐπὶ τούτους*, *Ad hos*, quam *Ἐπὶ τούτοις*, quod sonat *Adversus*, *Contra hos*: non enim contra illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ φυλέων idem valet ac si dixisset ἀπὸ ἀστῶν vel ποληπίων, e civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck. ad c. 145, 24. adnotavit, ἐς φυλὰς διεδάσαντο intelligendum de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut numerum tribuum h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique *συνοικήσων* potuit, quod nos etiam, a Wess. primum receptum, tenuimus. Sed verbum *συνοικεῖν* non nisi de coniugibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis una habitantibus alii libri *συνώκουν* dabant, alii *συνοίκησαν*, ibidem ipse WESS. cum aliis *σύνοικοι ἦσαν* vel *ἔσαν* probavit. Nec vero video, cur h. l. *hiatura* statuatur oratio, si *συνοικήσων* teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν λαὸν συνοικήσων. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συνοικίζην* non nisi de primis coloniae conditoribus dici posse arbitremur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commodius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui novis colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὐ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας) *Minyas* istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πελασγῶν) ἐκ Αἰώνων; cum Lacedaemoniis colonos in insulam Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. [c. 2.] p. 524. De iisdem Apollon. Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην Αὐτσίτωνος εἰς παῖς ἦγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. Qui Minyis Pelasgos sive Tyrrhenos substituit Plutarch. T. II. p. 247. D. p. 296. B. hos veluti coloniam Lacedaemoniorum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; dicuntur ibi Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταῖδα Λακεδαιμόνους λαβόντας: quae, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλικρατίδαν. Secundum

*Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἱερὰ-
ποντο* [lin. 12.] ἰς τοὺς Παρωράτας καὶ Καυκώνας: quibus
antiquis incolis τῆς Τριφυλίας electis sex in ista parte Pelo-
ponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Ἀτρεον, Μάκισ-
τον, Φρίξας, Πύργον, Ἡπειον, Νοῦδιον: sic cetera videntur
nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling.*
ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nus-
piam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν
ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed.
Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. v.] Παρωράται tenuisse tradun-
tur olim montanam Triphylliae regionem περὶ τὸ Ἀτρεον
καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice *Herodoto* sunt Παρωρήται VIII.
c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata
manifestant. VALCK. — Cur Παρωράτας non absurde
dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem
exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in pro-
xima adnotatione constanter Παρωράτας scripserit: quan-
doquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum
usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum
(uno *Arch.* excepto) consensus, Παρωράτας aut ionico idio-
mate Παρωρήτας requirit. Operarum puto incuria turbas
istas peperit. S.

15. Μάκιστον, Φρίξας) Sic oportuit. Prius habet *Val-
la*, quorsum codicis *Arch.* Κάκιστον aurigatur: nam Μάκ-
ιστον, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς
Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. v.] et *Steph. Byz.*
ubi bene *Holstenius*. Φρίξας *Pass.* cum *Stephani* margine
constabit, Φρίξα constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xe-
nophonti* atque aliis. Ἡπειον, [lin. 16.] sive *Arch.* Ἡπειον,
itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud
plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.*
lib. XIV. 17. Νοῦδιον prorsus ignorans. Sunt Triphylliae
quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; ele-
ctio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φρίξας (acuto
tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura
in posteriores editiones atque in nostram propagata est.
Rectius Φρίξας penacutè scribetur, quod et ipse *Wess.*
voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἡπειον
h. l. aut Ἡπειον scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV.
77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat nie *Wesselingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen "Ἡπειρον esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. ὅν ἐν λύκοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μίσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, S. *Bochartus Hieroz.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth.* Evang. c. x, 16. *Oiolyei*, Therae F. patris Aegaei, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. WESS.

4. καὶ ὡς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεκράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praeva-
luit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. E. Μαλλον τὸ πάρεργον ἐπεκράτησ' ἢ τοῦνομα, de muliere, quae vulgo *Μανία* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta *Μέλντα*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπεκράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut ὅν ἐν λύκοις reliquerat, Therae filium, *Οἰόλυκον* his terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine Thebanus a *Cadmo*, Αἰγέως τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐτῆσιωνος ἀπέγονος πέμπτου. VALCK.

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - - exstraxerunt, coniecturae Cl. de *Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibi-cine defectae. Itaque in Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui *fanum* tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* inminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑρινύων τῶν Λαίων καὶ Οἰδίποδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. WESS.

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ *Θεοπροπίου* etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videtur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνθη ἐκ *Θεοπροπίου* Ἑρινύων.

νῶν τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδιπόδεω ἱρόν· καὶ μετὰ τοῦτο σφί· ἔμεινε.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ἑρᾶς rapiebantur. Ἰδρῶσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum his lib. II. c. 44. ὁκέσας χρόνος εἶν ἐξ οὗ σφί· τὸ ἱρόν ἰδρῶται. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψαι εἶν ἐν λύκαισι, dicuntur Oedipodis Ἐριννύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐριννύς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρῶσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum exstruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνὰ κολον-θίξ et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Valet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρῶσαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπειδὴ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρῶσαντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis Animadverss. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἔδκοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθὲν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capituli, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύεσθαι, τοιγαρῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψαι etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur; καὶ μετὰ τοῦτο ἰπέμεινε τῶντο τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadverss. editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιητίων, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ἐὼν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυέων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu grvida puella Lemnia Battis pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυέων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφαιμίδης Ἀριστωνύμου, pro Σισυφαιμίδης Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδαιδα convertendum est in Ἐρυξιλαιδα: idem vitium Spartiatæ nomen corruptit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδας, verum nomen fuit, non Παντελίδας: noti sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidas in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssti: cur itaque forma non Graeca Ἐφαιμίδης in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battiadas, *Euphemi* posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τέθι γάρ, *Cyrenis*, γένος Εὐφάμου Φυτιυδῖν, λοιπὸν αἰεὶ τέλλεται, *Od. IV. Pyth.* prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημίδης, sicuti *Galeus* ostentavit, in schedis *Arch.* foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium π, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librariorum inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud *Polyb. XV. 34, 6.* εὐφύεστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθέστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad *Herod. II. 44, 6.* notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo *Wesselingio* ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρεωμένω — — — περὶ ἄλλων, χρᾶ ἢ Πυθίη) Hoc illi saepe in more. Exemplum *Valckenarius* conduxit ad *Tragici Phoeniss.* p. 678. Illud *Grini* καὶ βαρὺς αἰρεσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀείρεσθαι, ἄνω αἰρεσθαι *Hesychio* ex *Sophoclis Trachin.* vs. 220. cui senex χρόνω βαρὺς in scriptis *Codd. Oed. Colon.* vs. 926. et νόσω βαρὺς *Trach.* vs. 239. WESS. — Possis αἰρεσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰερέντες *IX. 52, 5.* idem valet ac κινηθέντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ἔειπεν τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ἔειπεν, non pluebat; in insula nempe *Thera*: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ἔειπεν vulgo dicebatur etiam *Herodoto*; ἔειπεν simpliciter etiam ponitur. pluit: εἰ ἔειπεν, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ἔειπεν χρυσόν, τέφραν, ut λίθοις, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ἔειπεν ὁ θεός τὴν Θήρην significaret, *Theram* pluvia non irrigavit: atque ita semel *Pausaniam* loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χροόνον ἐπέειπε, καὶ οὕτως τὴν ἑκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, ὥτε Πελοποννησίους ὕσεν ὁ θεός. Idem ille Herodoti forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios adflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕειν constructionem cum accusativo casu adtinet: qua ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θεός ὕειν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpretes Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπειχθεὶς ἀπικέσθαι ἐς) Arch. ἀπαγέσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλάτταν scripseris, seu Πλάταιον, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάττια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in msstis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ὅσον δύο μηνῶν) ὅσων δὴ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀκέραιον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκέραιον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀπίρητον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκέραιον: quae

duo permutat et in eadem locutione *Eurip.* Or. vs. 574. et *Helen.* vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: *Herod.* ἀκίρμαιν τὴν πόλιν, III. 146. *Thucyd.* II. 18. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. περίξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concors editum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a *Valck.* et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomen, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροσσοί εἰσι.] quo *gryphum capita prominentia* clarius signantur. Confer *Eustath.* in *Hom.* p. 903, 5. WESS. — Pronomine εἰ, (i. e. αὐτῷ) quod ex *Arch.* et *Vind.* receperat *Wess.*, carere utique potueramus: satis enim erat περί αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (*Adn.* ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud *Eustath.* loco ab eodem *Wess.* citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad *Iliad.* μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι - οἶον κρόσσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex *Athenaeo* verba, (I. 30. a.) πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras *praecepites in periculum*; (vel, *in pugnam ruebant*;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθυκρόν, κλυμακρόν, κατὰ στίχος, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτάκτως. Alibi idem *Eustathius* (ad *Iliad.* ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex *Herodot.* VII. 188, 6. *naves* quae πρόκροσσαι ὀρμίσοντο ἐς πόντον, quas praeunte fere ipso *Herodoto* ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, *Scriptoris* nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit *Herodotus*, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum *naves rostris in mare spectantes*, et octo deinceps ordinibus in *quincuncem* locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco *gryphum capite in quincuncem disposita* scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat *gryphum capita prominentia* cum *Wess.* interpretari. *Vallae* versionem, quam tenuerant fere *Herodoti*

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit *Larcher*, *des têtes de gryphons*, l'une vis-à-vis de l'autre. S.

22. συνεκρίθησαν) *Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.*

Ibid. Φιλίαι μεγάλαι συνεκρίθησαν) *Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. Α. pugnare; συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δοκίοντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἑωυτὸν ἀρετίως ἐν φιλίᾳ συγκεκρίσθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον οὕτω συνεκείρατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS.— Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.*

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) *Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethnographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὁαξὸς, imputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem msti egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνώδεις τόπους, loca praecepta, qui Graecorum aliis ἀγμοί, Stephano in Ὁαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὁαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.*

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγχευε ἄλλην) *Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπέγχευε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ πηγῆς τοῖσδε μητρικαὶν τέκνους. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι — ἔγχευε ἄλλην γυναῖκα, quae πῶ ἔργω Phronimae fuerit μητρική. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεῖς. VALCK. — ὑποληφθεῖς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciph. I. Ep. 3. S.*

9. μαχλοσύνην ἐπενείκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτίνη αἱ ἄλλην ἐπενείκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξείνῃ V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatam verbi formam praebet in voc. Βάττος Herodotea transscribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὅσας ἔνικεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causam re defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitionum Isaici adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς εἶδόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. B. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — — συντόμως δ' ἐπιμεληθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὥπως ἀν' στῶσιν ὡς ἀσφαλίστατα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιϊόντος) Is. Vossius προϊόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιϊόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilis Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχυφῶνος τὸν μογιλάλον οὐκ ἔωσι λέγειν, ἀλλ' ἀπελαύνουσι Ἡρόδοτος ἰσχυφῶνον. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardus Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφῶνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχυφῶνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis Herodot. T. V. P. II.

animi sensis offendebat ac haesitabat; et tales ἰσχνόφωνοι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχνόται τοῦ φωνῆν, ut loquitur *Aristoteles* Problem. Sect. XI. 35. ubi docte *Sylburgius* ἰσχνόφωνος Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto *Battum* obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini* lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in msstis variatur nihil, et de *Batto* *Heraclides Pontic.* ἦν γὰρ ἰσχνόφωνος in Cyrenensium Politia. *WESS.* — *Paulum Leopardum* fefellerat memoria, *Emend.* III. 11. haec scribentem: „Admonuit *Budaeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχνόφωνος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Budaeus*, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in *Comment.* Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχνόφωνος legatur: sed locum *Aristotelis* ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἐνίσχονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχνόφωνοι fortasse legi posset, et, ut ἰσχνόφωροι et ἰσχνόφωρια ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχνόφωνοι, quibus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem*.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχνόφωνος, eademque notione, qua ἰσχνόφωνος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχνόφωνος natum: ἰσχνόφω autem idem atque ἰσχνόφω valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος: et apud eundem, ubi ἰσχνόφωνος exponitur ἀπεχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπέχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind.* ad titulum *Pyth.* IV. τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φαμέν: ibidemque plus semel ἰσχνόφωνος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἴσχε) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb.* Chron., ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* Criticis ad *Pyth.* Od. V. 117. Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν πάραγεγόμενον Battum, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἀναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, - Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] Ὁ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε, Ὡς ἔαξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἴποι Ἑλλάδι γλώσση χρεωμένη, ὃ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] Herodotum utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλέα Βάττον καλεῖσιν, καὶ τοῦτου εἵνεκα δοκέω θεοσπίζουσαν τὴν Πυθίην καλεῖσθαι μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Batto proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Λίβυες. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, secutus auctorem. S.

24. οἶχετο μετὰξὺ ἀπολιπῶν -- ἐς τὴν Θήρην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μετὰξὺ fecit. Sive enim ex Hesychio, Μετὰξὺ, ἐξαιφνης, μετ' ὀλίγον interpretis; sive cum Porto, μετὰξὺ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον). interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἶχοντο ἐς ἄλλον χώρον. In Platonis Lysid. p. 207. A. ἔπειτα ὁ Μενέξενος --- μετὰξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. E. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μετὰξὺ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξύ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξύ ἀπολιπών, Reiskius μετὰ ξυμπολιπῶν aut ionice μεταξύ ξυμπολιπῆτων legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξύ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δυνάμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπών intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπών Δελφοῦς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπών significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφέρετο παλίγκोटως) Παλίγκοτα et παλιγκότως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foësi Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκοτος. Sunt παλίγκοτα παθήματα, recrudescētes, denuo exandescētes dolores. Et homo παλίγκοτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν ὀργισθείς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθὴ subintelligebat. At verbum προσφέρεσθαι τινι isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἐμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι, ὅλιν περ ἀπίθη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνενείχθη τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνενείχθηναι δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλίγκοτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνοίσεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλιγκότως. S.

3. ἀγνοοῦντες δὲ τὰς συμφοράς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. XI, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκρίζουσι Βάρτῳ --- ἄμεινον πρήξειν) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut εἰ συγκρί-
 „ζονται.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
 ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
 incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
 tio videatur, παρέχειν corrigentis: meliora se (nempe Dei
 nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen cum Batto
 condentibus. Sicut πόνον aut πρήγματα, sic et ἀγαθὸν et ἄμει-
 νον παρέχειν τινὶ dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
 scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλώειν, derivataque, amanuen-
 sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὀπίσω εἰς τὴν Ἀσίην mssti
 lib. VI. 116. ἀπέπλων ὀπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον concorditer
 plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
 tur [lin. 13.] εἰρήθη Codd. ex Poëtae ἐρήθη, quod lib. VI. 15.
 sicut prius supra in Edd. c. 7.7. et VII. 184. in scriptis.
 Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
 est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
 Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
 Πλατίαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατεῖα, νῆσος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἴ τῦ ἐμεῦ) Principis poëtae πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν ἄστεια, et μεγάλα ἄστεια ἀνθρώπων *Nostri*
 lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστῦ*, quod hic antea,
 optime dici. [„Ἄστῦ bene habet. (ait *Reiske*, in *Animadv.*
 editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
 „ficat; proprie populum coetumque. Vid. I. 5. Hinc emen-
 „dandus *Plutarch.* in *Opusc. T. I. p. 726, 2.*“] Mihi αἴ τῦ
 blanditur mirifice, solo ingenii remigio a *Cl. de Pauw*
 productum, atque a *Gronov.* ex manu exaratis assertum
 quidem, sed haud feliciter explicatum. Sententia gravis
 est et εἰρωνική: Si tu *Libyam*, ovibus foecundam, neque a te
 aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
 dentis nimis miror. Ai *Dorum*, vice εἰ, et μεμπτικόν, non
 nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστῦ ἐμεῦ Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστῦ omni-
 no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir *Cl. [Gronov.]*
 interpretatione corrumpit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἴ τῦ, vel αἰ τὺ, reddens *Eia tu*: non recor-
 dabatur εἰ, si, Dorice pronunciatum αἰ. Huius oraculi leni
 medela persanati laudem *Adrianus noster Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἰ τὸ ἡμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex *Plutarchi* T. II. p. 408. A. Βαίττος ἦκε δεύτερον ποτνιαόμενος ὑπαικῶν οὖν ὁ θεὸς -- -- με Λιβύαν μαλοτρόφον οἴσθας ἄρειον, Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἐλθὼν et ἐλθόντος perperam posita distinctio. recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἰ τὸ, μὴ ἐλθὼν, Λιβύαν οἴδας ἄρειον ἡμεῦ ἐλθόντος, etc. *Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim.* Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, *Plutarcho* repertam:

Αἰ τὸ ἡμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἴδας ἄρειον
μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατειασμένον, sicut αἰ pro εἰ. In Doricis reliquiis, *Sophonis* inprimis et *Epicarmi*, pro εἰ κε, vel ἐάν, frequentatur αἶνα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa *Medici* nostratis *Heringae* coniectura, in *Hesychio* pro Βαίκαν, Κρήτης corrigentis, Βαίκα, ἐάν, Κρήτης. VALCK.

14. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζιρις, τὸν νάπαι) Conspirant in voce Ἀζιριστον divellenda doctissimi homines *Is. Vossius*, *Pavins*, *Berglerus*, *Melotus*, *Bouherius*, *Bondam*, [*Petr. Bondam*, I. C. *Variar. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.*] a quibus non dissentio. *Herodotus* praevit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζιρις ac Ἀζιρις, ut saepiuscule in talibus, ap. *Steph. Byz.* Mox συγκληθεῖν ex dialecti formula, qua συγκληθεῖν lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφεας -- πρὸς ἐσπέρην καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα -- μὴ ἴδοιεν -- νυκτὸς παρεῖν.) In ed. *Wess.* et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν κάλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et *Vallae* interpretationem (*vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci -- diurnum spatium metiendo animadverterent*.) ipse etiam *Wesselingius*, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in *Praefat.* p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem m. F. et post ἐσπέρην, et post χώρων interpungit. Pro πρὸς ἐσπέρην, πρὸς ἐσπέρης se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. ἐθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Virulentum est Comici, Ioveim pluvium διὰ κοσκίνου εὐρεῖν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέτρηται, de copiosa isthic coelesti aqua, suarius multo; Hebraeorum Genes. c. vii, 11. וַאֲרֶבֶת חַשְׁמִים נִפְתָּחוּ, et coeli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur Eustath., ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τετρηῆσθαι τὸν οὐρανόν, Φάσμας --- ἐτεραπεύσαστο. θέλει γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανόν, ὡς οἶα τινα δεξιμένην, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἐστεγανῶσθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, οἷον συντετρηῆσθαι, ὡς ἐπὶ τὸν συχνὸν ἐξερεύεσθαι, καὶ ἄρδεν τὰ ἐκτὸς πρὸς τροφίμιστα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet Codd. οὐρανός: uncam his literam praefigamus, recuperabimus vocem βουνός, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἐθαῦτα ὑμῖν ἐπιτήδεον οἰκίειν, ἐθαῦτα γὰρ ὁ βουνός τέτρηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, haec enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἔστι ἱπυδρὸς πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνὸς vox fuit Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., *χώρων τὰ μέσα -- Βουνὸς καλίουσι*: attigit Casaub. in *Athen.* III. c. 22. [ad III. pag. 100. f.] Eustathius in *Hom. Od.* τ'. p. 680, 37., *Κεῖται καὶ ἐν Ἡροδότῳ βάρβαρος λέξις ὁ Βουνὸς, Λιβυκὴ γάρ.* Idem in *Iliad.* λ'. p. 831, 32. *ἡ δὲ κολῶνι καὶ λόφος ἀν' λέγοιτο καὶ Βουνὸς, ὅπερ Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γάρ καλοῦσι.* [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Aelius Dionysius comici Philemonis duo senarios *Io. Clericus* e *Phrynichi* repetere potuerat *Ecl.* p. 156., cui Βουνὸς etiam ὀθνεῖα dicitur *Φωνὴ τῆς Ἀττικῆς*. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et tumulos Βουνὸς dixerunt et *μαστούς*, Aetoli veteres *βαμοῦς*. Cyrenaeicae regionis Βουνοὶ similes fuere *Βουνειδέσιν ἀναστήμασι τόπων γεωργησίμοις*, Diodoro memoratis V. 40. Praeterea *tumulum* hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. *Em.* III. cap. XI. S. Bochart. *Geogr. Sacr.* II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in *Callim. Hymn. Apoll.* vs. 88. *Iustinus* XIII. 7. *Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνη Θεστίν* memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. *Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστέω τῆς ζόης*) *Inprudens Valla*, vertendo qui condidit Zoam, urbem extruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat *Emend. lib. III. 11.* Potuerat Scriptor *ἐπὶ τοῦ οἰκιστέω*, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; elegit aliud, aequè adconmodatum et iucundum. Battus, Cyrenarum conditor, *οἰκιστῆς* Pindaro Callimachoque, nactus apud populares honores, quales *οἰκιστῇ* mos deferret *lib. VI. 38.* Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in *Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum* et pictas tabulas imprudenter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. — Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν τῶν Βάττω τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa *Battum* nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit *Leopardus* Em. III. c. xi. *Vita*, ἡ ζωή, Herodoto scribitur Ζόη. ἐπὶ μὲν τῶν τῆς Ζόης Βατ. τοῦ οἰκιστοῦ. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arce-sila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba. Ἐπὶ μὲν τῶν Β. τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστοῦ, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum *Iustin.* XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore *Pausania* X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαῖμα τὸ ἐν τῆς θεᾶς βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, *Gell. Noct. Att.* V. 9. Ἐφῆξε φωνὴν ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ, *Herod.* I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. *Palmerius* Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene *Plutarchus* in *Coriol.* p. 218. Ε. εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπώνυμον ἔθνευ) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δυνάμει τῶν Βάττων. Attigi ad *Diodorum* T. II. p. 551. WESS.

24. ἀντὶ τούτων Διγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη, ἀπίστευσαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖς Λιβυκοῖσι

λέγουσι, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter alias apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam *eisdem in locis* intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθείης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in *Vallae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum succensentes Apriae*, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτα interserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae*, propter hoc ipsam succensentes *Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτα, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commode cum ms. Arch. κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειως.) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλειος et Ἀρκεσίλειος] ob secundum quantumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειως. Similis sunt flexionis Μενίλειος, Χαρίλειος, etc. WESS. — Pari ratione attica formā λείως, pro λείος, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S. [11. ἐν Λεύκωνι) Apud Ptolemaeum lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαμαρικῆς κόμη μεσόγειος Λευκὴ, nescio an eadem quae Herodoto Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exerceisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]
16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Λέαρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutarcho* Virtut. Mulier. pag.

260. Ε. Λάαρχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος ποτηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Ερυxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyaeo consimiliter Λάαρχος lib. VIII. 41., sed ex Plutarcho. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. Ἀλίαςρχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Λάαρχος in Ἀλαρχος vel Ἀλίαςρχος facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter Λάαρχος dicitur Plutarcho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Λάαρχος concinit Plutarcho Polyaeus VIII. c. 41. Arcesilai viduae Eryxus uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλές τε ἰὼν καὶ οὐκ ἀρτίπους) Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγγήνους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae περιεσολογίας. Claudum praeterea hunc Battum Plutarchus praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινέας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Piod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινεύς, συνέτει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνοματάτοισι. Aelian. Var. Hist. II. 32., εὐνοματάτους γενέσθαι καὶ Μαντινέας ἀκούω, οὐδὲν ἥττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistram Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) Demonax, τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, eiusque egregiam operam, haud ingratum Cyrenaeis inpensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus procusus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. *Bouherii* Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. *τεμένεια ἐξελών*) Laurentius *fana*. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus Silphii proventus ap. *Hesychium* Βάρρου σίλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta Iliad. ζ. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. ὡς περ τοῖς βασιλεῦσι τε μένη καὶ χώρους ἐξαίρουσι. Addidit Demonax ἱρωσύνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti Spartaē lib. VI. 56., complectebantur. *Vallae* lapsus tetigit consultissim. *Barbeyracius* Histor. Foeder: T. I. p. 58. WESS. — De vocab. *τέμενος* vide *Homeri* Interpretes ad Iliad. ζ. 194. Equidem sacros agros *τεμένεια* hic interpretatus sum, ratus agros intelligi e quibus *sacerdotes* redditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum *Wess.* reponi patiar: S.

Ibid. *τεμένεια ἐξελών καὶ ἱρωσύνας*) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax adsuetus imperio Regem fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve *τέμενη ἐξελών*: vivo Batto cur *τεμένεια* voluerit ἐξελών. non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia maiorum ῥητὰ saltem γέρεα denegare Regi potuit, praeter ἱρωσύνας, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa *Valla*, qui proxima, τὰ ἄλλα --- ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθῆναι τὰ πρῆγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ) Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiae dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, aedicula tamen dicebatur Σικωνίων θησαυρός, teste Pausan. lib. VI. c. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstites sua aetate recenset aediculas sive θησαυρούς καλουμένους Sicyoniorum, Carthaginiensium, (de horum spoliis a Gelone fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapentinorum, Megarensium, Gelorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἕλλήνων τινες ἐποίησαντο τῷ Ἀπολλωνί θησαυροὺς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaetarum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἐστὶν Ἀρκεσίλαος, Φερετῆμος υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Eueltion locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνοντά τὸ διδόμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ διδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσῶν meminit, Πέτρης ἐν γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γενόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ δορυφοροῦσι ἐδίδото: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in Ἰλ. ζ'. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν διδόμενον, Φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνο,) τὸ στρατιᾶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρεν ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλακάνην, ἣ καὶ εἴριον προσέκειτο, καὶ προσέειπεν, ὅτι γυναῖκα τοιοῦτοισι δαρεῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιᾶ Ἀθηναίων ἐκ τῶν τραμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectas. Homericæ, Ἰστόν τ' ἡλακάτην τε etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., Ὁ δέ μ' εὐθύς ἔφασκεν ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα γήσω, Ὅτοῦ ἔξισθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει: sic modulus versui reddendus est, vitiatas in vulgatis, Ὁ δέ μ' εὐθύς, ὑποβλέψας ἔφασκε, καὶ μὴ etc. VALCK.

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpserit, στρατιῇ adstruxerit *Θησκούου* ex τῶν τραγμάτων, cum illis scio, qui penitissimè ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. WESS.

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τέσσαρας Βάττους etc.) Quæ de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. VALCK. — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea.* WESS.

11. ἀπόπλεμπε κατ' ὄρον) Trade secundo vento, præstiterat; ex formula *Sophocl.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Πίτω κατ' ὄρον, et *Aeschyli* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' ὄρον. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. WESS.

14. ταῦρες ὁ καλλιστεύων) Maxima taurus victima, ὁ καλλιστεύων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. WESS.

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξεργασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξεργασμένοις. Prævum idem in *Plutarchi* *Malignitate* pag. 870. B. e *Nostri* lib. VIII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις Κακοῖσι χαίρειν, ὡ γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1588. etc. WESS.

15. ἔργετο ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallæ* reperta lectio revocabitur, ἔργετο ἐκ ὧν τῆς *Κυρηναίων πόλιος*, urbe *Cyrene* ultro abstinebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir Cl. verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργεσθαι, formæ mediæ verbum, significat semet arcere,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. Θηλέων βοῶν μὴ ἔργεσθαι, idem est ac Θηλέων βοῶν γέυσθαι, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. Εὐεργετοῖσι ἐς Καμβύσινα) Non neglexit in Polyæni lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς ἐς Καμβύσιν εὐεργεσίας Pheretima. In pingendo Satrapæ nomine libri Strategematum et Pollucis [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — Arcesilai non meminit Herodotus III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad Cambysen a Cyrenæis misorum: quæ quidem dona neutiquam benigne a Cambyse accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo proiecta. Videtur deinde Arcesilaus traditâ Cambysi Cyrenaicâ melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδωκε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corrigit. S.

CAP. CLXVI. 3. παριστέμενος) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedæ ἀποστέμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνιευμένους lib. V. 109. atque his similia. Ex Darii studio, quod Aryandes stolide aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρείου χρυστοῦ apud Plutarchum in Pactolo, et numi aurei Δαρικοί, Darici. Negant Critici ad Comici Ἑκκλησίαν vs. 589. appellatos ἀπὸ Δαρείου, τοῦ ἑξέξου πατρός, sed ab alio rege Dario: sequitur Suidas, et omnibus Harpocratio prior. Equidem his dicam inepigi Observ. lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius Herodoteis. Succurrit tamen labanti Grammaticorum fidei amicissimus H. Venema, Herodotea probans, Dariumque Hystaspiden Persis Daricos cudisse, Medis vero antiquiorem Darium, nomine Medum, cuius exemplum rex Persa fuerit imitatus, Dissert. ad Vatican. Daniel. p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. Polux argentum Ἀρυανδικόν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quæ de Daricis ibidem, ἀπὸ Δαρείου, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθέντος εἰς καθαρεῖν τοῦ χρυσίου, ostendunt originem. Statim ἐπαναστάτω [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράφιν) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βάδρην) Haesito, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima msstorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπεδέχοντο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρης VII. 21. Persam Καντίβαρον ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. B. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic mssti) ἦν: hoc colore inter *fandum* *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε *Δαρείου* [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλέως iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὡς ἐμοὶ δοκίειν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) Ista *Herodotum* adiecissee ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλην ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφήν, Ὅμηρου ζηλωτῆς γενόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi* *Herodotum* praeferebat, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaesivisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὴ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίξηντο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori *Philisto* prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat *Theopompus*: hoc ubi tradidit *Dionys.* in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur *Theopompus* κατὰ τὰς παραβολὰς, in *comparationibus*, corrigi debet παρεμβολὰς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεμβάσεων ἐπισυναγωγὰς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit *Theon. Soph.* pag. 15. *Theopompi Philipp. viii.* narratio ἡ τοῦ σιλίνου, de *apio*, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σειληνοῦ, vel περὶ τοῦ Σειληνοῦ, de *Sileno*, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῖνός) *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 149. Πλυνόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλυνός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — *Scylaci*, plurali numero, Πλύνοι λιμὴν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάμμαι) *Stephani Byz.* Γιλγάμβαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex *Med.* et sequacibus, vicissimque addit. Recepi *Γιλγάμμαι* et *Γιλγαμμέων* ex ductibus Codicum et *Stephani*, obsecutus *Gronovio*, cuius laudatio libri *Florentini* modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod *Brit. A.*, quo sicuti et altero deinceps utar, clare *Γιλγάμμαι*, *Γιλγάμμοι*, *Γιλγαμμέων*. WESS.

5. Ἀῖρις) *Callimachi* πικρινὴν δὲ νάπαις Ἀῖλιν ἔναιον *Hymn.* in *Apoll.* vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in *Aldina* eius et *Basileensi* constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de *laserpitio*, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου, sive ἐκ τούτου: in *Scylace* p. 108. ed. Gronov. post insulam *Plateam*, ἐντεύθεν ἄρχεται τὸ Σίλφιον φέεσθαι γῆς: ubi *Gronov.* quid velit postrema vox, nec exprimit *Vossius*, nec ipse assequor, pro qua repono γνήσιον. Nonne φέεσθαι γνῆις, aut γνῆις, in arvis, lenius et propius? Multa de *Silphio Salmas.* in *Solin.* p. 262. et ex *Scylace* φέεσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera *Viri Celeb.* [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύστας in *Libya* norunt complures, ab *Holstenio* ad *Steph. Byz.* signati, tum *Lycophron* quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? *Herodot. T. V. P. II.*

Liquidus Medicei lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχισαι*) *Stephani Αύσχισται*, ἴθνος *Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Syllog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχισαι* in *Codicibus Diodori et Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐεσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδες* et *Εὐεσπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐεσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. d. [pag. 647. v. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις Ἰβηροῖς*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. c. [p. 836. d. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἱμβάλλει *Λάθων*, seu, uti aliis, *Λήθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*) Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *ἄρτεσιλαβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίῳ αὐαίνοντες, εὐτ' ἂν ἀφανυνθῶσιν, καταλύντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀρτεσιλάβους Arch. et Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *ἄρτεσιλαβους*, et ἴδος δὲ ἀκρίδος ὁ ἄρτεσιλαβος.] novitque *Graecus Nahumi* interpres c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsum, primus adjuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 3.] ἐπὶ γὰρ

ἐπιπάσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπάσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιῶνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἐμφανέως, vel κτηνηδόν, μίσγισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, οὗ-τ- συνοικίοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνηταί τε ἀλλήλων ἔωσι, καὶ οἰκῆται ἴοντες πάντες, μήτε φθόνῳ, μήτε ἔχθρῃ χρέωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιῶνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται - - - μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκες δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκαστος, τρόπῳ παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγίται ἐπεὶν σκίπωνα προστήσονται μίσγονται. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetarum, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quanam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγίτης ἀνὴρ, τὸν φαρετρεῶνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς αἰμάξης, μίσγεται ἀδείως: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα κατὰ πρὸς τοῖσι προβάτοισι. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcunque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησίαζουσι. Verba ista, ἐπίκοινον -- μίσγονται, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικας τούτους ἱστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦμένους ἐπίκοινον: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἤσιν istam servans, pro ἐπίκοινον censet ἐπὶ κοινοῦ legendum, quod idem valeat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπίκοινον μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταύτῃσι (ταῖς γυναιξὶ) ἐπικοίνα χρέωνται: nempe ἐπικοίνα adverbialiter, pro ἐπικοίνως: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quaerit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιεῦνται --- μίσγονται? At perapte ista ne-

χα sunt, ἐπικούων -- μίξιν ποιῶνται τρόπον παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μασσαγίταις μίγονται, ἐπειδὴ etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum ποιῶνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίγονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπειδὴ σκίμωνα προσήσονται) Strabo in Arabum consimili ritu ὁ δὲ Φθιάσας εἰσιὼν μίγνυται, προθίς τῆς θύρας ἰάβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίμωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπειδὴ σκίμπεδα προσήσονται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. I. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum δαιτυμόνων, pro δαιτυμόνων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐπικατακοιμίωνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἑπικοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec alluisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτῳ etiam χράται locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, quò suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χράται, quod ei mssti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἐστρατεύοντο ἐπὶ τὸν Νότον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; deoretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

ficiscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λεγόντες Ἀἰθιοί: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitant huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud Herodotum fabulas, [de Legib. I. 1.] ne Cicero quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius Thucydis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas acceperant, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπισοδείαις τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, T. II. pag. 226, 52. [de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμώνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὅπλων ἐκτίεται ἀρήϊον οὐδὲν) Rectum est ὅπλων ἐκτ. ἀρήϊον. Argippaei IV. 25. ἱσοῖ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήϊον ὅπλον ἐκτίεται. Apollonius Rhod. inter se permutat τεύχεα δῆϊα, et τεύχε' ἀρήϊα. Philostratus Aeëten pingit ὅπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήϊα γίγαντός τινος, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὅπλα ἔχουσι πολεμικά κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε αἰμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Melae I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex Melae codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillaeque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod *Γαράμαντες* nostrae membr. F. praeferunt: *Γαράμαντες* vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ὅπλων adinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non ὅπλων, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἰσπέρης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. Κροτάφους κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque expeditur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἰσπέρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ artieulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχισθαι pertinens, in proximo est, nempe *Νασαμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, cristas sibi tondent: id est, capillos tondendo (eo modo qui mox exponitur) cristas sibi efficiunt. S.

6. στρουθῶν καταγαίων δοράς φορέουσι) De Aethiopyum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δοράς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. B. ed. Cas.] Iam cur *Valla* hic et cap. 192. *subterraneos struthiones* elegerit, causam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita appellaret, novi neminem. Στρουθοὶ χειρᾶσι, *passeres terrestres*, quomodo praestat, Aeliano de Animal. XIV. 13. Alios *bestiae magis quam avis*, licet *pennatae*, ut *Tertullianus* Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congresserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λόφου καλουμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex *Callimachi* fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐτταλέων, sive, ex *Ruhnkenii* emendatione ἀσταλέων, Χαρίτων λόφον: de quo et *Nicaeneti* Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide *Callimach.* ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXXVI. 3. περιφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est *Sextus Empiric.* Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de *Aegyptiis*, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in *Philosopho* παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum *Berglero*. At sunt in illa *Sexti* disputatione alia, negligenter posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός etc.) *Loti* Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente *Polybio*, sicuti animadvertit *Athenaeus* lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad *Scylac.* p. 114. ed. Gron. et Bod. a *Stapel* in *Theophrastum* Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. *loti arboris* vel *arbusti* mentionem obiter fecerat *Herodotus*: hinc de fructu agitur. De utroque *Polybius* disseruit, referente *Athenaeo* lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide *Polybium* nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum.

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park*, *Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter *Acta Acad. Scient. Paris.* 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii* γλυκύτατος aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλις) *Is. Vossius* Nostri Μάχλις et *Nicol. Damasceni* Ἰαλχλιεύς apud *Stobaeum* eosdem incertissimā censuit coniecturā: probabiliorē *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμις in *Stephani* Μάξμις hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* *Hist. Nat.* VII. 1. WESS. — *Literarum* venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλχλιεύς, quorum *Λιβύων* morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλις. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξμις, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάξμις invenit in suo *Cod. Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰς δὲ ἕτεροι Μάξμις, καὶ ἕτεροι Μάχλις, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμις: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκασεν et συνεκάλεσε. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen etc.* T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐνομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in *Cod. Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedem apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδοῖ οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsā omīssa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. *Sequentia*, *Λακεδαιμονίοισι φασι λόγιον εἶναι*, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθεσίσαντρά τε τῷ τριπόδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam θεσίσαντα ἐπὶ τῷ τρ. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλματι πολλὸν Κεῖνῳ ἐπιυχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Αὐσις) Is. Vossius adscripserat Αὐσχίσαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus remouet, et Stephanus damnat, Αὐσις optime legens. Attica Αὐσῆς, βασιλῆς, ἱππῆς, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. Αὐσῆς) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Αὐσις, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Αὐσῆες. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Αὐσῆς. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελεῖν) Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186, καὶ ὅρτᾳς ἐπιτελεῖν, et conplura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλόμεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωῦμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος) In Platonis Tim. p. 24. v. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδέωνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδέωνος καὶ Λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκοῦς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μεμνηθεῖσά (τι) ἡ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποίησεν εἰς θυγατέρα (τοῦτέστι θιγὴ θυγατρὲς γένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, vidē τινὰ ποιήσασθαι, frequens

apud Oratores; θυγατέρα ποιήσασθαι qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi Isaeum p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter νύποιήσασθαι τὸν Ἡρακλέα: ridiculum commemorat Diodor. Siculus ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 59. VALCK.

[22. Μίξιν δὲ ἐπίκεινον) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. τρίτου μηνός cum superioribus interpretibus pro διὰ τρίτου μηνός accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. Οὗτοι μὲν οἱ -- εἰρήσεται) Corrigitur Οὗτω μὲν ex c. 186. οὗτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης -- νομάδες εἰσὶ. Verum recurrit c. 196. οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a CAP. CLXXXI. usque CAP. CLXXXV.) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media Africae deserta peragrarē consueverant, post Rennellum et Larcherum, exquisita diligentia solertiaque Heeren T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab Herodoto traduntur, cum praecipuorum Itineratorum, in his recentiorum, Brownii et Hornemanni, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. ὀφρὴν ψάμμης) Ὀφρὴν ψάμμος, si ψάμμιος foret, uti lib. II. 99. aut ψάμμου, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμης ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud Aristoph. Lysistr. 1260. dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσους τᾶς ψάμμας. S.

8. ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ αἰλός ὕδαρ) Convenit Callistrati Ecphras. Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αἴβρας, et quae Eustath. in Hom. p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, H. Stephani Thes. T. I. p. 365. et Palmerii Exercit. p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem αἰλός, αἰλός, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte Cl. Alberti Observat. in Matth. c. v, 13. De salis autem ubere per Libyae hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus Shaw Itiner. T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κριοπερσώπῳ, qui Athanasio κριοκέφαλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ῥδ. Παραδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quòque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore dearescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat. Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρης) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie dezero. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Lucae Ev. IX, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest causa; et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζι iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεται σφι (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πρὸς τοῖσι ἄλλοις ὁ ἰωβινός· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς δὲ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἰσπέρας ἔτι θερμότερον ἔσται ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *π-λάζει*, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πελαγίζειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πικαρίζει* a *Mela* conversum *perferret*; sed nuspiam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πικαρίζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα δὲ ζῆει ἀμβολάδην*. *Curtius*: media nocte fervide exaestuat. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana Philostr.* *Vit. Apoll.* I. c. 6. *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμαινόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e *lib. de admirandis Siciliae fluv.* servavit *Macrob.* *Saturn.* V. 19. qui, τὸ ὕδωρ, αἰτ, φέρεται κολποῦμένον τε καὶ παφλάζον, οἷά εἰσιν αἱ δῖναι τῶν ζεόντων ἀναβολάδην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [Αὔγλια) Conf. cap. 172. Locus hodieque eodem nomine celebratus ab Itineratoribus. S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκίονσι ἐν αὐτῷ, τοῖσι οὖνομα Γαράμαντές ἐστι) Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat Scriptor. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatium consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθονόμοι βόες) *Boves ὀπισθονόμους* hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv.* in *Athen.* V. p. 221. e.] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat.* *Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster* *lin.* 1.] distabant tantum. *Adiuvandus* ergo optimus scriptor. *WESS.*

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: *παρὰ τὴν τρίψιν*, inter fricandum, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. *WESS.* — Sed haud immerito

cum Larchero quaeras, quid sit quod dicat *corium horum boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem Larchero intelligenda mollities videtur. Duritiem cum Schneidero tenendum putavi, firmitatem intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σαύρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus περιγασί, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foeminiuum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. Salmasii iudicio ad Solin. p. 292. Rhiani Ἀτάραντες sunt in Stêph. Byz. voc. Ἀτλαντες, et Nic. Damasceni Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud Diodorum lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, οἱ ἀνώτοιμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatōs fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. Melam sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima Salmasii videtur sententia, in Solin. p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτραντες, atque hos esse, qui Ἀφάραντες Rhiano dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad Melam vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaeso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate Rhiani. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τὰ ἔθνη γράφας ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Πανὸς δὲ, &

Φησιν, Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους: hinc Stephanum Byz. emendandum vidit L. Holsten. Ad mentem Herodoti Rhianus Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ etc. Nam *Atlantes* Herodoti λέγονται οὔτε ἔμφυχον οὐδὲν σιτίσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὄρεῖν. *Atarantes*, ut opinor, ἀνάνυμοί εἰσι μούνοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his Nicolaus Damasc. Stobaei p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] Αἰθῦες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λοιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et Eustath. in Od. θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in Herodoto scriptiorem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδεὶς, ait, τῶν ἐκεῖ κυρίου ἐκληρονόμοι ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea Strabo XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et Diodor. III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum Herodoteis operose compararunt Salmas. et Is. Vossius. VALCK.

4. ἀλίσσι μὲν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus P. Leopardus Emend. VII. 16. removit. Homero, ob Odys. Θ. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνάνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi Eustathius non male, iudice Steph. Berglero. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit Vossius ad Melae lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφια) Vero fortasse respondet, quod hic de nimbo *Atlante*. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque Herodoti lib. I. 92. et Ionum ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad Sophoclis Aiac. vs. 108. et Eustathium et H. Stephanum de Dialect. p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς alia in re Aeschylus Prometh. vs. 349., Homerum aemulatus. Κίων οὐρανία συνέχει, νιφόεσσ' Αἴτνα, Pindarus Pyth. Od. I. 35. audaci translatione. Stanleium ad Aeschyl., Abreschium Animadv. in eum Tragicum lib. I. c. 5. p. 30. et Alberti Peric. Crit. cap. 1. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et Etymologus, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων Ionas; licitum tamen, puto, fuit Herodoto promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τούτου τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἄλός τε μέταλλον) Codicum in δὲ videtur ex lib. II. 176. in δὲ καὶ ἐν Μέμφι affirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τούτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerrhaeorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. B. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιεῖσι πατέσθαι) Displacuit πατέσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δατέσθαι amplexis; quorum utrumque posterius Medicei et aliorum ἄπτεσθαι. Tale Apost. Pauli μὴ ἄψῃ, μὴ γέυσῃ, in Epist. ad Coloss. 2, 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda p. 123. B. ἄπτεσθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρήνει καὶ γεύεσθαι: et Philonis Iud. Exsecrat. p. 931. D. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατέσθαι Ionum, librarii scholiis explicant, quale ἄπτεσθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. πατέσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [Gronovii] incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum. Ὅρας ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελείουσι] etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας --- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτεσθαι) Ionicum et rarius πατέσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallae, ἄπτεσθαι non temere reiice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. μὴ ἔργασθαι, id vero est ἄπτεσθαι, sive γέυσασθαι, πάσασθαι, πατίσθαι. Adhibetur apud alios interdum ἄπτεσθαι gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. ἄπτεσθαι τοῦ ἰπείοντος ἐπὶ τῶν δένδρεων καρπῶ. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. ποιῶντες, οἷόν τι) Commodius tolletur post ποιῶντες incisum. S.]

7. Ἐπειὶν τετραίτια γίνονται etc.) τετραίτια ex Aldo et scriptis: nam τετραίτις postremae editionis operarum est delictum. Οἷσπῃ legatur, an οἷσὺπῃ, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. stercus ovillum, διαχώρημα, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. sordes ovium crassas et pingues, fortasse praeter rem. Οἷσπῃ, lana succida, (sive ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἷος ξὺν ταῖς λύμασι, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiopas Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. πάντων ὑγιεινέστατοι) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii μετὰ Λίβυας ὑγιεινέστατοι πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, Κρότωνος ὑγιεινέστερος, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. βιπτίουςι ὑπὲρ τὸν δέμον) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, ὑπὲρ τὸν ὄμων super humerum, uti in Virgilii Pharmaceutria, Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris: aut ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram. Alia Pavii, ἀποστρέφουσι τὸν αὐχένα αὐτῶν, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτῳ) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτῳ in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mssti ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτῳ excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniectaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὀφείας εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσανοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ σι (nempe Libyssis) οὐκ ὀφείας εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ σι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horriferam, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ σι videlicet Λιβύσσης: forsan etiam ἐκ τῶν αἰγίδων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - ἵσταται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγίδας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicu pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniectavit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Λίβυες (Λίβυσσαι, Hesych.) φοροῦσι δοράν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίτας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τούτων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad *Harpocratonis* Αἰγίς. [e qua sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίοισι δέρμασι κατακείμενται, καὶ κρέασι αἰγίοισι χρώνται· ἐπὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγιδόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἰγίς καὶ βόες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) *Sacrum* mulierum iubilum, ὀλολυγὸν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtae ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγὴ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρώνται αἱ Λίβυσαι καὶ χρέωνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. ζ. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάρτα γὰρ ταύτῃ χρέωνται αἱ Λίβυσαι, καὶ χρέωνται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τέσσαρες ἵππους συζευγνύναι) ζευγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰκπία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίαις ὄχοις Hesychius. VALCK.

CAP. CX. [4. ἐπὶ ἀπὴν (scil. ὁ ἀποθνήσκων) τῇ ψυχῇ. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5 - 7. οἰκήματα δὲ σύμπηκτα - - - περιφέρειν.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθνῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινές. - - οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθηρείκου πεποιημέναις μικραῖς ὅσον σκιᾶς ἔνεκα, αἷς καὶ περιφέρουσιν

ἵπου ἂν πορεύωνται. Multa περὶ ἀνθρώπων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del.* vs. 193. aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsā Milesius Hellenicus ex Herodoto; nam et τὰ βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλληνικὸν ἐν τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἐξ ἀνθρώπων) Laurentii lentiscos explosit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρώποις - - - Ἡρόδοτος τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μάξυς) Afri Maxyes abs Steph. Byz. in Μάξυς agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίας veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, tu-guria; eaque περιφορητὰ, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorundem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pel-lem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex conmutatione vocis Λιγυκαὶ in Λιβυ-τικαὶ late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κε-νοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Har-duino notata. Ut cynocephalos (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestia-rum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὴ λέγονται γι' ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάψευστα). Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *ἄγρια ἀκατάψευστα*, *ferae intractabiles*; huic *ἀκατάψευστα*, *haud ementitae*, ut olim *Valla*, *veriores*. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάψευστα* valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὴ λέγονται γι' ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, *ἀκατάψευστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάψευστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton.* lib. III. p. 241. *ἀκατάψευστα*, nisi si *εὐκατάψευστα*, de quibus facile quis mentietur, praefendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάψευστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratu καὶ ἄλλα --- *ἀκατάψευστα*, et alias *feras* --- nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri *feminaeque ferae*, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multae aliae non fictae, *ἄγρια ἀκατάψευστα*, bestiae, sive, ut alia in re *Iamblichus*, *ἀδιάψευστα*, *Protrept.* p. 137. WESS. — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὄρεσις) Passim ὄρυγις corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin.* c. 49. ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυξ, ὄρυξ, ὄρυξ: ex illo ὄρυξ, ex altero ὄρυξ venisse, coniectatur dubie. "Ὀρυξ in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυξ Nostro dici qui aliis ὄρυξ: quo de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξ: οἱ πῆχες ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυξ] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra Var. Lect. per operarum socordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcunque evolvunt Latina, in quis normae fidium obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubila, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖσι οἱ πῆχες ποιῶνται Φοῖνιξ: ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. Φοῖνιξ citharae, punicae dictae, quod Graeci orygon cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιξ inter Musica instrumenta, ab Athenaeo lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygon Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adconmodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Jam ante Salmasium et Bochartum perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρυξ pro ὄρυξ legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem Athenaeus, a Wesselingio citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in Animadverss. T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20, ἡ δὲ δεικνύτω τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. βασσάρια] Hesychius: Βασσάρια· ἀλώπηξ. Et Βασσάρια τὰ ἀλωπείκια (Βασσάρια debuit, et ἀλώπηκια) οἱ λίβυες λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) *Thoëm* consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* *Hist. Anim.* IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* *Indic.* p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* *Cyneg.* III. 338. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* *Hist. Anim.* *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυον nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῇσι σάυρησι) *Conf.* ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἱλαφες δὲ etc.) Nihil ab hac assertionione abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. *Cyneget.* p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo cervi et apri *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. δίποδες καλέονται) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. δίποδας hos mures uberrime magnaue eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixerō. Mures ζυγίμεις, [*lin.* 15. et 17.] *Hesychio* ζυγείαι, explicantur βουνοί, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpeditiore foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon. Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνοί refingit, formatur ex βουνόν: eam enim herbam esse, quae *Punice* *zigar*: inde ζυγίμεις, sive βουνόνους, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — *Conf.* *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* cap. 27. De mure *dipode*, indigenis *Ierbó* dicto, *conf.* *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυκόν) *Arch.* Λιβύστινον: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζυγίμεις est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνῶν uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast.* *Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovvius* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bovvades* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. VALCK.

[17. *ἐχινεῖς*) *ἐχῖνες* probat *Schneid.* in *Lex. crit.* Conf. *Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* c. 27. *Commodius* vero *ἐχινεῖς* videtur, a sing. num. *ἐχινεύς.* S.]

18. *τῆσι Ταρτησίῃσι*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. *Animalculum*, quod cum his contenditur, numi *Cyrenaeorum* sub *silphio* ostentant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac *μὴν διποδα*, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, solertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. WESS. — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCIV. 2. *Γύζαντες*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando *παρ' Ἡεροδότου* δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ *Γύζαντες*. Longe hinc stabant *Afri Byzantes* et *Byzantium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* adfines. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. WESS. — Error suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κύραντις*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πέμματα, ποιεῖν δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλεον: ubi τὰς - - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadvorsor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύραντιν*) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραντιν* redu-

cendo. [Κυραunis quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-eunt Arch. et Ask. Non obliviscor schedarum Stephani Perusinarum, quarum auctoritatem potiore non arbitror. Ad lacum, unde Afrae virgines aurum egerebant, [lin. 5-7.] Achilles Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. WESS. — Nescio qui factum, ut pro Cyraunis temere Ceraunis in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc Reiskio videbatur ration-cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκου --- usque ad αὐτὸς ἐγὼ ὤρεον, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque his ista proxime subiecta meā sententiā responderent aptissime: οὕτω ὦν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Διβύῃ κειμένης εἰκότα ἐστὶ ἀληθῆ. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi similem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Prudenter Pausan. in Arcad. et vere p. 601. ἐν τῷ παντὶ, inquit, αἰῶνι πολλὰ μὲν πάλαι συμβάντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἄπιστα εἶναι πεποιήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθέσιν ἐποικοδομοῦντες θευομένα. Ab ἑταῖρα culpa vereor ut noster ille censeri queat immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum similes, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique, quae de Zacynthio fonte subiicitur παρενθήκη, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus Scriptori, huiusmodi παρενθήκας amanti, et occasione illius in Libyae insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a Valckenario proposita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in Libyca insula Cyrauni fuerit. Atqui Cyraunius fons non-nisi ex incerta Carthaginensium fama innotuerat Scrip-tori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in Zacyntho fuisse, ex di-serto Eudori Cnidii testimonio apud Antigonum Caryst. c. 169. constat. S.

13. ἐν ἄκρῳ μυρσίην προσήσαντες) Zacynthii lacus mira-culum attigerunt Antigonus Caryst. c. 169. et Vitruvius lib. VIII. c. 3. Βυρσίην et Βυρσίην qui instaurant, [ut Reiskius,] praeter scriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βυροίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυροίνη πυρτι* ramus potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, *Plinio* teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίσεως ἀμείνω) τῆς πενκίνης πίσεως codicis Arch. [quam scripturam *Galeus* probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, *Plinio* auctore Hist. Nat. XIV. 21. picem *Idaeam* maxime probabat, Graecia *Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπιάν -- ἐξέλωνται τὰ φορτία etc.) *Merces* navibus *exemptas* deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῆν, in litoris crepidine, prout in *Luciani Timonae* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis* Oed. in Col. vs. 1237. ἀντὰ κυματοπλῆξ, aliis κύματος ἀγῆ et *Apollon.* Rhodio I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογῆ, vide *Celeberr. Wess. Diss. Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκῆ, ἡ ὁξύτης οὕτως ὠρος (praebet ista Cod. mstus.) Ἀρχίλοχος, Ἰστὴ κατ' ἡκὴν κύματος κυανέου: vitia- tus senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστὴ κατ' ἡκὴν κύματος τε καὶ νέμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea* *Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελεῖσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελεῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsan Arabicis petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδοῦν ἀπρσμυγὲς ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σκαυοῖς ἐπιγράψαντες ὑποχωροῦσιν, εἴτα ἐλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ δέντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν· ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὲν ἀρέσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa Nigritas inter et Mauros consuetudinem, luculentus testis *Shaw* Itin. T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXC VII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ -- ἐφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τίσινα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδαι, Μακάι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXC VIII. 2. εἶναι τις Λιβύη σπουδαῖν) Putares ob cap. 25. οὐ γὰρ τι σπουδαῖαι νομαὶ αὐτῶν εἰσὶ, hoc etiam loco εἶναι τι ἢ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 38. Οὐδ' αὖ τις ἑκαστὴ, ῥόδα ζητῆς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1283. τοῦ θανόντος ὡς ταχέϊα τις βροτεῖς χάρις διαβῆι, ubi docte Critici veteres. Non addicio ex Act. Ap. cap. VIII, 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαιῶν, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαιῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, impedit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαιῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει -- ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπὶ δὲ ἄριστα αὐτὴ (ἢ χώρα) ἑωυτῆς ἐνέειν, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτῇ ἀπασίων μακρῶ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαιῶν: multum me iudice praestat γαιῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi reminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsā Aristoteli ap. Demetrium π. Ἑρμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἴχεται γᾶς Φυγᾶς οὗτος, ubi vulgatur τὰς Φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν. Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαιῶν habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdrae; superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπιγαμβριῶσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμιγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. CXCIX. 4.] ὄργᾳ ἀμᾶσθαι τε καὶ τρυᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἐίλει nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὄμβρον πλέω πιόῦσα) Veram praestant hanc *Raphelii* coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιῆν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive ποιῆν τὸ ὕδωρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιῆν et πινῆν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. Τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἀπὸ τῆς γῆς ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ Βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἑαυτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργᾳ [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνούς καλλέουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέσα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicuntur, quod ἐν τοῖς βουναῖς adolescent. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερερίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) *Barcaei* χαλκίως laudabile factum hinc enarrans *Eustath.* in *Iliad.* N'. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίσχει] a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta *Herodoto* vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo *Demetrii* cunicularios *Rhodii*, [simili vero quadam ratione] Romanos fefellerunt *Ambraciota*e, apud *Diodor.* XX. 94. *Livium* lib. XXXVIII. 7. et *Polyaen.* VI. 17. VALCK. — Confer *Polyb.* XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum *Polybii* ab *Herone* in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίσχει πρὸς τὸ δάπεδον) Reduxi, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis *Pass.* et *Ask.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas* *Poliorcet.* c. 37. ex *Hérodoteis*, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπεδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, κωφὰ ἦν πρὸς ἃ προσίσχει τὸ χάλκωμα ἢ δ' ὑπάρύσσετο, ἀντήχει. Sic, puto, hiatiibus consarcitis, dederat primitus. WESS. — Non verbo tenus *Aeneas* transscripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mssti Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighaësero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς τὰδε, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ etc. Ad προσίσχειν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς τὰδε, ad haec, quo facto: ἀνεῦρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάφρην) Maluit τάφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerpens, τάφρην pro notabili deposuit in voc. Τάφρος. Cognitissimae quoque ex *Stephan.* *Byz.* Τάφραι et Τάφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφους etiam pro vulgato τάφου dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quam vero apud eundem Nostrum, mox lin. 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφος mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαῦρος et σαύρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. εἰς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στοῶσιν ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [lin. 14.] ὑποτελέειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελέειν, de tributo, novum atque invisitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λαμβάνει, ἰδύσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μένειν. Nostrium sequutus in hac fraude Persica narranda Polyæn. VII. 34. tempus habet in talibus usitatius: στοῶς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὤμοσιν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξειν τὰ συγκείμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάξειν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένη: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Iocri Italici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaeo Pelasgis edito capita non viventium, sed fictilia, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrob. I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσαι) Ammonius: μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μεστός γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum complures. Herodotus passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; μαζὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, mssti μαστὸν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad Thom. Magistrum a doctis viris conducta. Significantissimum autem *περίτοριξι*, tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: et debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδένος μαχομένου φόβος ἐνέπτεσι, terror fuit Graecis Panicus dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. Thucydid. lib. VII. cap. 80. Φιλεῖ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβος καὶ δαίματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. Rhés. vs. 36. Κερνίου Πανὸς τραμεῖα Μάστουι Φοβῇ, Φύλακας τε λεπῶν Κενεῖς στρατιάν. Πανικός παραχῆς vocat Cornutus de Nat. Deor. cap. 27. Πανικά δαίματα, Eustath. in Iliad. O'. p. 1021, 32. De appellationis egerunt origine Eratosth. Catast. c. 27. Plutarch. de Is. et Osir. §. 14. et Polyaen. I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἵπολυσαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀναστάτους ποιῆσαι amplius conplectitur, ipsamque patriae eversionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον commutare, in Demosthen. Philipp. IV. pag. 81., Ioseph. Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀναστάτους, quod Gron. tenuerat] recipiatur ex Codd. in contextum: vide Diss. Herod. p. 114. Docta sunt quae dedere Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 212., et D'Orvillius in Charit. p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim A. Dounaeus in Demosth. p. 3. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετιμή) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor Herodotus satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διάβεις, qualis Dionysio dicitur Halicarn. II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] Herodoti Pheretima [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλάν ἐξέζεσι. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur Menagio ad Laërt. IV. 4. et Kühnio ad Aeliani Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀκρικοφάγοις, qui secundum Diodor. III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur Hieroclis iudicium in Stobaei Ecl. Phys. p. 10. Secundum Herodotum, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπιφθονοὶ γίνονται. Ob Dirce crudeliter raptatam Antiopae furorem divinitus immissum ubi scribit Pausanias IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam Herodoti, ista interserens: ἐπιφθονοὶ αἱ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. ζῶσα γὰρ εὐλέων ἐξίξεσσι) Posses ex Tertulliano ad Scapul. cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. Alexander Pseudomantis Luciani c. 59. καὶ σκολήκων ζέσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina Exodi xvi, 20. Id nollem, turpem Vallae errorem, quo Φερετίμης τῆς Βάττω, [lin. 6.] Pheretimae Batti filiae, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor Batti fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis. 162. meminissem, nec latinam versionem a Wesselingio h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut Pheretimen, quae uxor Batti fuerat, filiam interpretarer.] Vertenti Laurentio non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri Bouhierius et Pavius, quos sequi iustissimum. Literae, quibus Melpomenes calcem Codex Passion. instruxit, numerales sunt, creberrime in Oxoniensi et Sandvicensi marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχηρῶς olim exaratam, versus sive στιχούς MMMCCLIII. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.

